

העולם הזה

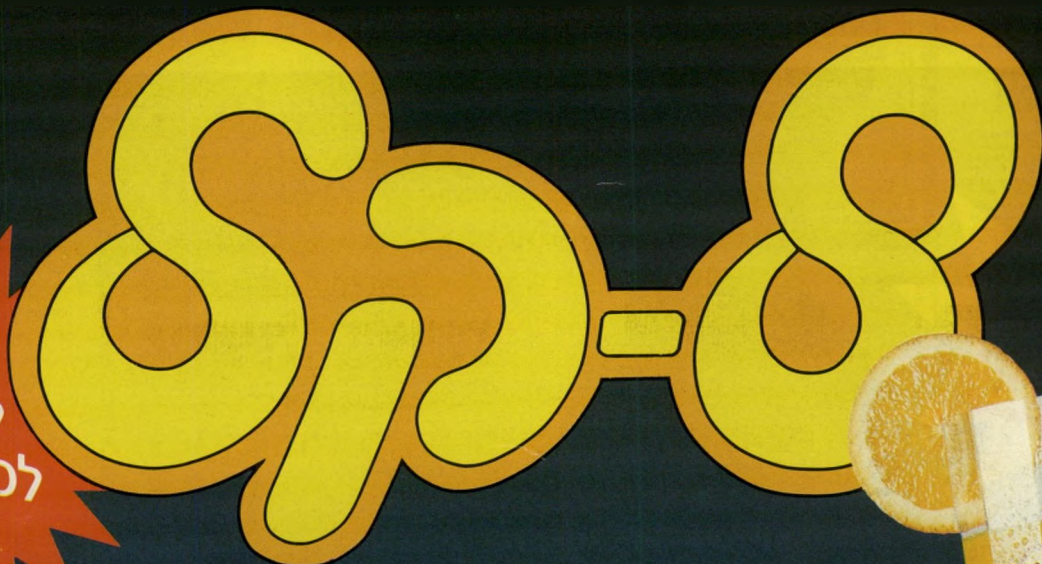
**ידין של
המוסכסואל**

אימת

האויזדס

בארץ

רק 8
קלוריות
לכוס משקה
תפוזים!

משקה טעים וקל לשמור על המשקל

מכיל Nutra Sweet™ ממתיק מהפכני המורכב מחומרים טבעיים.

3 שקיות להכנת 3 ליטר משקה.
5 כוסות בכל שקית

וימור טמיר כהן (יעקובסון)

מכתבים

כר, לא, גנדי, כן

על השתתפותו של רחבעם (גנדי)
זאבי בנינוס בבית-שמש (העולם)
הזה (24.7).

בהעולם הזה הובאה ידיעה, שלפיה השתתפותי בכינוס שנערך בחסות תנועת כר בבית שמש, ואפילו ניתנה על כך פרשנות, לפיה זה נסיון מצידו להגיע לעמדת מנהיגות בקרב הימין הקיצוני.

אכן השתתפתי בהפגנת תושבים ובני מיש פחות הנרצחים בבית-שמש בתביעה לעונש-מוות למחבלים. ההפגנה היתה בלתי-מפלגתית ואף גורם פוליטי לא נכח בה. אפילו חברי-כנסת, שביקשו להצטרף אליה, נדחו על-ידי המארגנים בהסבר שזוהי הפגנת תושבים בלתי-מפלגתית. כשארצה להצטרף למפלגה פוליטית כלשהי (ואני מקווה שזה לא יקרה לי) אעשה זאת בגלוי ולא אסתיר את הדבר. ככל מיקרה, אהיה אז נאלץ לאכזב אתכם, כי לא אוכל לקבל את המפלגה שבהחרם למעני. רחבעם זאבי, רמת-השרון

ירמיהו ויחזקאל סבורים אחרת

על השימוש בתיבה 'בוא' (העולם)
הזה (31.7).

עורך העולם הזה שולט לא רק בלשון העברית על מיכמניה, אלא, לדעתי, גם אוהב תנ"ך, שאותו הוא כליך מרבה לצטט. בכל הורמנות.

אם כך, אינני מבינה, כיצד זה נעלם מעיניו שגם אצל ירמיהו (פרק נ"א) כתוב במפורש, בנוסח 'בוא' — 'בואו ונספרה בציון את מעשה אלוהינו' וגם אצל יחזקאל (פרק ל"ג) — 'בואו נא ושימעו מה הדבר היוצא מאת אלוהים' מותר, לכן, לבוא.

עמליה אבני, ראשון-לציון

כוח-הזרוע וכוח-החופה

עוד על קיצוץ תקציב-הביטחון נו"סח אוסטריה (העולם הזה (31.7).
תיתי לו, כפי שאנחנו אומרים בעברית אלגנטית, לקורא שרם, שמולצבורג הקרירה הוא שולח לנו, למיזעים במסמכים, עצות כיצד לקצץ בתקציב-הביטחון: כאשר כבר רוכשים מטוסי קרב — לא להטיס אותם, לא ביום ולא בלילה. אם הוא יושב כי זמן בולצבורג, אני מניח שהספיק לא רק למכור הרבה פרחים, אלא ללמוד גם קצת היסטוריה אוסטריית. ואז הוא אולי קרא את האומרה ההיסטורית:

BELLI GERANT ALLII, TU, FELIX AUSTRIA, NUBE.
וזה — בלטינית — שאחרים ינהלו מילחמות: את, אוסטריה המאושרת, עורכת נישואין.

וזה, בסך הכל, נוסח קורס יותר של MAKE LOVE, NOT WAR

ומעשה שהיה, כך היה: כבר במאה ה-15 גילו האוסטרים שכמה פחות מילחמות, ומשמתע מכך, כמה שפחות תקציב-ביטחון, יותר טוב. היו להם פיתרונות הרבה יותר אלגנטיים, כמו נישואין. ואכן, זה מה שעשו רבים מן המלכים לבית הבסבורג — תחת לכבוש מדינות-שכנות בכוח-הזרוע, הם נטלו אותן בכוח-החופה.
כך, למשל, נשא המלך אלברכט החמישי לאשה את בתו של סגיטמונד, קיסר בוהמיה והונגריה, וכשזה נפטר היה הוא, אלברכט, למלך, ושותי הארצות-האלה נשארו, כידוע, תחת שליטון אוסטריה 400 שנה. אגון הרץ, תל-אביב

לחסוך, לא לבזבז

על לישיבת השר גד יעקובי (העולם)
הזה (7.8).

העולם הזה פירסם דברים אודות לישיבה חדשה לגד יעקובי. דברים אלה אינם נכונים. מישרדנו ברחוב איתמר בן אב" בתל-אביב בא במקום קומת מישרדים ברחוב קלישר, ולא בנוסף לה.

בשני המיקרים מדובר בכניין ממשלתי, ולמישרד לא נגרמו כל הוצאות בשל שכר-דירה וכדומה. למעט סיוע, לא נעשה במקום כל שיפוץ או שינוי וכל הריהוט הועבר ממישרדנו הקודם. לשל הכלכלה והתיכונות ולי אין לחלוטין לשכות בתל-אביב. עד כה התארח השר במישרד הבנק לפיתוח התעשייה ללא תשלום למשך כמה שעות-עבודה מדי שבוע ואילו אני השתמשתי במישרד ברחוב קלישר.

(המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקידמי:

בצל האידס

הומוסקסואל ישראלי מספר בראיון חושפני מדהים על הרגע שבו גילה את נטייתו, על מילחמתו בה והפחד מפני נטייתו, על נישואיו לאשה ועל ילדיו, על פרידתו ממנה, על יחסיו עם גברים בתקופות שונות בחייו, ומכריז: "מתאונות-דרכים מתים יותר מאשר מאיידס!"

18

כתבת השער האחורי:

אימה ומוות בחדר הילדות

מול תורג'מן משרדות צעקה בחדר-הציורים: רס"ן אני מתה: הציילי! אך איש לא ניגש אליה. בעלה, רס"ן, נשלח לפני כן הביתה, בהבטחה שדביל בסדר. היא מתה. מימי לוי (בתמונה) התלוננה על כאבים עזים, אך הרופאים הרגיעו אותה. רק בבית-חולים אחר היא תגלה כי בגופה נשבה פד. מדוע חררי הילדה חוסכים באחרונה לתדרי-מוות?

36

ליבה של מידה לב

200 אלף דולר דורש יורשו של הבאנאס-אלי, איש נתיבות, מפילגשו לשעבר, מירה לב (בתמונה). נעמי אדווה מרווחת על מסדר הגברים הרבים האחרים בחייה של מירה ומגלה מדוע היא אינה נרגשת מהתביעה: קוראת בקפה הבטיחה לה כי ברוך אבוחצירא יחזור לזרועותיה.

28

בבוקר שלמחרת

המדינה הסתכלה עליהם בהערצה: לילי, הצעירה היפהפיה, נישאה לבועז, נבה צהיל שפניו הושחתו במילחמה. העולם הזה אכל איתם ארוחת-בוקר, וגילה כי הם אינם ריי צים להיות נכס לאומי.

7

העולם הבא

ספר חדש לרגל שנת הרמב"ם: יד חזקה — מודיק להיכרות פוקר לאברך המתחיל ★ אריק שרון דורש להשמיד את בסיסי דויד לוי בחרות.

42

בקיצור נמרץ

מיכנסי השורטס ש' באופנה מתאימים בדיוק למזג-האוויר החמים, וניתן להשיג גם בשלל סגנונות: במראה הצבאי, במראה חזאית המיני ובצורה הדומה לחיתול תינוקות.

24

פרשת לוינסון נוסח גרמניה

האם שימשה קרן של מיפלגת העבודה הישראלית כמסווה להעברת שוחד מחברות ענק לפוליטיקאים גרמניים? האם עזרו הפוליטיקאים בשתי הארצות צות להורים כספים שחורים. אלה לקופותיהם של אלה?

6

שיטת העינויים

מדוע הזדרזה המיטטרה לעצור את מיכאל אלבין — האם היה זה חיוני להמשך החקירה? לפי הנוהג והשיטה של המיטטרה — בוודאי. כי המעצר, והעינויים המתלווים אליו, נועד למטרה אחת: לס' חוט הודאות מחשודים.

11

רחל המרחלת מרווחת:

מיכל אדר (בת-מונה) ממשיכה להס' עיר את אל על • יגאל תומרקין שוב אבא. תהיה מילה — אבל לא ברית • אסי דיין וקרולין לנגמורד • שוב נישור • יום הולדת (60) לרחל דיין • דודו (ראש העיר) קופרמן מתחתן.

40

המדורים הקבועים

- מיכתבים — כוח-הזרוע
וכוח-החופה
אגירת העורך — גירסה מדהימה ודילמה קשה
תשקיף — המפתח בידי ברלב
במדינה — חיים נחמן ביאליק
ברישרו מרשרש
הנרדן — מדוע עצרים חשוד
אנשים — בתי-חזו של הקונסול
המצרי ומענק-הילדה של הדוברת
יומן אישי — הטובים
לעיסקי-אוויר?
ראיון — עם הומוסקסואל
הדורסקים — התאמה של מזל אריה למזלות אחרים
- 3
4
5
6
11
12
17
18
21

חקירת המיסתורין

באמצע החקירה פנה תת-אלוף יצחק מר"ד, הקצח"ר, אל היועץ המישפטי לממשלה, הודה כי היכה את השבויים כרי להוציא מפיהם מידע וביקש להע' מיד לדין. מדוע אין מסקנות? אחרי שנה וחצי של חקירה?

8

חנופה עיתונאית

העיתונאי אייר קוטלר הותקף סומ' בית עלידי שלום רוזנפלד, העורך לשעבר של מעריב. בתגובה הוא מאשים את עורך ה' צהרון כי הוא התחנף לגדולים ולתקיפים, כמו משה דיין ויעקב לוינסון.

14

הפאשלה

איך לשרוף כמעט מיליון דולר בהפקה מגוחכת — זאת הרגיונו השבוע שני מפיקים הסרטינסון. המסגר יעקב סאלם ואוכר התקליטים גבי נריבאוור, כי רבתינו. ג'ו קוקה, אל סטיו. ארט וג'ואן ג'ט לא היו שם.

38

מי אתה והשקל מונע פיתות?

כיצד מילכדו המניות הבנקאיות של הקשישים את יצחק מודעי • איך הגיע דויד שוהם למעלות נחשת • מדוע זעם היהלומן משה שניצר?

26

הקשר המארוקאי

מדוע נחטף ונרצח מנהיג האופ'ר זיכיה המארוקאי, מי השתתף במעשה, ומהו העסק ביש המחריר שעליו התריע איסר הראל?

17

ילד בג'ונגל

ג'ון בורמן, הבימאי של יער האיזמרגד, מספר להעולם הזה מדוע העניק לבנו (בתמונה) הלוקה בפגיעה מוחית, את התפקיד הראשי בסדרתו, נזכר באימי הג'ונגל, ומסבר לגלות את סודות-הסם של האינדיאנים.

34

- לילות ישראל — מסמר המסיבה מבנימינה
חלוד-אווה — שורטס '85
השקל ואתה — מהבנק למעלות ומחארץ ללונדון
מה הם אומרים — הארץ זקוקה עכשיו לקוסמים?
תשבץ — אות קין (6 אותיות)
הזוי — רובה-סער אוסטרי
שכפץ אנגלי וקובע-פלדה ישראלי
גם זה וגם זה — מיכתב מאשה נבונה והודעה חשובה לשמנים
שידור — לירון לונדון נשבר
רחל המרחלת — שלום פרטי
וחתן ירושלמי
העולם הבא — מזכירה אלקטרונית נכנסה להריון
- 22
24
26
27
32
32
33
35
40
42

ואגב, האיש שלנו באיזמיר התעקש לשלם לירה שטרלינג של זהב גם עבור חליצתו של פפנדריאו.

לורד' זה לא דודג'

על הכתיב הנכון של לודזיה (הער' לס הזה 7.8).

איך פישלחם: מה פיתאום לודזיה (מיפעל הטכסטיל בחולון, שהוכרתם בהקשר לפרשת אלבין). הלא כל ילד יודע שזה לודזיה. על שם עיריית הטכסטיל הפולנית לודז', ממנה באו מייסדי המפעל הזה בשנות ה-20.

הגיעה השעה שתבחינו בין ד' פולנית רכה לדג' אנגלית קשה. בקיצור: לודז' זה לא דודג'. אברהם צוקרמן, חולון

צה"ל מקפיד לדרווח

על בעיות הסברה בקשר לנפגעים ישראלים בדרום-לבנון (העולם הזה 7.8)

היועצים החיצוניים הזכרים בידעה הינם מומחים, כל אחד בתחומו, המסייעים למישרד בהיקף של 15 עד 30 שעות בחודש, בנושאים ספציפיים שונים, וזאת כדי לחסוך, ולא כדי לבזבז.

היועצים אינם יושבים במישרד הכלכלה והתיכנון ואינם יועציו של השר.

אהוד גרא, המנהל הכללי, מישרד הכלכלה והתיכנון, ירושלים

בכיר, בבית-לחם

על חלומם של זובין מהטה, להופיע עם הפילהרמונית בקאהיר ובני-רות (העולם הזה 17.7).

מיפגש מוסיקלי יהודי-ערבי לא צריך להיות בגדר חלום אצל זובין מהטה. כנראה, שבקצב הרצחני, שבו הוא מנהל את חייו, נשכח ממנו אותו ערבית-נפלא, ביולי 1968, עת ניצח בכיכר כנסיית-המולד שבבית-לחם, בחסות ראש עיריית בית-לחם של אותם ימים, אליאס בנגק, על הרקוויאם של ורדי, בניצוח התיזמורת הי

הזמנה לקונצרט בבית-לחם (1968)

חלום ערבי-קיץ

דוברי-צה"ל מכחיש בתוקף את הידיעה שהתפרסמה במדור תשקיף. צה"ל ממשיך לדרווח על כל נפגע של צה"ל במגע עם אויב בדרום-לבנון, בהתאם לנוהלים הרגילים והקבועים בנושא, כפי שבוצעו מאז ומתמיד.

צה"ל רגיש מאוד לעניין ומקפיד לדרווח על כל תקרית.

אפרים לפיד, דובר צה"ל

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפטיות או טכניות.

דפיציט בריא

מאז ומתמיד היתה לשימיעון פרס לשון מהירה, כפי שגם יכולים להוכיח דברים שאמר לפני שנים רבות. עת הובאו בגליון העולם הזה, שהופיע השבוע לפני 25 שנה, וכך אמר אז סגן שרי-הביטחון פרס בדיון על ענייני דיומא במרכז מפא"י:

● על דור האספרסו (השם שניתן לנוער של ראשית שנות ה-60, על שם מכונות הרתחת הקפה, שנכנסו אז לאופנה ושמסקאותיהן היו מבוקשים מאוד עלי-די העצורים): "מלבד בעיית לאן הערבו יש לנוער גם בעיית לאן הבוקר?"

● על מצבה של קופת האוצר, הריקה: "קראתי את סיפורו של (לינדון) ג'ונסון, סגנו של (הנשיא ג'ון) קנדי. הוא כותב שם שכל חברה בריאה בנויה על רפיציט, לתשומת-ליבו של (כאולם הימים, שריהאוצר, לוי) אשכול: מבחינה זו אנו חברה בריאה מאוד!"

פיקהרמונית הישראלית וכנוכחות אלפי מאזינים משני העמים.

נרדב נתן, ירושלים

האיש שלנו באיזמיר

על הצלת יהודים מהשואה, בעיקר בנות המחאה על קסטנר בקאמרי (העולם הזה 24.7).

40 שנים אחרי השואה הנוראית קל מאוד להעלות מחזה בקאמרי ולדבר על קסטנר. אבל אנחנו, השליחים הארצישראליים, שישבנו באותן שנים רחוקות ואורוות בקושטא, וניסינו, בדרכים הדימויניים ביותר, להציל עוד יהודי ועוד יהודי מן התופת, יודעים שהדברים לא היו כל-כך פשוטים.

היינו חייבים להיאחז בכל קש, ויהיה קלוש ככל שיהיה. רק לשם הדגמה, אני מבקש להעלות את פרשת איזמיר, אחת מפרשות-ההצלה הפחות ידועות.

באיזמיר התורכית נמצא יהודי עשיר, שהיו לו קשרים מצוינים עם דייגים יווניים, שהיו נעים, גם בעיצומם של ימי מלחמת-העולם, בין אי יוון לחוף המערבי של תורכיה. היהודי הזה הועיק את אחד מאנשיו מקושטא לאיזמיר ועד מהרה נקבע הסדר, שלמען האמת לא צפינו שישא פרי: הדייגים הבטיחו להבריח יהודים מאתונה לאיזמיר — תמורת לירה שטרלינג זהב לנפש. אבל, הפלא ופלא — הסידור עבר יפה מאוד. ומאות יהודים — גברים, נשים וטף — ניצלו בדרך זו מהשמדה.

ולאותה פרשה יש גם ספח היסטורי: אנחנו התגינו עם הדייגים-המבריחים כי לא יברחו בין היהודים לא-יהודים כלשהו (מחשש ממרגלים — מסתננים גרמניים). הדייגים קיימו את התנאי הזה, עד שיום אחד ניצב ראש הדייגים לפני האיש שלנו באיזמיר והודיע לו:

"אני יותר מדי מעריך אותך מלשקר לך: הלילה הפרגה את ההבטחה ובהפלגה לקחנו איתנו לא-יהודי אחד. פשוט לא היתה לי ברירה. הוא בן ערבי, אחד פפנדריאו. אבל לא רק שהוא לבטח אינו נאצי, אלא הוא פטריוט יווני גדול ואני בטוח שעוד יעשה גדולות למען עמי!"

אותו פפנדריאו לא היה אלא גיאורגי פפנדר-ריא, לימים ראש ממשלת יוון ואביו של אנדר-ריאס פפנדריאו, ראש-ממשלת יוון כיום.

קווא י'ק'.

מצד אחד חששתי לפגוע ביוקרתם של בתי המישפט, ובמיוחד בשופט אבנ'ארי, שהוא אדם נעים-הליכות וחביב במיוחד על העיתונאים. אבל מצד שני נראה לי כי טיוח של מיקרה כזה יהיה מסוכן יותר מגילוי — וגם יגוד את העקרונות הבסיסיים ביותר של העולם הזה.

נרמה לי שעבדתי על הכתבה הזו יותר זמן מאשר על כל כתבה אחרת שכתבתי. ברקתי שבוע פעמים כל מילה וכל מיסמך. בסופו של דבר נכנסתי גם ללישכת השופט וביקשתי את תגובתו. הוא היה אדיב מאוד, ואמר כי איננו זוכר את המיקרה, אבל אם זה אומנם קרה הרי שזו שגגה, ולטעות זה אנושי.

אחרי פירסום הכתבה היו הדיועות בבית המישפט חלוקות. הרבה מאוד עורכדין הצדיקו את פירסום הדברים, וראו את הטעות בחומרה רבה. מאידך, היו כמה עורכדין, בעיקר אנשי הפרקליטות, המופיעים לפני השופט אבנ'ארי כמעט מדי יום בימים, שכעסו והתמרמרו על פירסום הכתבה, הם אמרו כי מוטב היה להצניע את העניין.

החלטתו הנבונה

בנשימה עצורה המתינו כל המעורבים במישפט לגוריהן. כולם היו מעוניינים לראות כיצד יגיב השופט, ואיך יתקן את הטעות. אחרי שזו התבררה לו, להפתעת הכל לא חזר בו השופט מההרשעה, ולא תיקן את הכרעת-הדין. הוא הסביר את טעותו וכתב כי גם לאחר שנזכר בעדות, אין הוא רואה מקום לשנות את הכרעת-הדין ולזכות את הנאשמים. הוא הטיל על הנאשמים עונש של שנתיים מאסר לכל אחד. מתוכן תישעה חודשים מאסר בפועל, והיתרה על-תנאי. הוא גם לא היה מוכן לרחות את ביצוע גוריהן עד לאחר הערעור.

הסניגור, ציון אמיר, עירער לבית-המשפט העליון, בנימוקי הערעור סיפר את פרשת השגגה, וביקש את זיכוי הנאשמים.

בשבוע שעבר התברר כי אמיר צדק. בית המישפט העליון, שדן בעניין בפגרה, אומנם לא העיר כל הערה לשופט דלמטה, אבל מאידך גם לא נזף בעוררה-דין ולא גינה אותו. להיפך, בית המישפט העליון, אחרי ששמע את טענות הצדדים, הציע לתובעת ללכת מייד לפרקליט המדינה ולבקש להסכים לזיכוי.

הרמז היה ברור: אם יסכים פרקליט-המדינה לזיכוי, לא יהיה צורך לנמק את הזיכוי ולהסביר מה דעתם של שופטי בית-המשפט העליון על השגגה.

השופט אהרון ברק אמר זאת לפרקליטה בפי רש: "כיועץ-מישפטי לממשלה לשעבר, אני מציע לך להתקשר עתה לפרקליט-המדינה שסכים לזיכוי — שאם לא כן נכתוב פסקדין שלא יהיה לכבוד העניין".

כאשר חזרה התובעת והביאה את הסכמתו של פרקליט-המדינה, אמר לה השופט גבריאל בך: "מטרי את ברכותינו לפרקליט-המדינה על החל-טתו הנבונה".

הנאשמים זוכו מכל אשמה.

הוקל לי מאוד — כי החלטתו זו של בית המישפט הצדיקה גם את חלקו של העולם הזה בפרשה זו (שלא הוזכר, אגב, אף בעיתון אחד בארץ).

ד.א.א.א.

48 שעות אחרי מותו של מיקי אלבין ריכזנו את כל הנתונים שהיו ברינו וניתחנו את השאלה: איך מצא את מותו?

הגירסה המקובלת על הכל היתה באותה שעה שאלבין קפץ כדי להתאבד. הסתובבה גם שמועה מטופת כאילו מישגם, שליחי אויבו, נכנסו לחדר בשעה שנעדרו ממנו החוקרים והשליכו אותו מכעד לחלון כדי לרצחו. אך הגירסה הכללית, המובנת מאליה, היתה שחת-אבד.

ניתוח הנתונים הבהיר לנו כי זה רחוק מלהיות מוכן מאליה. הגענו למסקנה שיש מידה גבוהה של סבירות לגירסה נגדית: שאלבין ניסה לברוח, אולי התקף של איש בלתי-רציונלי. ניתוח זה הוליד את הכותרת של שער הגליון האחרון: "פרשת אלבין — האם הוא ניסה לברוח?"

גירסה זו הרהימה ברגע הראשון, אך במחשבה שניה שיכנעה רבים. אומנם, רק עיתון אחד — חדשות — הזכיר שזוהי גירסת העולם הזה, ואילו כל שאר העיתונים פירסמו את הגירסה בשם עצמם.

הגירסה הלכה והתגברה, ולבסוף הודה גם מפכ"ל המיטרה שאין לדעת אם אלבין ביקש להתאבד או לברוח. בהיעדר ראיה חותכת לכאן ולכאן, נשאר תיקו. האמת לא תיוודע בוודאות לעולם.

דילמה קשה

הגילוי של העולם הזה היה סנסציוני. הוא הרעיש את עולמ-המישפט בארץ. רבים לא היו מוכנים להאמין כי הרברים אכן קרו כפי שתוארו. השבוע הוליד הגילוי המרעיש של האחלטה לא פחות מרעיש של בית-המישפט העליון.

על חלקה בפרשה זו, לבטחה והיפך סיה, בותבת העורכת לענייני-סיללים של העולם הזה, אילנה אלון, שהיא עצמה עורכת-דין.

יושבי-המיתון של בית-המישפט בתל-אביב ריפו את דיו של עורכה-דין ציון אמיר. הם אמרו שלא כראי לו לערער על פסק-הדין של השופט אריה אבנ'ארי. גם בבית-המישפט העליון יושב בים שופטים, וגם הם רק בני-אדם. אתה חושב שהם לא יעמדו מאחורי עמיתם מבית-המישפט המחוזי, ששכח את הער?

עורכדין והיורו את אמיר כי יתכן שבית המישפט העליון ישמור על כבוד העמית מבית המישפט המחוזי אפילו על חשבון הסניגור. אך אמיר, עורכה-דין צעיר ונמרץ, לא נבהל מכל ההפחות. הוא הגיש את הערעור, וחיכה בסקרנות לתוצאותיו.

הבנתי היטב את עורכה-דין אמיר, מכיוון שאותו מכבש של לחצים ופחדים פעל גם עליי, כאשר החלטתי לפרסם את הכתבה "הער שנשכח" (העולם הזה 2.1.85). אני מעריצה גדולה של בית-המישפט הישראלי, ורואה בו את מיבצרה האחרון של הדמוקרטיה במדינת-יש ראל. כל פגיעה בו נראית לי מסוכנת ובלתי רצויה.

לכן הייתי שרויה בדילמה קשה כאשר נתקלתי בתיק המישפט הזה, שבו הרשע השופט את שלושת הנאשמים וכתב כי הוא מבסס זאת גם על-כך שהעד היחיד שיכול היה להעיד לטוב בנם, לא החזיק בבית-המישפט. דפייה-פרוטוקול הראו בעליל כי אותו עד אכן העיד באותו השופט אבנ'ארי על פני 16 עומדים.

רומציה או בחירות —

המפתח בידי ברלב

הצמרת הפוליטית משוכנעת שבוע שבידי שר-המיטרה, חיים ברלב, המפתח לכל מהלך פוליטי שיתרחש בחודשים הבאים — רומציה במועדה, בעוד שנה וחודש, או בחירות חדשות, כבר לפני כן.

המיטרה חוקרת עתה שני תיקים עניינם הקשורים בליכוד, ועל-פי הערכת בכירים במטה הארצי, טיפול נכון בהם יוריד כדור-שגל, שיפגע בכל צמרת הליכוד, על שני מרכיביו.

התיק הראשון, תיק-אלבין, מסתעף גם לכיוון-חקירה מיפלגת. אלבין היה גיבור הליכוד בבחירות האחרונות, כאשר כל אנשי השר אברהם שריר השתלטו על מטה הליכוד, כולל מטה-ההצבעים.

חומרי-חקירה אחר שנברק קשור במועדון היקב, שהקימו אלבין ומיכה רייסר.

התיק השני, תיק-הקרקעות, מסתעף לאפיקי-חקירה רבים. אחד מהם קשור למישר-ההקלאות ולמי שטיפלו בזמנו בהתנחלויות — סגן-השר לשעבר מיכאל דקל ועוזרו, אבי צור, שהוא היום דובר רשות-ישראל-העופה.

אם החקירה תעמיק, היא תגיע עד לתקופת כהונתו של אריאל שרון כשר-ההקלאות.

אפיק אחר הוא פרשיות-התנחלויות מפוקפקות, שבהן מעורב מישר-הבינוייה-שיכון, בעיקר בעיר החרדית עמנואל.

למעשה, החקירה המיטרתית עוסקת כיופי מיסמכי בעלות על קרקעות ב-12 התנחלויות, ובראשן כרמים ונופים.

בלישכת ראש-הממשלה כבר מתכוננים למיבצע-הסברה נגדי, אם הליכוד יטען שהחקירות הן בעלות אופי מיפלגתי ונועדו להיות מכשיר לפיצוץ ממשלת האחרות הלאומית.

רבין סירב להתראיין

שר-הביטחון, יצחק רבין, סירב להתייחס לשבועון הפלסטיני "אלי-באדר אל-סאסיר" (הגוף הפוליטי), המופיע בירושלים המזרחית.

השבועון, הנפוץ ביותר בגדה, ביקש לראיין את רבין, באמצעות עיתונאי ערבי ישראלי, על המתרחש עתה בשטחים הכבושים. מלישכתו של שר-הביטחון לא ניתנה תשובה חיובית.

סערת מינוי

במישר-הביטחון

סערה סביב מינוי צמאי של עובד מישר-הביטחון לתפקיד בכיר ביותר במישר-ההרכש של מישר-הביטחון באירוסה, מתחוללת עתה במישר-ה.

המדובר בדויד עובדיה, שהיה אמרכל-מינהל-בכיר במישר-הביטחון, אשר הורשע בחודש שעבר בבית-דין השלום בתל-אביב בכך שהשיג במימה קולות שהביאו לבחירתו, לפני חמש שנים. לוועד עובדי-המישר-הביטחון הוא נדון לשישה חודשי מאסר-על-תנאי, משום שעבר זמן רב מאז כוצע העבירה. עתה הוא ייצא לאירופה לתפקיד הכרוך באישור-רכש ותשלומים במיליוני-דולארים. מישר-הביטחון מסרב להתייחס לשאלות המופנות אליו בעניין זה.

"האישיות הבכירה" —

סוחר הקרקעות

האישיות הבכירה בביכול ששמה הוטבר.

בפתק סודי, לשופט המחוזי אורי שטרזמן, אשר דן השבוע בהארכת מעצרו של שלושה חשודים בקניית ומכירת קרקעות שלא כדין בגדה המערבית, אינה דמות פוליטית, אלא סוחר-הקרקעות הערבי המפורסם. בתום הדיון המישפטי נוצר הרשע, שהמדובר בשמות של פוליטיקאים ישראלים. אחר-כך התברר שלא כך הדבר.

תעלומת "קרן נפתלי"

כתבים גרמניים ניסו השבוע, לשווא, להשיג פרטים על "קרן נפתלי", אשר חוקרים גרמניים חושדים בה, שעזרה למפלגה הסוציאל-דמוקרטית הגרמנית להלבין כספים שחורים (ראה עמוד 6).

ראשי ההסתדרות, "חברת העובדים", מיפלגת העבודה והממשלה סירבו לגלות מה טיב הקרן ופעולותיה, מי עומד בראשה ואפילו מה היא כתובתה.

ברליוס בלי רישיון

רישיון ההפעלה הזמני של מיפעל ה-ברליוס ביהוד תמ"מ (תעשיית מכשירים מדויקים) — מיפעל בת של התעשייה האווירית, פג ב-11 ביוני השנה, בעוד שהיה הפעל מזה 16 ביולי.

נציגות עובדי תמ"מ פנתה בחזרה לכל עובדי המפעל והזהירה אותם, שהם נוטרי לים על עצמם סיכון בראותי בעובדם במפעל שאין לו רישיון ברתוקף.

תהליך ייצור הברליוס יוצר אדי-גז רעילים, אשר במיקרה של דליפה עלולים לגרום להרעלה חמורה ברדיום גדול. הקמתו הסודית של המפעל נחשפה לפני שנתיים וחצי עלידי העולם הזה.

קרתי לא יפרוש?

במטה הארצי בירושלים מעריכים שניצב יחזקאל קרתי, ראש אגף-החקירות, עשוי שלא לפרוש בסוף השנה, כפי שהודיע, אלא לחדות את תאריך הפרישה למועד בלתי-ידוע.

קרתי עבר כבר מזמן את גיל הפרישה הרישמי.

זוכוביצקי לאוסטריה

יונתן זוכוביצקי אמור כנראה לעזוב השבוע את גירורק ולצאת לאוסטריה, כדי לפגוש שם את אשתו, אסתר, שיצאה לנפוש בעיירת-הנופש קוצבהל בטירול, בבית נופש של המישפחה.

בסוף השבוע כבר יאפשר היה לאתר את זוכוביצקי במלון ריגנסי, שבו שהה באחרונה.

גליה אלבין ללונדון

גליה, אלמנתו של מיכאל אלבין, יצאה ללונדון מייד אחרי שקמה מהשיבוע. היא תשהה שם זמן קצר, ככל הנראה, ותשוב עם שני ילדיה הקטנים ארצה.

בוררות שמאיר-רנר

הח"כ לשעבר איתן ליבני מונה כנורר לסיכסוך הכספי שבין ח"כ-חרות יעקב שמאי וח"כ לשעבר מהליברלים צבי רנר. מהות הסיכסוך: סירובו של רנר, מנהיג איגוד העובדים הליברליים, לשלם מחצית מחובות הליכוד בהסתדרות. רנר מתעקש לשלם רק 36 אחוז — באופן יחסי למה שיקבלו הליברלים במרכז המאוחד, אם יהיה איחור בין שתי המפלגות.

שמאי ואנשי תכלת-לבן מסוככים עתה בחובות-ענק, רובם בערבויות אישיות.

האחים קדמאני

למישפט

עלי קדמאני, אחד האחים מהחברה הצפונית הגדולה לבטון וקונסטרוקציות-פלדה, יועמד לדין על מעורבות במירמה של מסה-הכנסה ומע"מ. בניה-המשפחה הם חברי המפלגה הליברלית, וכמה מהם אף חברי-מרכז. בעבר הם היו מעורבים בפרשות הונאה

ושחיתות בבניית בית הלוחם בחיפה, כאשר חסכו בצורה מסוכנת כמות הפלדה ששולבה ביציקת גג-הבניין.

ברלב דורש הסברים

שר-המיטרה חיים ברלב עשוי לדרוש הסברים משכנעים מדוע לא יוחלף הנציג החדש של המיטרה בגרמניה, רומן יגל, פנסיונר לשעבר של המיטרה.

ברלב קיבל מידע מקוטע וסותר על האיש ועל תפקידו, והוא מעוניין שתפקיד רגיש כליכוד לא יופקד בידי אדם שהוא אינו שלם ב-100 אחוז עם כישוריו ועברו.

השוטרים חילצו

את כהנא

ראש עיריית גיבעתיים, יצחק ירון, מנע הסתערות של קהל זועם, שאיים לעשות שפטים במאיר כהנא, אשר בא לערוך הפגנה בעיר. בראש המסתערים עמדו פעילים של מועצת הפועלים המקומית, חברי מועצת העירייה וצעירים מתנועות הנוער.

ליריבי ח"כ מיכה חריש, נאלץ ראש העירייה לבקש מהקהל להתפזר, אחרי איום של המיטרה כי תפעיל כוח. כהנא קיבל רישיון להפגין כאן, אמרו קציני-המיטרה, ואתם לא.

רובינשטיין מתחמק

בעיקבות הביקורת הציבורית על הצעת-החוק הדראקונית, שתמנע ניהול שיחות בין ישראלים לפלסטינים, מנסה שר-התיקשורת, אמנון רובינשטיין, להתחמק מאחריותו לעניין זה. גירסתו החדשה היא, שבדיונים הפנימיים ביקש להכניס בנוסח-החוק תיקונים מהותיים, בלשון שלא תמנע, למשל, קיום ראיונות עיתונאיים — אך כשנותר במיעוט, ויתר.

שדולה ללב-ארי

צביקה שפירא, כיום מנהל בסועל של חטיבת התוכניות בטלוויזיה, עומד בראש השדולה למינוי של גידעון לביארי, מנהל הרדיו, לתפקיד מנהל-הטלוויזיה.

ברשות השידור מעריכים שיומנתו של שפירא, לשעבר מפקד גלי צה"ל, נובעת מרצונו לרשת את לביארי ברדיו, אם אכן יתבצע השינוי שלו הוא מייחל.

מילחמה תיקשורתית

בית-המשפט העליון הוציא בשבוע שעבר צו על תנאי נגד שר-התיקשורת, אמנון רובינשטיין, ומנכ"ל מישר-ה, יורם אלסטר, הדורש מהם לענות מדוע לא איפשרו לחברת "חץ אלקטרוניקה" לקבל רישיון למגשרים.

הצו-על-תנאי מעורר מבוכה במישר-התיקשורת, משום שמהחומר שהוגש לבית-המשפט עולה, כי מאחורי התנגדות המישר עומדת חברת מוטורולה הפרטית, המבקשת לסלק את יריביה מהשוק.

המגבית למישר חדש

המגבית היהודית המאוחדת, שלה מישרים בתל-אביב ובירושלים, עוברת למישר חדש, במקום המחלקה לעליה וקליטה בסוכנות, שתפוזר במישרים שונים בבניין. השיפוצים יעלו כ-150 אלף דולר, והם מעוררים מורת-דעות, משום שרק לפני חמש שנים שופצו אותם מישרים. המנכ"ל החדש של המגבית בארץ, נפתלי לביא, כבר השיג משכורת חודשית בסדר-גדול אמריקאי, ועוזר אף הוא מורת-דעות חריפה.

ערבויות בכדורגל

כדורגלנים בכירים בליגה הלאומית חד-אריצית דורשים עתה, ערב תחילת התייחסות לשנת המישחקים הבאה, ערבויות אישיות של מנהלי-הקבוצות ונותני-התמיכה. בעבר נתמכו התייחס עם האגודה, וכאשר הגיעו סיכסוכים כספיים לבתי-המשפט, התברר לא אחת שלכדורגל אין את מי לתבוע.

עתה, בעצת עורכי-דין, דורשים המפורסמים שביניהם ערבויות אישיות בסדרי גדול של מאות אלפי דולארים לשנה.

במדינה

העם הס מלהזכיר

רק באיחור, כאילו, כפאה שר, גינתה ממשלת ישראל את דרום אפריקה. יש לכך סיבות טובות

כאירצון רב, באיחור ובמורת רוח, זו השבוע המיסדר המדיני בישראל כדי לגנות את המישטר בדרום אפריקה. פשוט לא היתה ברירה. כאשר גואה בעולם כולו התנועה נגד מישטר הדיכוי הרצחני בדרום אפריקה, וכי אשר היהודים עומדים בכל מקום כי ראש תנועה זו, אי אפשר היה להמשיך ולשתוק.

הזמנת ראש השבט שחור, המוחזק במולדתו כמשרת מישטר הדיכוי, לא שיפרה את המצב. האינטרנציונל הסר צייליטי, שבו מכהן שימיעון פרס כסגן נשיא, התרשם משתיקת ישראל, וכלי התקשורת בכל העולם חשפו את הקשרים הפוליטיים והכלכליים של ישראל עם מדינת האפאטהייד.

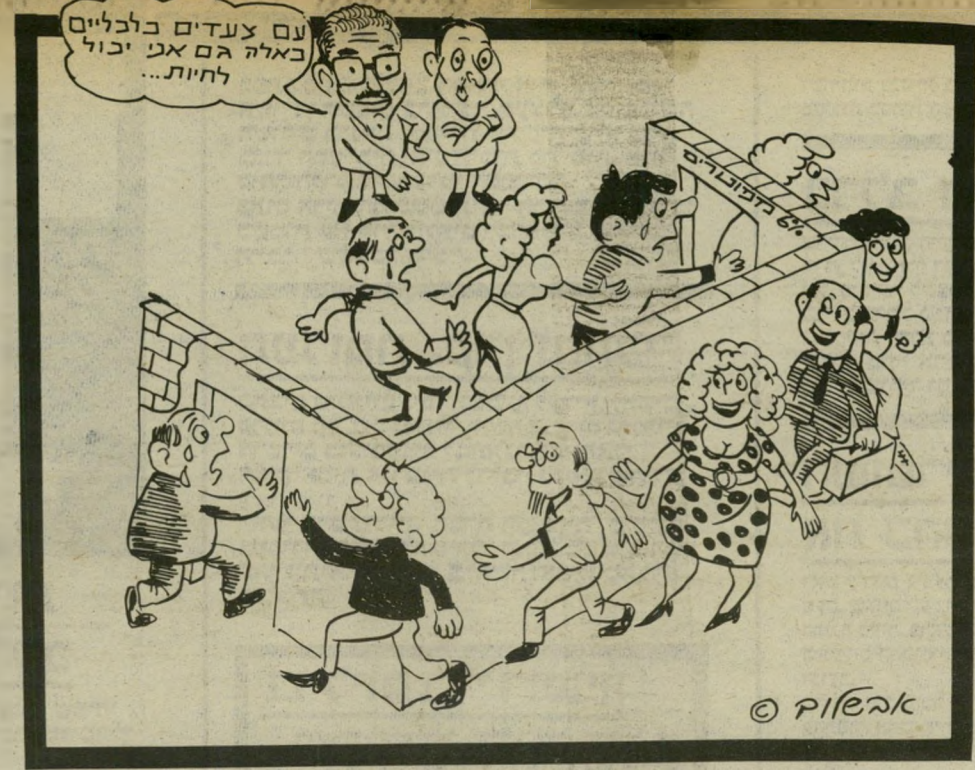
לא נעים. אייחורו להסתייג ממישטר האפאטהייד (ההפרדה) אינו נובע רק מן הקשרים הגלויים והסמויים האלה, וגם לא רק מן הראגה לקהילה היהודית בדרום אפריקה. יש לה סיבות עמוקות יותר.

כי גל גינוי של המצב בדרום אפריקה עלול לעורר שאלות מביכות גם לגבי המצב בישראל. הפועלים השחורים, העובדים בכל כלה הלכנה בערי דרום אפריקה, כאים ברובם משיטחיוסות שחורים, ואסור להם לגור בערי דרום אפריקה, אלא רק בשכונות שבהן הם חיים בתנאים מחפירים. אסור להם להביא את מישי

פחותיהם ולחיות עימן. מצב הפועלים מ"השטחים", העובדים בתלאיכ ובמושבים אינו שונה מזה. בדרום אפריקה שוררים חוקי יחיי רום, המאפשרים מעצר מינהלי בלי מישפט. הרשעה בעוון הודות עם אירגוני טרור, החוקת חומרת עמולה אסור ורגלים אפריקאיים. חוקי יחיי דומים מאוד שולטים לגבי הערכים בישראל ובשטחים הכבושים. ממשלת דרום אפריקה מציעה לשחורים, מימשל עצמי במולדות שחורות. ממשלת ישראל מציעה

לתושבי יהודה ושומרון וחבל עזה הצעה דומה מאוד. ממשלת דרום אפריקה מחזיקה בגאמיכיה השכנה בניגוד להחלטות האו"ם, לוחמת עיריחורמה בתנועת השיחרור המקומית ופולשת לשם כך מדי פעם למדינות שכנות. ממשלת ישראל מחזיקה בשטחים שכבושה כי 1967, לוחמת עיריחורמה באש"ף ופלישה לשם כך ללבנון. **יש הבדל.** יש, כמובן, הבדל חשוב: דרום אפריקה פועלת בגלוי על פני תורת הגזע, מבית אולפנו של

ארוקף היטלר. ראשיה היו חסידיו היטלר ושירתו אותו במילחמת העולם. רבים מהם ישבו משושים במחנות הסגר בזמן המילחמה. בישראל, האידאולוגיה הגיוענית היא נחלת מיעוט. רק מעטים, כמו מאיר כהנא, דוגלים בגלוי במהדורה חדשה של תורת היטלר. אך זה היה גם המצב בדרום אפריקה, לפני עליית מיפלגת היטלר הנכסחת. הדמיון רב למדי. גינויים סתמיים, מן השפה ולחוך, בוודאי לא יבטלו אותו. הדמיון יישאר דמיון.

פרשת לוינסון גרמנית

בשבועות הגרמני דר שפיגל, נוצעו העסקים כך: תרומות המיליונרים שולמו לקרן פרידריך אברט, ונזכו ממס. הקרן הגרמנית, שבראשה עמד ואלטר הסלבאך, העבירה את הכסף כביכול כתרומה — לקרן בשם קרן פריץ נפתלי, השייכת למעשה למיפלגת העבודה הישראלית. היא קרויה על שמו של פרץ נפתלי, שר החקלאות של מפא"י, בשנות ה-50. גם בקרן זו ממלא ואלטר הסלבאך תפקיד מרכזי.

הקרן הישראלית היתה מעבירה את הכסף לבנק שווייצרי. **הבנק השווייצרי העביר את הכסף למיפלגה הגרמנית.**

לא יודע כלום **אשר התעורר החשד הזה.** ניקרו חוקרי התביעה הכללית הגרמנית אצל הסלבאך, שיצא בינתיים לגימלאות. הסלבאך אמר שאינו יודע דבר. כל עיסקי המימון של מיפלגת העבודה הגרמנית היו בידי הגיבור שלה — אחד אלפרד נאו. אותו נאו נפטר, למזלה של המיפלגה, לפני שנתיים.

נאו, כך הסתבר, עשה את הכל בעצמו, מבלי לתת איש בענייניו. למשל, כאשר העביר ליד מערכת הבחירות של הלמוט שמידט, אז מועמד המיפלגה לראשות הממשלה, סכום של שמונה מיליון מארק (קרוב לשלושה מיליון דולר), הוא הביא את הכסף במזומנים. איש לא ידע מגניו בא הכסף, ואיש לא שאל. נאו גם לא רשם שום רישומים לגבי זהות התורמים.

ואילו הסלבאך אמר שהוא בנקאי, וכבנקאי הוא מצווה על שמירת הסוד. לענין החוקרים התגלתה תמונה של שחיתות מיפלגתית. איש הכספים למיפלגת העבודה הגרמנית — שר היתיה במשך תקופה ארוכה מיפלגת השילטון — היה גובה סכומי רעתק ממיליונרים שונים. אלה היו מוכנים להעביר סכומי שוחד אלה כתרומה למיפלגה, בתנאי אחד: שיוכלו לנכות את הסכומים מן הרווחים שלהם, החייבים במס.

לצד המיפלגה קיימת קרן, הקרויה על שם אחד מגדולי המיפלגה בעבר, קרן פרידריך אברט. וזהי קרן למטרות חינוכיות ותרבותיות. שמונת לנכות את התרומות לה ממס (וכמו התרומות למגבית היהודית המאוחדת באמריקה, בגלל פעולותיה בשירות הציבורי). לעומת זאת אסור בהחלט לנכות ממס את התרומות למיפלגה. על פי החשד, שהתגלה השבוע

בנקאי הסלבאך
יד רוחצת יד

יש מו צין בשיא פרשת יעקב לוינסון, בקשר עם כמה עסקות. למשל: פרשת האוטובוסים. הקואר פרטיב אגד רכש מיספר גדול של אוטובוסים מדגם מרצדס מן החברה הגרמנית המייצרת אותם. עיסקת הענק בוצעה באמצעות בנק הכפר עליס. שבו שלט אז יעקב לוינסון שילטון מוחלט.

הגרמנים שילמו קומיסיון סמוי ענקי. קומיסיון זה היה, כמובן, על חשד מן משלם המיסים הישראלי, המסבסד את הקואופרטיב. למעשה, היתה זאת גניבה.

לוינסון שיתף בעיסקה זו את בנק האח שלו בגרמניה — הבנק של האיגודים המקצועיים. שמו: בנק פיר מיין-ירטשטאפט (בנק למשק שיתופי). הקומיסיון הסמוי הועבר לחשבון בבנק שווייצרי — דבר שהיה עבירה חמורה על פי החוק הישראלי. מן הסתם הסורי בבנק השווייצרי שולמו כספים למי שילוינסון רצה ביקרו. מי אנשים פרטיים? מוסדות שונים? קופת מיפלגת העבודה? רק

יחסים מרחביים

קובלנה המלך חסן הוא אבי הגישה שהביאה להפסקת חוסיין-ערפאת. השבוע פעל שוב.

המלך חסן הוא אבי הגישה שהביאה להפסקת חוסיין-ערפאת. השבוע פעל שוב.

רק חוסיין וערפאת ביחד יוכלו ללכת בדרך השלום. אמר חסן ה-2, מלך מארוקו, לאורי אבנרי, יעקב ארנון ומתי פלד בסתיו 1982. כאשר הזמין אותם לשיחה ליד ניו יורק, "המשימה קשה מדי מכדי שחוסיין או יאסר ערפאת יוכל לשאת בה לבדו. ביחד יוכלו לעמוד בה".

היו דרושות כמה שנים כדי להגשים את חזונו של המלך החכם. ערפאת כרת את ההסכם ההיסטורי שלו עם חוסיין, אותו, ונבחרה מישלחת ירדנית-פלסטינית משותפת.

החודש נעשה נסיון להעניק ליוזמה זו אישור של קונסנוס כלל-ערבי. לשם כך כינס חסן בעיר דארא-אל-ביירה (קובלנה) ועידת פייסגה ערבית. על פי בקשתם של חוסיין וערפאת, תמכה פושרת. מה היתה ה תוצאה?

כינוס הוועידה היתה מלווה בקשיים רבים. בין השאר: המדינות הקיצוניות, המתנגדות להתנגדה המתונה של ערפאת ולפיתרון הבציה הפלסטינית. החרימו את ה ועידה בכלל. מבין 22 המדינות הערביות, חמש סירבו לבוא: סוריה, לוב, תימן הדרומית, אלג'יריה ולבנון, שהיא עתה גרורה סורית. מדינה שישית. מצריים, עריין אינה חברה בליגה הערבית.

כמה מדינות, התומכות בכל ליבן בפיתרון שלום, הסתפקו בייצוג בדרג נמוך. מפני שלא רצו להיכנס לעימות עם סוריה וחברותיה. בראשן עומדת סעודיה, המממנת את סוריה בגלל כמה סיבות. אחת: סוריה היא מדינת עימות, וכוחה הצבאי מונע, לדעת סעודיה, את התפשטות ישראל לעבר שדות הנפט הערביים. שניה: סוריה היא בעלת ברית של איראן, וסעודיה פוחדת מפני מזימותיו של האיית'אללה חומייני.

בתנאים כאלה אי אפשר היה להשיג החלטה ברורה וחד-משמעית. פה אחד, התומכת בפירוש בהסכם חוסיין-ערפאת. התקבלה החלטה פושרת יותר, התומכת בהסכם זה בעקיפין. דובר על ועידה נוספת, בסוף השנה, שבה יינתן אישור ברור יותר.

ציר ישראל-סוריה. היה זה ניצחון חלקי של חוסיין וערפאת. אך לא היה זה ניצחון מלא. מכונת העמולה של ממשלת ישראל, ראל, בעזרת העיתונות הישראלית הצייתנית, התלבשה מייד על ההחלטות כדי להוכיח כי הסכם חוסיין-ערפאת נכשל. שימיעון פרס ניבא בקוליקולות שההסכם יתפרק, והרדיו תיאר בהתלהבות ובהרחבה את תגובות העיתונות הלבנונית. שטענה כי ה ועידה נכשלה. לבנון, שישאל הפכה אותה למדינת-חסות עלובה של סוריה, מביעה כיום את הדריעה הסורית. שום עיתון בכיירות אינו מעז כיום להשמיע דיעה עצמאית כלשהי.

שיתוף הפעולה הישראלי-סורי נגד אש"ף בא לידי גילוי ברור גם כפרשה קטנה זו. **מים מן הסלע.** לנבואותיו של פרס כי בסיס הגינוי פשוט: אם הקו של ערפאת לא ינחל שום הישג ברור, יצטרך במקום או במאוחר לחזור לקו נוקשה יותר. דעת-הקהל הפלסטינית לא תסבול לאורדיימים קו מדיני מתון, שאינו מביא שום התקדמות לקראת סיום הכיבוש הישראלי.

עד כה הצליחו שימיעון פרס ויצחק שמיי למנוע כל התקדמות משמית של ארצות-הברית בתהליך השלום. גם השבוע הסתפקו האמריקאים בכירי בורים סתומים בתגובה על ועידת קובלנה. אך הציר ערפאת-חוסיין מובארק-חסן אינו מרפה מנסינותיו להוציא מים מן הסלע האמריקאי, בעוד שהציר אסד-קאפי, בעזרת מוסקווה, מנסה לתקוע להם סכין בגב.

ידה ליטפה את ידו הערופה. המדינה הסתכלה בהם בהערצה. „העולם

הזה" אנל איתם ארוחת-בוקר

לילי

של בועז

הצעירה עם נכותו הקשה של הבעל הטרי. העיתונאים התחרו ביניהם, ללא הצלחה יתרה, על הזכות לזכות בראיון אצל הצנחן הנכה ואשתו הטריה.

נכיצה"ל הם חבורת-אנשים סגורה מאוד, המתמודדת יום-יום עם קשיים אדירים. יש איש אחד העוזר להם במיוחד.

כ־9 בבוקר צילצל הטלפון. על הקו היה שימחה הולצברג, האיש המקריש את חייו לשיקום ולטיפול בנכי צה"ל. "תקנה לחם צרפתי ותבוא מייד", הוא פקד.

(המשך בעמוד 8)

כל המדינה עקבה ברריכות אחרי השידור הישיר בטלוויזיה של החופה. גם בעמורים הראשונים בעיר תונים שלמחרת הראו תמונות ציבוריות של בועז טביב, מכוסה כוויית ומצולק בכל גופו, לצד הכלה — צעירה נאה וחטובה.

כולם ידעו מי היה בחתונה המפוראת. אף אחד לא ידע מה עשו בני הזוג אחרי שהסתיימה ההילולה התיק שורתית סביבם.

נרמה שהשאלה המסקרנת ביותר היתה מה עושים בני-הזוג יום-יום. בביתם הפרטי. איך מתמודדת האשה

אדם רגיש ואינטליגנטי להפליא מתחת למסיכה הדווייה. בועז בא מראשורלציון. עכשיו הוא ולילי גרים בדירה שכורה ברמת אביב. את השבת בילו אצל הוריו של בועז. מישפחתו של החתן מטפלת גם בילדה קטנה, החולה במחלת-היוקנה. זוהי מחלה איומה, שבה מורקן הגוף במהירות הגדולה פי 10 מהקצב הרגיל. כך שילד בן 8 נראה כבן 80. מישפחתו של בועז מתייחסת אל הילדים כחיבה. ממש כמו אל הבן הפצוע. לילי היא פשוט יפהפיה. היא קצת חיוורת, אבל גם ללא איפור פניה חלקות ושערה נראה רך. היא מתלוננת שלא ישנה הרבה בימים האחרונים. גם היא משכונה בראשורלציון. בערב הם נוסעים אל אמה. לילי מלטפת את ידו של בועז. לחבריה סיפרה כי לא רחמים הביאו אותה להינשא לצנחן-לשעבר, אלא אהבה פשוטה. את הכעס שלה על העיתונים פיתחה אחרי שנכתב במעריב כיאלו התנגדו הוריה לחתונתה

כשהולצברג מזמין, יש בברים כגון רבע שעה אחרי-הקיש העולם הזה על דלתו של "אבי הפצועים". כיד: שקית לחמניות. התנאי — כלי מצ' למה וכלי ציטוטים ישרים. הארוחה עצמה היתה רק תירוץ. האנשים שהתאספו שם הם שהיו חשובים. הולצברג אינו מזמין אלו אנשים סתם כך. בפניה אחת של הסלון ישב נכה צה"ל שהתעורר בשתי עיניו. בחור יפה, המדבר בצורה מבריקה, אומר "ראיתי" ו"קראתי". אחרי-כך תיקן את עצמו: "הקראתי לי". עיניו כחולות ופקוחות. אבל אינו זקואות דבר. הוא בא עם אשתו ובנו התינוק. נכדה צה"ל אחר, פגוע-ראש. בא עם שני בנים. מאז נפגע קשות בראשו, עזבה אותו אשתו והוא מגדל את שני בנים במאמצים אלי-אנושיים, למרות נכותו הקשה. בועז שבועיים יחגוג אחר הבנים את הבר-מיצוה שלו. ההגיגה תיעדר כגיגת ביתו של עשיר

בועז עונד את הטבעת לילי
לא רוצים להיות נכס לאומי

עם בועז. לילי מכחישה זאת בתוקף. הפירסומים הוורודיים גרמו לה, לדבריה, הרבה עוגמת-נפש. היא פשוט אוהבת את הבחור, ואפשר לראות זאת לפי האופן שבו היא מלטפת את רגלו בעדינות ומסתכלת בו בחיבה. כדירתם השכורה הם חיים כווג נורמלי לכל דבר. למרות כפות ידיו הקטועות, בועז עושה את רוב הדברים הרגילים. לילי יודעת כינתיים לטגן שניצלים וצ'יפס. בועז מכין את החיתות.

מהרצליה-פיתוח, שתרם את הווילת שלו, ועוד סכום לאימבטול לכיסוי הוצאות ההגיגה. בפניה האוכל ישב סוחר-הנשק המיליונר יעקב נימרודי, ועיניו כהו גלו סיגר עבה. נימרודי הוזמן לארוחה כדי לפתוח את הארגון. עד הצהריים הספיק הולצברג לקבל ממנו 4000 דולר ועוד ארבעה מיליון שקל. הכל במזומן, לקניית מכשירים לנכיה צה"ל. נימרודי אמר שאלה המתנות שקיבל בנו עופר לחתונתו.

הולצברג יצא לרגע מהבית עם חתן מיצוה ואחיו, וחזר כעבור חצי-שעה: בזמן הזה הוא הספיק לקנות לשני הנערים מכשירי ווקמן ורדיו-טייפ — נימרודי שילם את החשבון בלי להגיד עפעף. נימרודי הבטיח בו במקום לקנות ארבע עשר מערכות-סטריאו לילדים של נכיה צה"ל. לבית נכנסו בועז טיבי ואשתו היפהפיה לילי. כשראו את המצלמה, רצו לחזור הביתה. נמאס להם מהערי תונאים. רק אחרי שהובטח להם כי לא יצולמו ולא יירשמו ציטוטים ישרים מפיהם, נרגעו וישבו.

אימונים במיבטא

בועז טיבי נכוח אנושות בשבוע הראשון למיחלמת-הלבנון. שנו תמימה ריחף בין החיים והמוות. איש לא האמין שיחיה. הולצברג האמין ועכשיו הוא נאה לארח את הווג הצעיר בביתו. פניו של בועז מצולקים להחריר. אבל עיניו טובות, וחיוכו משכיח אחרי חמש רקות את פציעותיו הנוראות. אפשר להאמין, ללילי, שפציעותיו של בעלה אינו מפריעות לה. בשיחה איתו פשוט שוכחים את הצלקות, ומגלים

הולצברג הביא בקבוק של קוניאק צרפתי מוכח ומוג לנזכרים. בייחוד לעשיר מוכח כווג רגיל. מפריע להם שתמונתם התפרסמה בכל העיתונים. הם לא רוצים להיות נכס לאומי, רק לחיות בשקט. הולצברג הביא בקבוק של קוניאק צרפתי מוכח ומוג לנזכרים. בייחוד לעשיר מוכח כווג רגיל. מפריע להם שתמונתם התפרסמה בכל העיתונים. הם לא רוצים להיות נכס לאומי, רק לחיות בשקט. הולצברג הביא בקבוק של קוניאק צרפתי מוכח ומוג לנזכרים. בייחוד לעשיר מוכח כווג רגיל. מפריע להם שתמונתם התפרסמה בכל העיתונים. הם לא רוצים להיות נכס לאומי, רק לחיות בשקט.

סיכום הפעולה
משה לוי, מיידי עם סיום ההשתלטות. כשהרמטכ"ל תאל מרדכי (מי-עם הרמטכ"ל)

מתראין במסיבת-עיתונאים מאולתרת. מרדכי היה האחראי על ההסתערות על האוטובוס. הרמטכ"ל נכח במקום במשך כל הלילה והיה מעורה בנעשה.

מצב אין אש?

החלטה היועץ המישפטי
סור יצחק זמיר. קיבל בימים האחרונים את חומר החקירה לידיו.

הגיע במהירות והוטל עליו לפקד על מיבצע ההסתערות על האוטובוס. הוא היה אחראי רק על קבוצה קטנה ומובחרת של חיילים, שאומנו במיוחד למטרות הסתערויות כאלה. שאר החיילים שהיו במקום, וכאלה היו עשרות, היו מאנשי פיקוד-דרום. ולא היו באחריותו של מרדכי. אחרי לילה ארוך, שבמהלכו ניסו כוחות-הביטחון לנהל משאומתן עם החוטפים ובמהלכו העבירו ליריהם מוזן וציוד עורה ראשונה — הוחלט לפרוץ אל האוטובוס.

בתוך האוטובוס היו כמה פצועים, שנפגעו בעת שאנשי-מישטרה ירו על האוטובוס החטוף. בדרכו מאשקלון לרצועת-עזה. אשה אחת, שהחוטפים התירו לה לרדת, סיפקה את האני-פרומציה הראשונה על החוטפים. על מצבם ואף רמזה על כליה-נשק שהיו ברשותם: סכין ומיזוודת-נפץ — כך הסבירו החוטפים לנוסעים המבוהלים. במהלך ההשתלטות נפצעו קשה גם איירת פורטוגו, חיילת בת 19, שנפטרה אחרי-כך מפצעיה.

הובילו על-ידי אנשי כוחות-הביטחון אל השרה שליר הצומת. אחד החוטפים, שאותו הובילו אנשים בנגדים אורחיים. כנראה אנשי שב"כ, צולם על-ידי אלכס ליבק, צלם הצהרון חדשות. החוטף השני הובל על-ידי החיילים מן היחידה המובחרת. ביחד איתו הלך גם תאל מרדכי, כשהוא אוזן בידו אקדח. חוטף זה צולם על-ידי שמוליק רחמני, צלם מעריב. ענת סרגוסטי, צלמת העולם הזה, ומאחור על-ידי ציבי שיכמן, צלמת השבועון

כותרת ראשית. כמה אנשים ראו את החוטפים מובלים בעודם חיים, כשהם הולכים על רגליהם.

אנשים עלומים

אחרי יותר באותו בוקר יצאה הורעה רישמית של דובר-צה"ל, ובה נאמר כי שניים מן החוטפים נהרגו במהלך ההשתלטות על האוטובוס ושי ניים אחרים מתו בדרך לבית-החולים. הידיעה הקפיצה את העיתונאים הרבים ששהו במקום כבר משעות הערב. עם היוודע דבר החטיפה.

הצנחנים נמנעו כמשך שבועיים את פירסום תצלומי שני החוטפים שנשארו בחיים. העולם הזה היה. הראשון שפירסם תצלום כזה, ואחריו עיתונים אחרים בארץ ובעולם.

העיתונאים גם ידעו שתאל מרדכי היה אחראי על החקירה, והיה אחד מאותם שחקרו את החוטפים השבויים לפני מותם. היה זה רק טיבע ששקרו את שמו כמותם של החוטפים. במהלך החקירה או אחריה. גם שמו נאסר במשך זמן רב לפירסום על-ידי הצנחנים. עד שהחליט השבועון כותרת ראשית להפך את כללי-הצנזורה ופירסם את שמו של הקצין הבכיר כמי שמעורב בחקירה ובמוות.

בגלל הרעש בארץ ובעולם. מינה הרמטכ"ל ועדת-חקירה צבאית, כראש שתו של אלוף (מיל) מאיר זורע. הורערה סיימה את חקירתה אחרי שבועות אחדים. המסקנה שלה: לא ניתן לקבוע בוודאות מי הרג את שני הצעירים. הם שלב ההשתלטות על האוטובוס לבין שלב החקירה.

מסקנות ועדת-זורע לא סיפקו, והר חומר הועבר לבדיקה מחודשת של המישטרה והצבא. כל החומר שנאסף הועבר לפרקליטות-המדינה, כדי שזו תחליט אם יש מקום להעמיד מישהו

חינוך

שני יהודים וגוי

בת ישראל הכשרה עלולה להתאהב בערבי, בן ישראל הכשר עלול לאכול אצל ערבי...

בדיחה אנטישמית ישנה מספרת על שני יהודים, שהלכו ברחוב וראו גוי מתקרב. "בוא נברח!" קרא אחד היהודים לרעהו, "הנה בא גוי, ואנחנו רק שניים!"

הציגונות קמה כדי לשים קץ למציאות, שהולידה בדיחות כאלה. השבוע הסתבר שהיתה זאת אשליה. הבדיחות האלה קיימות עכשיו בארץ — אלא שעכשיו הן נחלת הרובים הרישמיים של המערכת הדתית.

מיסלצת: התבוללות! בקרב הממסד החינוכי והדתי התלקח ויכוח: האם לאפשר מיפגשים בין תלמידים יהודיים וערביים בישראל?

אפשר היה לחשוב כי הממסד הדתי יקפוז על רעיון המיפגשים, האמורים לקדם מיצוי דתיות כמו "ואהבת לרעך כמוך", "הגר הגר בתוכך..." ועוד. אך ראשי החינוך הדתי-ממלכתי יצאו חוצץ נגד המיזוג, ושר החינוך, יצחק נבון, התהלך בין טיפות הגשם. הממסד הדתי הזדעק כולו. שוב נשמעה הקריאה הנוראה: "התבוללות!"

לפחות לא חזיר. לכאורה נבעה חרדת-הרבה מסיבות הגיוניות. נציגות יהודיות עלולות להתאהב בערבים ולהינשא להם. נערים יהודיים עלולים לאכול אצל הערבים אוכל טרף. אך טענות אלה אינן עומדות אף לרגע במבחן הגיון. הפחד מפני גל של "נישואי-ערבות" יכול להתקיים רק על רקע האמונה הגיוענית הקלאסית, המייחסת משיכה מינית מיד חרת לכן הגזע האחר. יהודיות נפגשות עם ערבים במסעדה, באתר-הבניה ובמקומות רבים אחרים, ויכולות להתאהב בהם. הן נפגשות על כל צעד ושעל גם עם תיירים לא-יהודיים מהמערב, מתאבדות בהם ונישאות להם. נער דתי יכול לאכול טרף אצל חברו החילוני בכל הזדמנות. אם זוהי סכנה שיש למונעה, יש למונע מערבים דתיים לבוא בכלל בקהל הישראלי ולבקר בבתים לא-דתיים. כלומר: הסיגורות הדתיים בגטו, מניעת כל קשר בין דתיים ולא-דתיים בבית-הספר, ברחוב, בצבא ובחברה.

אצל הערבים לא יאכלו, לפחות, בשר-חזיר.

מי המציא מה? כל הנימוקים הם הסוואה שקופה למגמה הגיוענית, המתעטפת באינטלקט דתי. כאשר ראשי החינוך הדתי במדינה — שיש להם גם השפעה עצומה על החינוך הכללי — מתגלים כמטיפים הראשיים למגמה גיוענית זו, זה מבהיר נקודה חשובה אחת: לא הכהנים גרם לגל הגיועני בבתי-הספר, אלא מעריכת-החינוך עצמה היא שיצרה דורות של תלמידים גיועניים, הנושאים כיום את כהנא על כתפיהם.

דרכי-אדם

הגרביים של בגין

ההנפק של שימעון פרס

"לפני שנים רבות חי בארץ-היהודים גיבור טיפוס. משהו כמו המלט, מקבת ודוד המלך גם יחד. הגיבור הזה אהב את אשתו ואת מולדתו. ועל כך נקרא בפואמה בגין א' ב', שנכתבה על-ידי משורר בן התקופה ההיא, אהרון שבי תא".

יכול להיות שזה מה שתאמר המורה, או הרבונטה החינוכית, לילדי שנת 3000. כדי להגיע לאותו מעמד יש לחזור 1015 שנים אחורה. אל קיץ 1985. עת

כל ספרי הקריאה בסטימצקי

20% הנחה

ספרי כיס, ספרות יפה, רומנים, סיפורת, מדע בדיוני, מתח ועלילה. בשפות עברית, אנגלית, גרמנית, צרפתית וספרדית.

100% הנאה

המבצע מה- 2.8.85 עד 31.8.85

מכבדים כרטיסי אשראי

עכשיו גם בקניון איילון.

מבחר הספרים הגדול ביותר בישראל - בכל השפות!

ספרים זה סטימצקי

פינת המציאות
ספרים שאינם במבצע בהוזלות גדולות

בכר 60 שנה

דגש

הסכם לשיתוף פעולה בתחומי הפרסום ישראל-שווייץ

חברת הפרסום "בינג ליניאל" חתמה על הסכם לשיתוף פעולה עם חברת הפרסום השווייצית Korolnyk Werbeberatung AG מציריך.

הסכם שיתוף הפעולה יכלול טיפול פרסומי בלקוחות משותפים, יצוא של עיצוב גרפי פרסומי לשווייץ וטיפול בהגדלת היצוא הישראלי לשווייץ.

מר ז'אק קורולניק, מנכ"ל החברה השווייצרית העושה בימים אלה בארץ, הביע הערכה רבה לרמת העיצוב הגרפי שהוצגה לפניו בביקורו, והביע נכונות לבצע חלק מהעבודות הגרפיות של חברתו בישראל.

חברת הפרסום קורולניק מתמחה בטיפול ביצוא הישראלי בשווייץ ומטפלת כיום בין היתר, בתקציבי הפרסום וקידום המכירות של אל-על, אגרסקו, בנק הפועלים, משרד התיירות הישראלי וטרווקס.

אפרים ליניאל, מנכ"ל "בינג ליניאל" מסר ששתי החברות מעריכות שניתן להגביר את היצוא הישראלי לשווייץ ולמערב אירופה בכלל בצורה משמעותית. בעיקר בתחומי תוכנות למחשבים, מוצרים מיוחדים לתעשייה הכבדה ולחקלאות ומוצרים שונים בתחומי הרפואה, אנרגיה השמש והבניה.

בכוונת החברות להפוך את שווייץ למרכז לקידום היצוא הישראלי למערב אירופה בכלל. וכן להשתמש בקשריה הדיפלומטיים הטובים של שווייץ עם סין העממית להחשת הידוק הקשרים המסחריים בין סין העממית ובין ישראל.

מלחמה בטרור! מלחמה בציטוטים!

- * מכשירים למניעת ציטוטים בטלפון
- * שירות לגילוי מיקרופונים מושתלים
- * מגלי מתכת
- * מזכירות אוטומטיות

רדיו דוקטור בע"מ
רחוב שלום עליכם 18
תל-אביב - טל. 286444

שולה

השתלת ציפורניים מלאכותיות בשיטה אמריקאית — בידיים וגם ברגליים — וכן השתלת ריסים.

גם ציפורן טבעית סדוקה או שבורה מתוקנת אצלנו, ונהיית — כחדשה!

תל-אביב, המלך גדרג' 89
טל. 284919 — 295318

ד"ר יאנה

קורסים מקצועיים ברמה גבוהה וספרות נשים וגברים לקוסמטיקה ואיפור לאמילציה, לפדיקור ומניקור 30 שנות ניסיון

"דיאנה"

מכון הישראלי לספרות וקוסמטיקה

ריונוף 190 ת"א 226066 229388

השאלה העיקרית של פרשת אלבין לא נשאלה כלל, והיא:

היה איכפת למיקי אלבין, אישהחברה, אישהעסקים, הפוליטיקאי ואישהעיתונות, לפני שזה קרה (?)

אחרי הפרשה של הכאת צלם-העיתונות נכתבו בעיתונים לפתע דברים חמורים. בין השאר הועלו האשמות בוטות גם כלפי השוטרים הטובים רווקא, התרבותיים והאנושיים. היורעים היטב איך מושגות הודאות מפי עצירים, אך שאינם עושים דבר כדי לשלם קץ לשיטה אכזרית זו.

חוששני שאי-אפשר לעצור בנקודה זו. יש לעצור צעד אחד הלאה, ולשאל: מה חלקם של השופטים במצב מחסיר זה?

העליתי שאלה זו בעבר, ואני מעלה אותה כאן שוב בכל חומרתה, לאור מיקרהו של מיקי אלבין המנוח.

החוקרים התנדבו לעבור בשבת-קודש, וחקרו את אלבין חקירה אינטנסיבית ביום הזה, כדי שיוכלו להביא ביום הראשון אל השופט כשבידיהם איזשהי ראיה לכאורה.

לא היה להם ספק שדי בכך כדי שהשופט יגזור על אלבין מעצר של שבעה, 10, או 15 ימי-מעצר, לצורך חקירה.

מה גרם לחוקרים להאמין כי שופט בישראל יצווה לעצור אדם שלא היה כל סיבה לחשוש שמא יברח לחו"ל, או שמא ינסה להעלים ראיות, או שמא יהווה סכנה לציבור?

החוקרים ידעו. הם ידעו, כי במדינת-ישראל חותמים השופטים על אלפי צווי-מעצר בנסיבות כאלה.

השופטים החותמים על הצווים האלה יודעים היטב כי מטרת המעצר אחת: לאפשר למישטרה לשבור את העציר, כדי שיפליג את עצמו בהודאה.

השופטים גם יודעים מה הן השיטות הנקטות בידי המישטרה, מה טיבם של תנאי-המעצר, ומה מתרחש בבית-המעצר.

(זכור המיקרה של השופט המחזוי, ששלח נער לבית-הכלא למבוגרים, מפני שלא היה מקום בכלא-הנערים. אותו נער התייפח בבית-המישפט וסיפר שהוא נאנס מדי לילה בידי עצירים אלימים. השופט אמר שאין לו ברירה, וחתם. ידו לא רעדה.)

לא מכבר הופיע השופט-בדימוס בנימין כהן, הנשיא לשעבר של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, על מירקע הטלוויזיה. הוא הורה שהשופטים יודעים היטב שהם נדרשים לעצור חשודים כדי שהמישטרה תוכל לשבור אותם. כהן פסל נוהג זה.

השופט בנימין כהן הוא אישיות מרתקת, אדם נחמד, בעל גישה הומאנית. על כס השופט סירב כמה פעמים לאשר פקודות-מעצר. לא פעם הוכיח שיש לו גישה עצמאית, ויש הטוענים כי בשל כך לא התמנה כשופט בית-המשפט העליון — דבר שהגיע לו על פי סגולותיו.

אולם גם השופט בנימין כהן לא העלה את השאלה בכל הריסותה באשר היה עדיין שופט. כאשר יכול היה להשפיע על המערכת.

אילו פסל או צווי-מעצר בסיונות, תוך חשיפת המגמה המתחבאת מאחוריהם — יתכן שהיה תורם חשובה לחיסול השיטה הברבאריה הזאת.

אך גם כאן אין הבעיה מסתיימת.

בארצות-הברית מסרבים השופטים להרשיע נאשם, אם נראה להם שהודאתו הושגה כשיטות פסולות. עובדה זו כשלעצמה מהווה תמריץ חזק מאוד לשוטרים לנהוג על פי החוק ולנקוט שיטות-חקירה ראיות. קציני-המישטרה, שיוצא לו שם של חוקר שחקירותיו מסתיימות בזיכוי הנאשמים, אינו עושה קריירה, וזהו השיטה היחידה המונעת דרכי חקירה פסולות.

בישראל מקבלים בתי-המשפט דרך-קבע הודאות, אף שהם משוכנעים כי הושגו בדרכים בלתי-כשרות. בכך מעודדים שופטי-ישראל בפועל שיטות של מכות ועינויים, שלא לרבר כלל על מעצר בתנאים מחפירים.

לא פעם שאלתי את עצמי: איך חותמים שופטים הגונים, הומאניים, בעלי-מישפחות, אנשי-שיח נעימים, על פיסקידין כאלה?

האם טחו עיניהם מראות? האם אטומות אוזניהם מלשמוע את הצעקות? האם קהו חושיהם במהלך עבודתם הקשה?

איני מוכן לעצור גם כאן. יש להפנות אצבע מאשימה אל העיתונות.

במשך שנים שתקה העיתונות. חוץ מכמה משוגעים-לרבר, וביניהם אנשי שבעון זה, לא פתח איש מהם את פיו.

כאשר העיתונות שותקת, אין לפוליטיקאים שום תמריץ להיכנס לעניין. כאשר עוררתי אותו, לפני שנים, בוועדת-הפנים של הכנסת, בדיון על בתי-המעצר, ואמרת שהמישטרה מעוניינת שהתנאים שם יהיו תיאנושיים, נשארתי כווד לחלוטין במערכה.

עכשיו, אחרי שצלם-העיתונות נעצר והוכה, ואחרי שמיקי אלבין קפץ אל מותו — האם ישתנה משהו? משהו?

נדון נעצר?

מעצר לשם שבירה. מעצר לשם סחיטת הודאה. המישטרה יודעת כי החזקת אדם במעצר היא השיטה הטובה ביותר לשבירתו. אורח רגיל, החי לו חיים שלווים, נקרע לפתע מתוך סביבתו, אם אפשר כחשכת-לילה כשהוא רדום וחטראונים במיוחה, נזרק בגסות לכלא מצחין ומכוער, לתוך עולם שנראה לו כגיהנום, כחברת פושעים מופרעים. כשהוא מופקר לאונס הומרי סקסואלי.

ההלם הנורא הזה — די בו כדי לשבור אדם רגיל, שיחתום על הכל, ולוא רק כדי לצאת מן הגיהנום הזה ולחזור לעולם הנורמלי.

כלפי אורח נוקשה יותר ניתן להפעיל במעצר לחצים חמורים יותר במינון הדרוש. אפשר להטביע אותו בצחנה של ליוול — והרי אדם אחד בישראל טען כי הורה ברצח שלא ביצע בשל סיבה זו כלכלי. (הוא זוכה — אך לא מסיבה זו.)

ניתן למנוע מעציר שינה במשך ימים ולילות — אחת משיטות-העינויים הברורות ביותר. רק מי שהתנסה בחוסר-שינה ממושך (למשל בתנאי-קרב במלחמה) יודע עד כמה יעילה שיטה זו כדי לגרום לעינויים, לשיבוש המחשבה וליצירת מצב של אי-שפיות.

ואם כל זה אינו עוזר, יש שיטות של התעללות גופנית ממש, השפלה, מכות ועינויים. (לא מכבר הורשעו שוטרים מפני

מיקי אלבין: ממה היה לפחד?

שהכריחו עצירים לחזול על ארבע, לנבוח ככלבים, להכות איש את רעהו, ועוד ועוד. לשמע העונשים שהוטלו עליהם, פרצו השוטרים בצחוק.)

מעצר לשם חקירה, כשאין חשש לבריחה או לטישטוש ראיות, או לסיכון הציבור, מנוגד לחלוטין לרוחה של מדינת-חוק דמוקרטית.

חייב להסליל את עצמו.

הוא גוזר עונש לפני ההרשעה — כלומר, הענשת אדם חף-מפשע.

ברוב העצום של המיקרים, מסתיים המעצר בשיחרור הקורבן, ללא הרשעה ואף ללא העמדה-לדין. כל זה עולה כסף.

השיטה של שבירת עצמים ויצירתם על הודאה, מונעת כל שיפילוי את עצמם ויחלתו על הודאה, מונעת כל אשירות לבניית מישטרה טובה, יעילה ומיקצועית — שלא לדבר כלל על מישטרה דמוקרטית.

וזהו שיטה ברוטאלית, המשיגה תוצאות, מבין מאה אורחים המושלכים לגיהנום הזה, ארבעה-חמישה מורים בסוף, והמישטרה מסתפקת בכך.

אלמלא שיטה זו, צריך היה לבנות מישטרה מיקצועית, המצוידת במיכשור מודרני, הבקיא בה שיטות-חקירה מתחכמות, המושכת אליה כוח-אדם מעולה. כל זה עולה כסף.

במישטרה הסומכת על שיטת-עינויים (ובישראל המעצר הוא בגדר עינוי) אין צורך בכל אלה. אפשר להסתפק בכוח-אדם ירוד וברוטאלי, בתחנות עלובות ומבחילות, במיכשור מועט ומפגר.

אני בטוח כי טובי השוטרים בארץ — ויש רבים כאלה — סולדים מן המצב הקיים.

אך בהיעדר מודעות ציבורית, כאשר העיתונות שותקת ולאורחים המיוחסים לא איכפת — איך יתכן שינוי מניין יבוא הלחץ הציבורי? מניין יבוא התקציב הדרוש?

(ושאלה צרידי, אך לא חסרת-משמעות: האם זה

בכל ההילולא התיקשורתית סביב מותו הטראגי של מיקי אלבין לא נשאלה השאלה העיקרית: מדוע נעצר אלבין?

מיקי אלבין היה איש-עסקים ידוע. התעוררו חשדות חמורים לגבי ניהול עסקיו.

תפקיד המישטרה היה לחקור את החשדות האלה. אחרת היתה מועלת בתפקידה, והיינו באים אליה בטענות חמורות.

לחקור — בוודאי. אך מדוע לעצור? מדוע בכלל עוצרים חשוד?

על פי ההלכה הנהוגה בכל העולם התרבותי, וגם בישראל (וכביכול), כל אדם הוא חף-מפשע עד אשר הוכחה אשמתו. משמע, גם אדם חשוד הוא חף-מפשע. אין לעצור, אלא אם כן יש לכך סיבה חיונית.

למשל: אם יש חשש סביר כי יברח. האם היה קיים חשש כזה? אומנם, היו שמועות שאלבין עומד לרדת מן הארץ. אשתו כבר התבססה בלונדון. אלבין עצמו שהה שם.

אך אילו רצה אלבין לברוח, הרי לא היה כלל חוזר לארץ? הוא היה נוהג כחבר-ישותפת, שירד לחו"ל והודיע כי אינו מתכוון לחזור.

אלבין חזר לחקירה. די היה בהחרמת דרכונו, כדי למנוע כל חשש של בריחה.

האם היה קיים חשש שישכח את שלום הציבור, כמו חשוד באונס, למשל? השאלה עצמה מגוחכת.

האם חששה המישטרה שמא יעלים אלבין מיסמכים או ידיח עדים לעדות-שקר, אם יהיה חופשי?

גם זה מגוחך. אלבין לא היה טיפוש. היה לו זמן די והותר, במשך שבועות וחודשים, כדי להעלים כל מיסמך, להיברר עם כל עד אפשרי, לטשטש כל עיקבות, במידה שזה היה ניתן.

למן הרגע שבו הסתבר לאלבין שהוא עלה על הכוונת של מעבירו לשעבר, הכל-יכול, שאול איינברג, איש-עסקים עולמי ואיש-מיסותורין עולמי, בוודאי היה מודע לאפשרות שעוצמת המישטרה תופעל נגדו. הוא לא היה זקוק להזמנה מישטרית כדי לרעת שעליו להתכונן לאישום פלילי. אם רצה לטשטש עיקבות — ואם היה מסוגל לכך — בוודאי עשה זאת ממנו.

נשאלת השאלה: לשם מה נעצר? מדוע לא נחקר במשך היום, נשלח הביתה והתבקש לחזור למחרת, להמשיך החקירה?

המישטרה לא מצאה לנכון להסביר נקודה זו. וברור אגב: מטר השמועות, ההרלפות, ההורעות הרישמיות, הראיונות, מסיבות-העיתונאים ומה-עוד של ראשי המישטרה, עד המפכ"ל ועד בכלל, מהווה פרשה מכיכה כשלעצמה.

מישטרה הגונה, במדינה מתוקנת, מודווחת לציבור מייד על מעשיה, מלבד אותם הפרטים שהסודיות נאה להם לצורך המשך החקירה.

כאשר אדם מוצא את מותו בשעת מעצר — ועל אחת כמה וכמה כשהו איש-ציבור ידוע — חשוב שהמישטרה תפרסם מייד את כל הפרטים על מעצרו, טיב החשדות שהועלו נגדו, והות האנשים שהגישו את הקובלנה, נסיבות מעצרו וחקירתו, ועוד ועוד.

ואילו מיקרה זה גימגמה המישטרה במשך ימים ארוכים, הרליפה גירסות כוזבות וסותרות, הפיצה שמועות ללא-ספור, ורק כעבור שלושה ימים מסרה גירסה רשמית — גם היא חלקית — מפי המפכ"ל ככבודו ובעצמו.

24 שעות לפני כן עדיין סירבה המישטרה להשיב לשאלות המפורטות והענייניות של שבעון זה, שהתייחסו לאותם עניינים עצמם.

מה היה להסתיר? ממה היה לפחד? האם היו דרושים שלושה ימים ולילות כדי להבין גירסה מוסכמת?

וגם גירסה זו שותקת לגבי הנקודה האחת, העיקרית והמכ-רעת:

מדוע נעצר מיקי אלבין?

העדר תשובה אחרת, אספק אני את התשובה, הידועה לכולנו.

מיקי אלבין נעצר כדי לשבור אותו ולהביאו להודות במעשים שיוחסו לו.

מבחינה זו לא הופלה מיקי אלבין לרעה. העובדה שמולו התייצב אדם האנשים החזקים ביותר במדינת-ישראל, אדם שיש לו אלפי קשרים גלויים ונסתרים עם גדולי המדינה, לא גרמה לכך שיתייחסו אליו אחרת מאשר לחיים ינקלביץ' או למשה אבוטבול. לגבי כולם יש למישטרה שיטה אחת. כמעט ואמרת: שיטה אחת ויחידה.

אם מתעורר חשד כלפי משהו, עוצרים אותו.

סיפריהילדים של גד יעקובי, עיכוסיהמסלול של אורי דביר, מענקהילדה של אריאלה רבדל ובתיהזוג של חסן עיסא

אנשים

לרשותו של מנכ"ל הרשות, **אורי סורתי**, נאלץ להסתדר ברכב הקיים ברשות החברה שבה הוא עובד. הרכב היחיד שהיה פנה בימים אלה הוא רכב אמי ריקאי בצבע אדום-כחול וגג צהוב.

ביום החמישי נתגג בירר שלים ליכוד-הליכוד, גם ללא חזים חתומים בין מנהיגי חרות והליברלים: **אלון**, בנם של **מגי** ו**אלפרד רגזאן**, חברי המיפי לגה הליברלית, נשא לאשה את בחירת ליכוד **גלית**. הכלה היא בתו של פעיל-חרות **שמואל פורסבורג**.

היושע **דוידוביץ**, איש חרות, אושפו במכונית-הלב בבית-החולים תל-השומר. הוא סרבה להחלמה שלמה ויש לו סיבה טובה לכך — הוא מועמד לכהן כמנכ"ל משרד-השכונות והבינו, במקומו של המנכ"ל הנוכחי, **אשר וינר**.

רגע של מבוכה פקד את **רחל אלמן**, אשת יחסי-הצבור של מלון בהרצליה. אלמן מאר גנת ערב מיוחית, ואחד מאורחי הכבוד של הערב הוא הקונסול המצרי באילת **חסן עיסא**. משצילצה אליו כדי להזמין עם בת-זוגו לאירוע וללנית לילה, נשמע עיסא מוטרד. הוא הורה לה והפטיר: כן, אך ישנה בעיה קטנה: אלמן: תגיד לי מהי, אשמח לעזור לך לפתור אותה: ענה עיסא: הבעיה היא שאין לי בת-זוג — אני גרוש.

הנשלנית **רות סירקיס** מחברת ספר-בישול נוסף מפרי מיטבה. משפנתה **לחיים גול-דשטיין**, השף של מלון תל-אביב, כדי שהמאכלים יוכנו במיטבחו ויצולמו שם לספירה, גילה השף הסתייגות מהוצאתם של סיפרי-בישול. גולדשטיין, כך הסתבר במהלך השיחה, נכווה בנושא. הוא הוציא בעבר הרחוק ספר-בישול, שהותיר בו זכרונות מרים. נוסף על כך, התלונן, אין הוא מצליח לשים את ידו אף על עותק אחד של הספר, כדי שת-יהיה לו מוכרת. כאן הפתיע אותו אחד הנוכחים, משהכריז: יש בי בתי עותק של הספר! הדובר

לגרש את **חליל אברזיאה**, ליד המיתקן שבו הוא עצור. לפי תע התקרב למקום איש-משמר הגבול, כשהוא מנופף באיום באלה גדולה. המפגינים לא זזו ממקומם, אבל ישראל תפס מייד מרחק-ביטחון מלובש-המי דים, כשהוא ממלמל, לקול צווקם של הנוכחים: לא, לא אלימות. עכשיו אני כבר פוחד מאלמות.

אורי דביר, אלוף המי טיילים ברחבי הארץ, רואין בערב-ראיונות. משנשאל דביר, הידוע גם מהתוכנית נקודת-חן בטלוויזיה, מה הוא ממליץ לישראלי הממוצע לעשות, לאור הקשיים שהועמדו עליו בדרכו לחו"ל — הפתיע את הקהל בתשובתו. חובב ארץ-ישראל המושבע ענה ללא היסוס: אין תחליף לחו"ל! והמשיך, לקול מחיאות-הכפיים המעוררות של הקהל באולם, זאת ממש כושה שבארץ חופשית, מתקדמת, מערימים קשיים שכאלה על האזרחים הרוצים לנפוש מחוץ לה.

דביר קצר מחיאות-כפיים גם כשעיסק על מסלול-הדוג מנות, שנכנה לצורך תצוגת האופנה, שנערכה אחרי הראיון עימו. התשובות מצאו חן בעיני דביר, וגם את דרכו בחזרה, בתום הראיון, עשה על המסלול.

חבריהכנסת **חיים רמון** (מערך) ו**מיכאל (מיקי) איתן**

אחד השרים שהקדימו לפקוד את הקניון ברמת-גן היה **יצחק מודעי**. התגובות שזכה בהן בקרב העוברים ושבים הפתיעו ביותר. הם היו כנוסח: "תמשיך ככה!"

גליהארה המפתיע הזה ליווה את השר גם בהמשך סיורו באותו יום. עת השתתף בטקס במלאת 50 שנה לבית-חרושת פרמצבטי. מודעי התקבל על-ידי הנוכחים במחיאות-כפיים. ראש הממשלה, **שימעון פרס**, שעלה לנאום אחרון, לא יכול היה להתעלם מכך, ופתח את נאומו במילים: לא זכור לי ששר-אוצר במדינת-ישראל התיקל במחיאות-כפיים כה סוערות...

מאז פירסם שריהכלכלה **גדי יעקובי** את שירו הראשון, תחת שם בדוי, במהלך מלחמת-הלבנון, הספיק לפורסם כ-40 שירים בכתבי-ספר שונים, תחת שמו האמיתי. בקרב גילה גם טפח משאר כישוריו הסיפי רותיים. יעקובי עומד לפרסם במהלך השנה הקרובה שני סיפי ריילדים. הסיפורים נולדו תוך כדי הסיפורים שסיפר לבתו הצעירה (שנתיים ושמונה חודשים) הדרס.

צלם העיתונות **רחמים ישראלי** כיוון את מצלמתו לעבר קבוצת המפגינים שניצבה ליד בניין הממשל הצבאי ברמאללה. הם מחו על הכוונה

קוזו אוקמוטו אנשים שונים בישראל קיבלו השבוע מעטפות דואר בלתי-שיגריות שנשלחו מצרפת. ובהן כרזות גדולות המפארות את הטורויסט היפאני קוזו אוקמוטו, ששוחרר במיסגרת חילופי-השבויים. מתחת לתמונתו מודפסות הסיסמות ביפאנית, באנגלית ובערבית: 1985-1972 - ניצחון לסולידריות הבינלאומית - הנבא האדום היפאני.

(ליכוד) מצעירי הכנסת, התי עמנו בערב-ראיונות. באחד הר געים המשוהבים יותר, סימן המנחה **משה (מושיק) טיר מור** לאיתן תנועה שסימנה בהי אבקת — תרביץ בחורה. איתן אכן התקף מילולית, יממה לא-חרמכן הואשם על-ידי כתבת ידיעות אחרונות. **אורלי אזול לאייבין**, על כי התקף אותה גופנית — בישיבת מרכז-חרות.

השם **אריאלה רבדל** לא מש מהפיות המלחשים במסדר רונות משרד-האוצר ורשות השידור. משסיימה רבדל את תפקידה כדוברת משרד-האוצר בחדש שעבר, נפוצה ביוזמתה או שלא ביוזמתה, שמועה שאמרה כי רבדל קיבלה צ'ופר ממיפי לגתה, רבדל, כך הופץ, תשמש כדוברת ממשלת ישראל כאר"ם. ימים אחרים הסתובבה השמועה עד שגוועה בקול ענות-חלושות. הדוברת, כך הוברר לאחר בירור נוסף, לא תשמש בתפקיד הנכסף בנייר יורק. הבירור הוליד עובדה נוספת, מפתיעה במקצת. התפי קיד לא נפל בחלקה של רבדל בעיקבות התנגדותו הנחרצת של אחד מבכירי מפלגתה האהובה.

ביתניים, סוערות הרוחות ברשות-השידור עקב שמועה עקשנית אחרת בעניינה של רבדל. לפי השמועה ררשה רבדל מעמדם עמר, מנהל כוח האדם של הרשות, תנאים שהם חסרי-תקדים ומנקרי-עיניים בת קופה שבה שולטת אימת-הפי-טורין ברשות. רבדל, ששמה כלול ברשימת המפוטרים של הרשות, כך אומרים, דרשה שי-שה חורשי הסתגלות, שבמלכם תקבל משכורת. כלומר: אם תפוטרו בעוד שלושה חודשים

השגם במהלכם היא מובטלת מאונס ומקבלת משכורת. תקבל הדוברת לשעבר משכורת במשך תישעה חודשי בטלה. ברשות התלוצצו כי "בתום ההיריון הזה, תדרוש רבדל גם מענק-לידה".

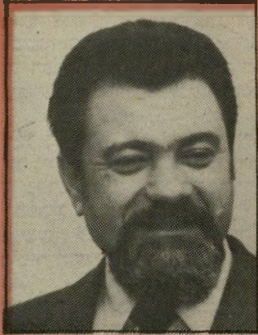
טוביה סער, מנהל-הטל-וויזיה לשעבר ונשיא חברת וידאו פרטית כיום, הפך בשבוע שעבר מוקד-משיכה לקטניות תל-אביב. הסיבה — סער, שהי חזיר את מכונת הפזו 505 לרשות-השידור (המכונית עברה

השגם במהלכם היא מובטלת מאונס ומקבלת משכורת. תקבל הדוברת לשעבר משכורת במשך תישעה חודשי בטלה. ברשות התלוצצו כי "בתום ההיריון הזה, תדרוש רבדל גם מענק-לידה".

עינויי הנאמת

חבריהכנסת **אלהו בן אלישר** נקלע בישיבת מרכז חרות לדילמה שהמחשה את הפילוג והסיכסוך השוררים בי מפלגתו.

בן-אלישר התבקש על-ידי עיתונאי לצאת מהאולם, כדי להתראיין על תפקידו כשגרירה הראשון של ישראל במצרים. בן-אלישר נענה ברצון. השניים שמו פעמיהם לעבר דלת-היציא אה. אולם עצרו מכיוון שהנאום על הכמה היה המנהיג הוותיק **יוחנן בדר**, ודבריו הנוקבים היו ראויים להאזנה. משסיים בדר את נאומו הסרקסטי, אותתו השניים זה לזה, אולם או עלה לדוכן הנאמים **דויד לוי**. אם אני קם כעת — זה סופי במחנה שלי! התלוצץ בן-אלישר. נאמנו של לוי, והקשיב לכל נאומו הבומבסטי-כרגיל של מנהיגו.

בן-אלישר אי-אפשר לקום!

משסיים לוי סוף-סוף את נאומו, דילג בן-אלישר על רגליו. אולם התיישב עד מהרה, לנוכח צעדיו הכבדים. מטיליהאמה של הנר אם הבא — **אריאל שרון**. כעת בוודאי שאי-אפשר לקום! צחק בן-אלישר, ועשה העוויות של יאוש. השניים הצליחו להתחמק מהאולם, ולקיים את ה-ראיון. רק אחרי שסיימו נציגי שלוש המחנות בחרות להתקף זה את זה.

חגיגת אחווה בעפולה

מורה מינצבריינר, עיתונאית על-המישמר שסיקרה את ההתפרעויות בעפולה, עמדה באחד הימים בתחנת-המישטרה של העיירה ולגמה קפה מתוך תרמוס. לפתע הבחינה בפנים מוכרות.

סיפורה העיתונאית השבורה: ניגש אלינו ח"כ מאיר כהן-אבירוב ואמר: סליחה, אולי אני יכול לקבל ממך לגימת קפה? קולו היה שקט וצורר, אחרי שזעק בכיכר "מוות למחבלים! גירוש למייד אבנים" ואחרי שהחליף צעקות רמות עם קצינים במישטרה, בדרישה לשחרר את נהגו, שנעצר במהלך ההתקלות.

אמרתי: בבקשה, ואולי אדוני גם ייסע לביתו ויקבל את השבת? היה זה דחף פיתאומי, שנבע מרצון מבוהל להכניס את כולם לבתיים ולהחזיר לרחובות את השקט.

ח"כ כהן-אבירוב לקח ממני את כוסי-הקפה, הביט בי ושאל לשמי ולעבודתי. אמרתי שאגיד רק בתנאי שלא יכעס עליי ולא יצעק. הוא הבטיח. ואני הסגרתי את שם העיתון ואת שמי. ואז, לא להאמין, הוא אמר, בטון מתלהב ממש, את הדברים המפורשים הבאים:

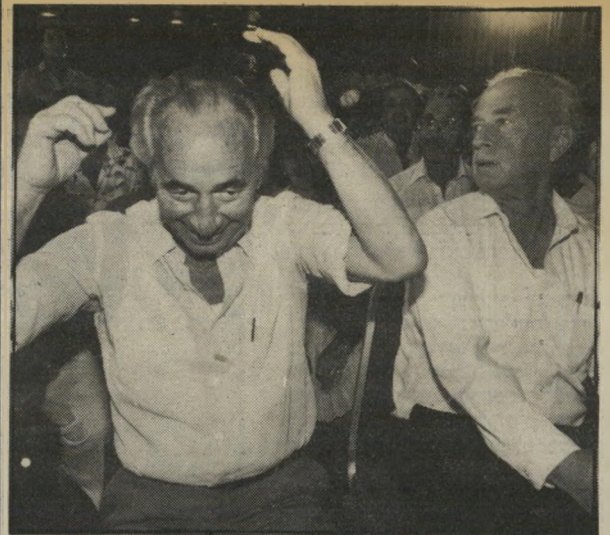
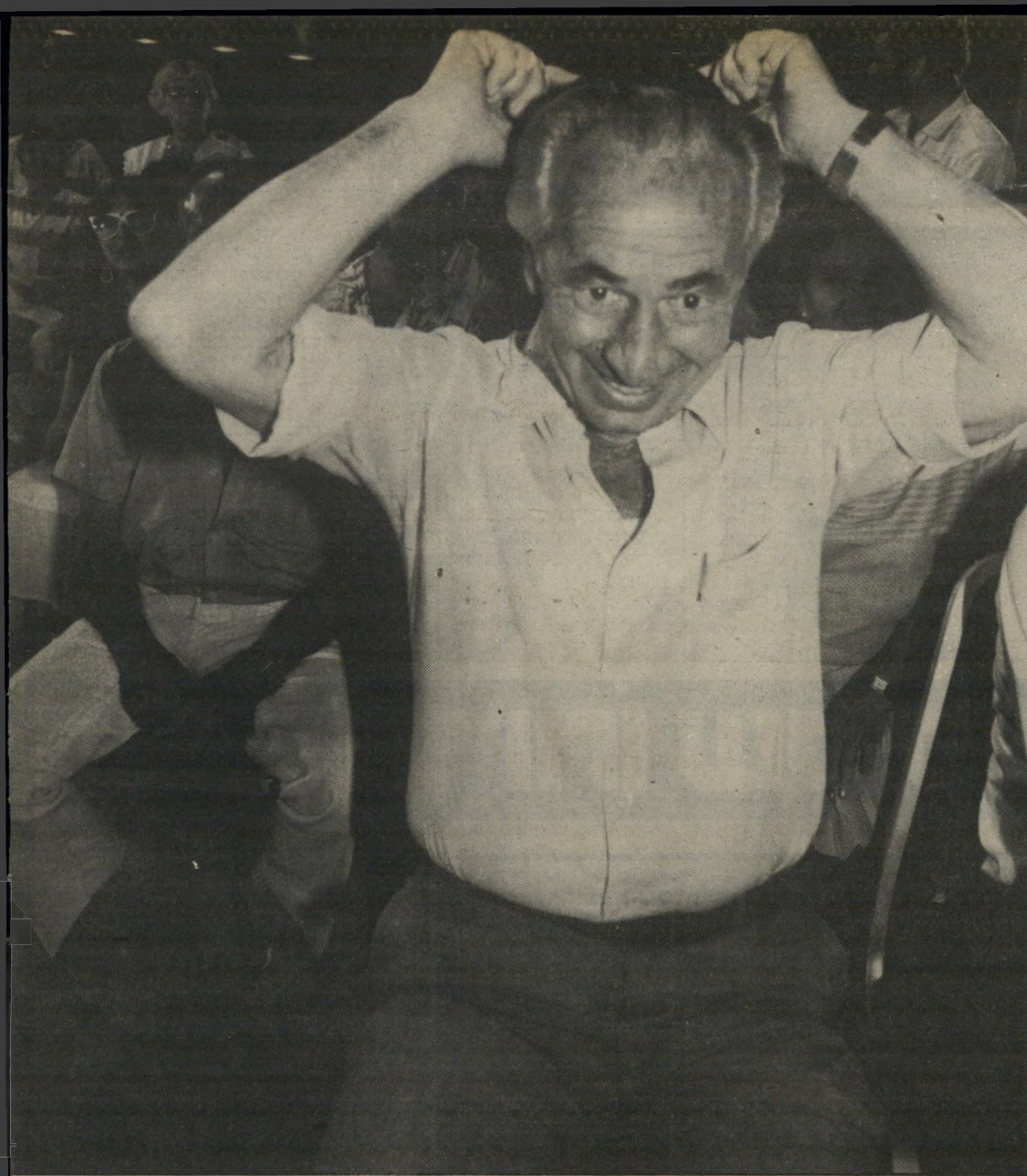
"למה את מתייחסת אליי בדיעה קדומה? את על המישמר אני קורא כל יום. ואומר לך משה — לוא היו לנו בארץ עוד חמישה מיליון יהודים כמו יוסי שריר, כל הבעיות שלנו היו נפתרות!" חשבתי שאני לא שומעת, אבל הוא חזר על המישפט.

"אם זאת דעתך", אמרתי לו, "אולי תחזור לרחוב, תטפס על מכונית-הגלירה, תאמר שם את דעתך ותרגיע את הקהל הצורח 'מוות לשמאלנים' ו'מוות לעיתונאים'?"

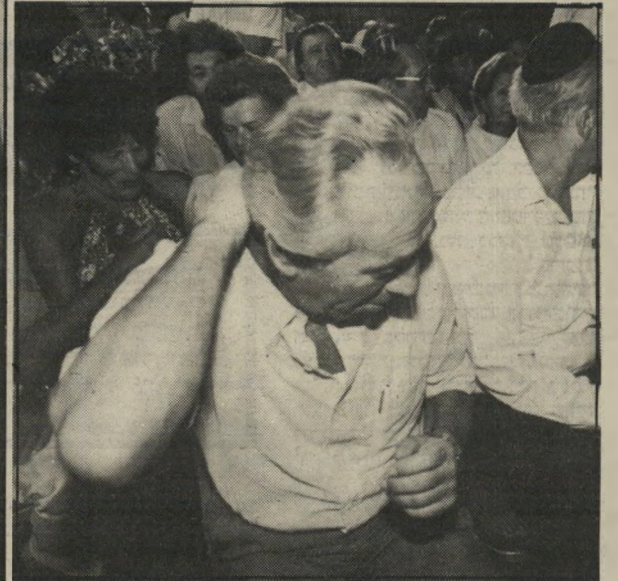
הח"כ סירב, אמר שלום חם ולבבי, שיחרר את נהגו ממעצר ושב לביתו.

כהן-אבירוב בעפולה שיהיו חמישה מיליון

שימעון פרס מנסה לחבוש כיפה לכבודה של חופה. שבה נכח השבוע. טקס חבשת-הכיפה נעשה בשלושה שלבים: שלב א' - פרס מנסה להניחה על ראשו. כשיצחק רבין חבוש-הכיפה צופה במאמציו: שלב ב' - הכיפה נופלת מראשו של פרס; שלב ג' - פרס מחזיר את הכיפה לראשו.

הקטע המאור ישראל, שבי מהלכו דנים שני חיילים כבונקר נכתב דווקא עלידי קבוצת תיאטרון שהיא קיבוץ-גלויות בהתגלמותו. הקבוצה מורכבת מעולים מארגנטינה, מארצות הברית, מיגוסלוויה ומכמה ישראליים. הקהל הירושלמי, שהתמוגג למראה המחזה, סיפק את ההוכחה לכך שהקבוצה הבינה לאומית הצליחה לתאר בדיי קנות את חולשותיו של הגבר הישראלי.

פסוקי השבוע

● **ראשיהממשלה שימי עון פרס.** על התבססות אש"ף בירדן: "חוסין הכנים נחש לקו"

● **גניה אלבין,** אמו של מיכאל אלבין המנוח: "שאלו איזנברג לא היה אנושי ככה לזרוק את מיקי"

● **אריאל שרון,** אחרי מר שבי מרכז חרות: "השניים האלה (יצחק שמיר ודוד לוי) רבים, וכינתים אני צובר כוח"

● **אחד ממקורבי שמיר,** באותו מושב: "רדי לוי הוא בלון נפוח"

● **שלומית אמיר,** דוג מנית, על צילומיה העירום שיש עשתה: "החזה שלי זה כמו נרות חנוכה. לראותם בלבד."

● **הנ"ל:** "אם מדברים עליי סימן שאני שווה משהו. כשיפסיקו לדבר, אתחיל לדאוג. אז, אולי, אתחיל להסתובב עירומה בדיונג'ן..."

■ **דסנה ברק**

תקריט שער

● **מנתח-הלכות הירוע מבית-החולים תל-השומר, הפרופסור דניאל (דני) גור,** מיהר לבית-החולים. החולה שלו כבר שכב על שולחן-הניתוחים בהרדמה, ועל הניתוח היה להתחיל מיד.

לא היה לו מזל באותו יום: בשער בית-החולים עמד שומר חדש, וגור נהג במכתנית שאולה, שלא נשאה את התווית של רופא. השורמר עצר אותו.

"אני ממחר לגיתות, אני רופא", הפציר בו גור. "אתה רופא כמוני?" פסק השומר. גור התכונן לעבור את המחסום בכל זאת. כאשר זנק לעברו ארס בלבוש אזרחי, שצעק: "אני שוטר!" כשניסה גור להתקדם, נתלה השוטר על זרועו ומשך אר תה אחורה.

באותו הרגע עבר במקום אורח מאור-החור, שגור הציל לפני כמה ימים את חיי אחר מילריו בניתוח-לב. "עוזב אותי?" צעק האורח לעבר השוטר, ואמר כמה מילים באוזנו.

השוטר הירפה, וגור מיהר לגיתות, שהצליח, אך אחרי הגיתות הוריע לו קציין משרה שהוא עלול להיפגע לדיון בעוון הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. תקיפת שוטר ועוד ועוד.

המנהל האמנותי של התיאטרון, כלולים כותבים הנחשבים ימניים. אולם מאז הכהנים — הכל יחסי, כמוכן. זכך נוצר מצב שאפרים קישון, חנוך לוין ויונתן גפן ימחו מאותו הצד של המיתר.

■ **במסגרת ההכנות לפסטיבל התיאטרון בעכו,** הקרב והולך, הציג הבימאי הירושלמי **איתן וצלר** את מחזהו נשים.

של ארישות כללית בארץ, שלח ברגר מיברק מחאה לראש ממשלת דרום-אפריקה בפרטוריה.

■ **יוסף (טומי) לפיד, אפרים קישון, משה שמיר** — הם רק כמה מהמחברים שאלהם פנה תיאטרון הבימה בהצעה שיכתבו חומר למופעי מחאה נגד הגיוענות. בין היוצרים, שאלהם פנה **עומרי ניצן**,

היה **רמי ארשה**, הרוכר-לש עבר של משרד-התיקשורת. אורי שה, העוסק כיום בעסקים פריטיים, הוא חובבי-ישראל מושבע.

■ **מנחם ברגר,** ראש לישית עורכי-הדין הטרי, גילה יוזמה משטרה והגיב על רצח ויקי טוריה קסנבה, עורכת-הדין השחורה, שנודעה כזכות מאבקה הנועז למען זכויות השחורים בדרום-אפריקה. בניגוד לאווירה

אידנה שייביץ דיגמנה חזאית קיצית, בתצוגת אופנה מרובת-משתתפים שנערכה בברכה בפתיחת-הקוה. תצוגת-האופנה אינה חיזיון נפרץ בעיר העברית הידועה גם בשמה הערבי מלאבס, ולתצוגה באו כמה אלפי צופים וצופות פתח-תיקוואיים. על טפס. ליד המסלול הענק, שנבנה במיוחד לערב יוצא-דופן זה, הצטופפו ילדים וילדות רבים ששאלו את הוריהם שאלות רבות. אחד הילדים, בן שמונה, שאל את אמו: "למה לא הבאת את אבא לראות את הדוגמנית הגבוהה הזאת?"

הוא הרעף הטבות. שני מניפולטורים שהתאבדו — שיטה אחת)

האב, שלום רוזנפלד, קיים קשרים עם לוינסון שנים הרבה. הבן, יורם, התקבל לעבודה באמפ"ל על רקע יחסי הידידות והאמון ששררו בינו לבין לוינסון ובין האב לבנקאי הנוכל. לוינסון לא קלט בממלכתו איש אם לא היה בטוח מראש בנאמנותו המוחלטת לו.

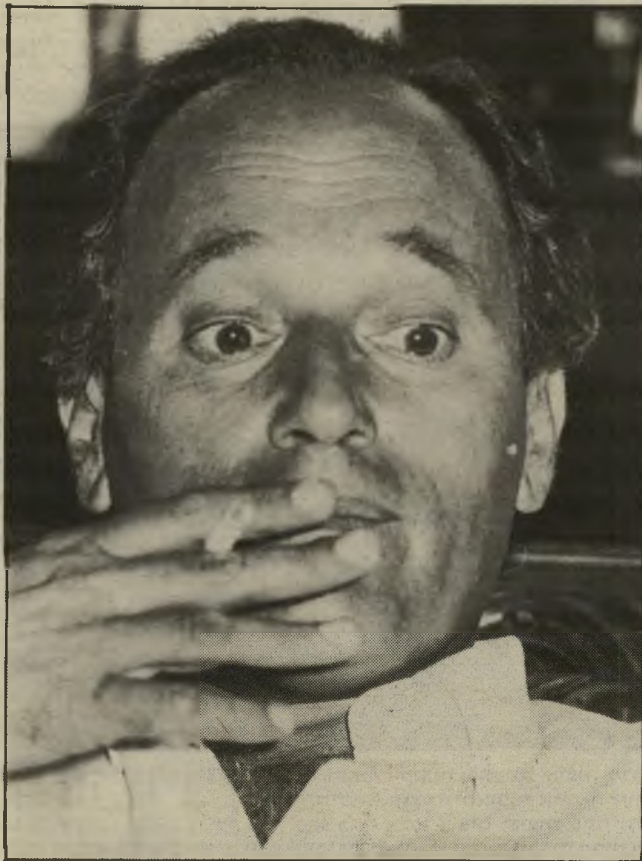
בכירים בבנק הפועלים לא ראו בעין יפה את הקשרים ההדוקים שהיו בין לוינסון לבין שלום ויורם רוזנפלד. יורם, שנתקבל לאמפ"ל בקיץ 1981, טיפל ב"יראס-איי" (יונייטד סטייטס ישראל ונטצ'ורס), אותה חברה, שרי שומה בארצות-הברית הושלם בקיץ 1982 על-ידי יעקב לוינסון, שהיה נשיאה. היה ניגוד אינטרסים מובהק בין מעשיו של לוינסון בקונצרן הבנק לבין פעולותיו ב"יראס-איי". כמה מאנשי-הצמרת של "יראס-איי" הרוויחו את יפה ממניות אמפ"ל. לוינסון הקים את החברה בהיותו יו"ר אמפ"ל ובשיר תוף עם ראשי אמפ"ל ופעיליה.

אחת הפרשיות היותר מסעירות בפעולותיו החריגות של לוינסון בבנק הפועלים ובאמפ"ל מתייחסת לעיסה קה מפולפלת הידועה בשם גרנית. שראג רוטמן, מנכ"ל סולל-בונה ודירקטור במועצת-המנהלים של בנק הפועלים, קבע ברוחו שהגיש וועדת השניים: רוטמן-סיוון) כי הבנק יצא מפסיד מהעסקה. בכירים בבנק הפועלים אמרו את שווי ההפסד שנגרם עקב מעשיו של לוינסון בכ"ר 1.9 מיליון דולר.

יורם רוזנפלד, שהתבטל לפני לוינסון כחניי והתרפס על קבר ארונו בדרך המעוררת סלידה, זכה — על שום נאמנותו המוחלטת לבוס שהתאבד — להיות יורשו של לוינסון ב"יראס-איי". הוא מונה לנשיא אותו גוף, שהסב נזקים כבדים לבנק הפועלים. באותו "יראס-איי" מסתתרים אנשי-הקש של לוינסון — הם מצויים גם במקומות אחרים — המטפלים בהון שהותיר אחריו.

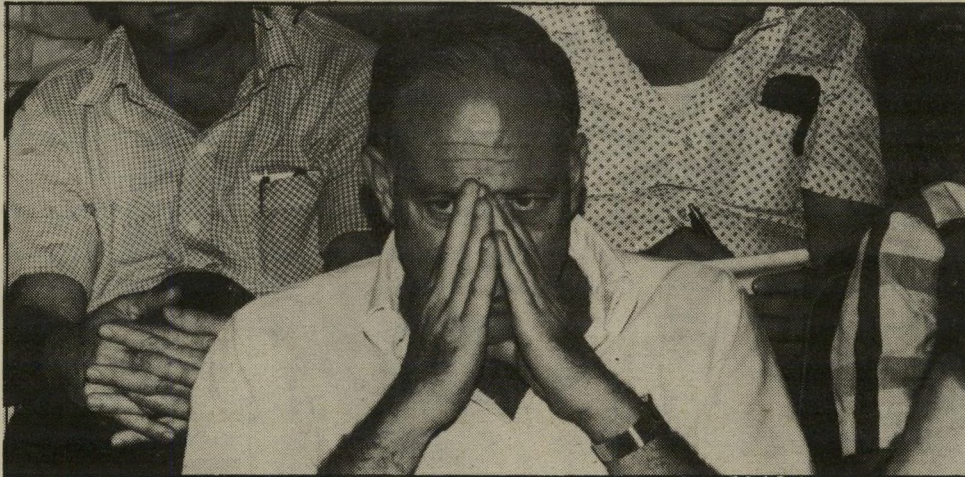
זמן מה אחרי התאבדותו של לוינסון ארזו יורם רוזנפלד ורעייתו, המלחינה גורית הירש, את המיוזורות ויצאו עם ילדיהם, דני ורותי, לגניו יורק. יורם ירש את כיסאו של לוינסון ב"יראס-איי" נשיא החברה בארצות-הברית.

רק איש כמו יורם רוזנפלד יכול היה לומר את הדברים הבאים בהספרו

עיתונאי אורי דן
ניתוק מהמתרחש. עולם מסולף ושקרי

האב, הבן

ורוחו של לוינסון

כימעט כל העיתונים בארץ על הספר הזה. בינתיים התלקח קרב בין קוטלר ובין שלום רוזנפלד, מי שהיה עורך "מעריב". "העולם הזה" מצא לנכון לספק במה ליאיר קוטלר, כדי שיוכל לשטוח את טענותיו בפרשה זו.

לפני שלושה חודשים פירסם "העולם הזה" (29.5) קטעים מספרו של יאיר קוטלר, "ברח להשחית", שבו תקף קשות כמה עיתונים ועורכים, וטען שהם גוזזים מידע חיוני מטעמים אינטרסנטיים. "העולם הזה" עזר לשבור את קשרי-השתיקה, שהוטל על-ידי

ממחצית העשור הקודם עד זמן מה לפני התאבדותו של לוינסון בפברואר 1984 — לא טיפלה העיתונות הישראלית כנדרש במעשיו ובמעלליו של יעקב לוינסון. בכל כלי-תיקשורת, כמו במעריב-שלום-רוזנפלד, היה מי שראג לעניינו. (כמו הטיפול המל"ט והמחליק שהעניקו כלי-התיק שורת בישראל למיקי אלבין כעבור שנים כמי שהיה — כלוינסון — חברים של עיתונאים רבים, שעליהם

אין בקטע של אורי דן שום דבר שאינו אמת. לא נאמר בו כי בגלל יורם רוזנפלד, שעבד באמפ"ל ונמנה עם מקורביו של לוינסון, הפעיל העורך הראשי שלום רוזנפלד — האב — את מיספרי הצנזור לגבי ידיעות על בנק הפועלים ועל העומד בראשו. אין כל קשר בין שני הדברים. שני האירועים התרחשו בזמנים שונים. המשפט של יורם רוזנפלד מוקם שלא במקומו. מכאן יכולים — אך לא חייבים — קוראי המגולגול לקבל את הרושם המוטעה כי הצנזורה של העורך שלום רוזנפלד הופעלה בגלל בנו, יורם, שהיה ממקורביו של לוינסון — ולא כך הדבר. הוא הפעיל צנזורה ללא קשר בין יורם רוזנפלד ליעקב לוינסון. כעורך ראשי הוא עזר לגניזת חומר בעל אינטרס ציבורי גם בנושא אחרים, בעיקר בתחומים רגישים הקשורים באישים מרכזיים בשילטון בדרך זו או אחרת.

במגולגול שלו לא הרחיב אורי דן על יורם רוזנפלד.

מי הוא בנו של שלום רוזנפלד? הוא היה בקישרי ידידות עמוקה — יותר מכך — עם יעקב לוינסון.

מאת יאיר קוטלר

שאותו אני מתאר בסיפרי לא לפירסום כנוכל בינלאומי, שגנב מכספי בנק הפועלים. השניים הכירו זה את זה עוד לפני שיוורם רוזנפלד התקבל לעבודה באמפ"ל. אותה חברה שבאמי צעזעה ינק לוינסון הטבות רבות לו ולמקורביו בישראל ובארצות-הברית. בשנות ה-70 המאוחרות היה יורם רוזנפלד שלוש שנים קונסול כלכלי של ישראל בלוס-אנג'לס. בעשור שבין 1970 ל-1980, בעיקר החל מ-1974 — ללא קשר ליורם רוזנפלד — היתה אמפ"ל בידי לוינסון מכשיר ליצוא-הון משליטת מדינת-ישראל ואורחיה והעברתו לירי תושבי-חוץ, בעיקר ארצות-הברית. באותו שנים —

אני חייב תודה מיוחדת לשלום רוזנפלד, העורך הראשי לשעבר של מעריב (בגימלאות), על שהפך בימים אלה את קשרי-ההשתקה בעיתונו על סיפרי כוח להשחית. שיצא בהוצאת מודן בסוף מארס 1985. הספר, המטפל בדרכי עשיית הארץ, מעריב ורחוב ראשי (ו"ל), הוא מוקצה מחמת מיאוס בעיני המבוקרים — המו"לים והעורכים — הפוסקים בכל יום חופשי-עיתונות מהו: כל מה שאינו פוגע בנו.

שלום רוזנפלד נמנה עם כמה וכמה מגבורי כוח להשחית. הוא כיבדני במאמר ארוך במדורו זווית חדה במעריב של 7.8.85, הנושא את הכותרת הבומבסטית "שקר להשכיר". מורה הצדק רוזנפלד התקצף על קטע מגולגול מאת אורי דן, שהיה ראש הכתבים של מעריב בשנים 1974-1976 וחביבו של העורך הראשי אז, רוזנפלד.

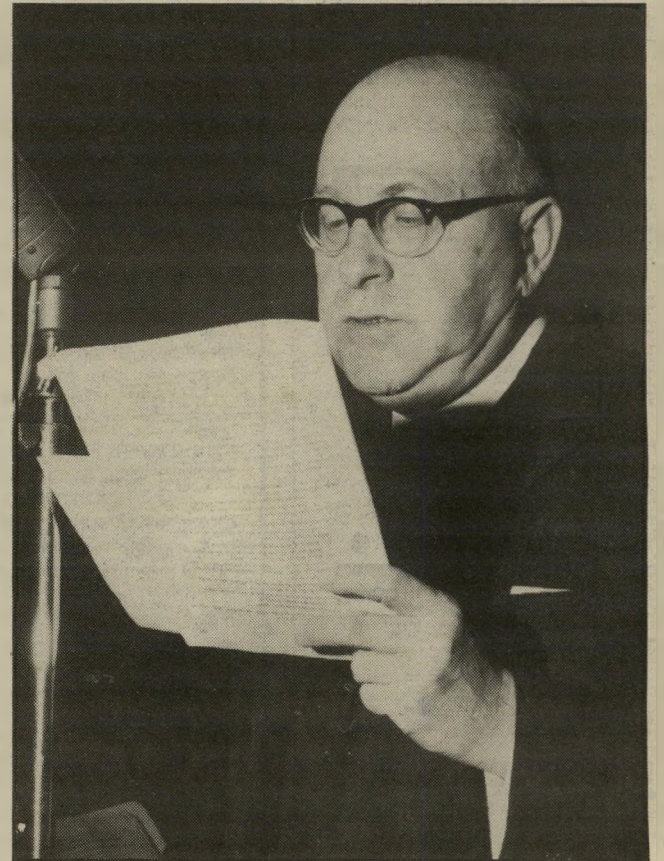
ככוח להשחית הבאתי דברים אלה מפי אורי דן:

מעריב נהיה עיתון של אנטי-חדשות. בעיקר כאלה המתנגשות עם השילטון: מישרה, צבא, ביטחון, אוצר — וכמובן בנק הפועלים. אסור היה לכתוב מילה על בנק הפועלים כאשר עמדתו בראש הכתבים. יורם רוזנפלד, בנו של העורך הראשי, עבד באמפ"ל ונמנה עם מקורביו של לוינסון. כל ידיעה היתה צריכה לקבל את אישורו של ריי-זנפלד.

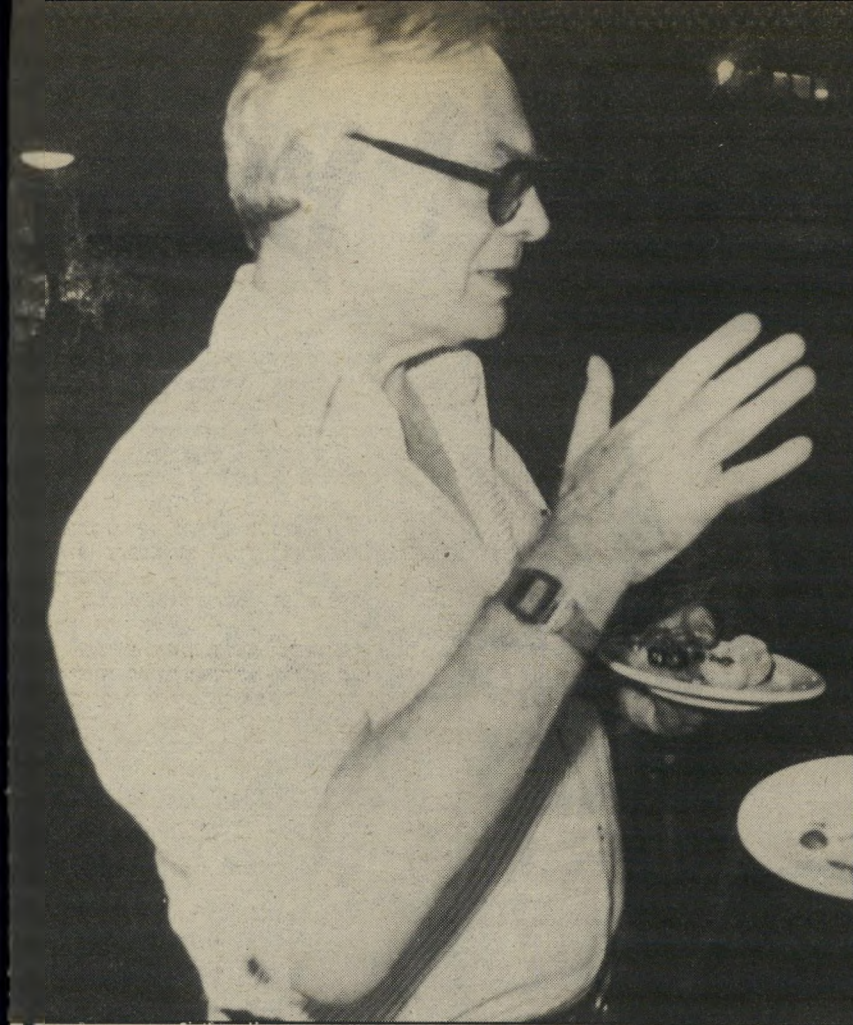
בראש הכתבים ביקשתי מרזי גוטמן, הכתב הכלכלי, לבדוק משהו. אחרי שנחשפו מעשי השחיתות של מיכאל צור ביקשתי מגוטמן לשים עין על-המתרחש בממלכתו של לוינסון. הגיעו אלי ידיעות. לוינסון חמק מהעיתונות. זה לא מצא חן בעיניי. גוטמן השיב לי כי יש משהו לא נעים בעניין ניהול הבנק. אמרתי לו: טפל! אך הוא השיב: עלי להביא כל ידיעה על הבנק לרוזנפלד.

שתי התאבדויות

באפריל '85 כתב אליי עורך-דין בנימין לוינסקי, פרקליטו של רוזנפלד, כי בקטע האמור, "מועלות כלפי מרשי הטענה כי מר שלום רוזנפלד מנע פירסום ידיעות לגבי בנק הפועלים. משום שבנו עבד בחברת-בן של אותו בנק. דיכוי-בלע

נשיא רומנשטרייך
"שומעים קצת. סולחים קצת. מגנים קצת"

בין העיתונאי יאיר קוטלר (מימין) והעורך לשעבר שלום רוזנפלד התלקח קרב איתנים, כשהשניים משמיצים את רעהו על רקע פרשת יעקב לוינסון

שלום רוזנפלד, העורך-הצנוור, מצא לו סופיסוף טריבונל: מועצת העיתונות. הוא חותר לזיכוי מהיר של שמו, לרהביליטציה. את בית-המשפט של ישראל הוא ממיר במועצת העיתונות — ושוכן תוך פסיחה על אורי דן, אויב נפשו.

מיכתבו אל מועצת-העיתונות מעיר רחמלה, אם לא גיחוך. יש בו השפלה עצמית.

כך כתבתי למועצת-העיתונות (כ"ד.7.85), שפנתה אליי לקבלת תשרי כתי על תלונת רוזנפלד:

בכל הכבוד שאני רחש למועצת העיתונות, אין תלונתו של מר רוזנפלד נתונה לסמכות הברירה או השיפוט של המועצה. סיפרי כוח להשחית. הוא עבודה סיפרותית, שכתבתי כסופר ולא כעיתונאי במיסגרת עבודה בעיתון יומי. העובדה — המיקרית לשעצמה — שמר רוזנפלד ואנוכי חברים באגודת-העיתונאים אין לה ולא כלום עם סמכות שיפוטית. (רוזנפלד נשען על עובדה תמוהה זאת במכתבו למועצת-העיתונות כדי לחזק את פנייתו — י.ק.).

למועצת-העיתונות אין הכוח והסמכות לדון בענייני לא רק מן הטעם התקנוני אלא בשל מניעה מהותית: סיפרי מבקר בחדשות עיתונים ועיתונאים, ולא יעלה על הדעת כי עיתונאים המבוקרים בסיפרי הנמנים עם אותה קבוצה, ישמשו חוקרים ושופטים, או מעין שופטים, בתלונה שהגיש נגדי אחר המבוקרים.

מאחורי מישגה "עריכה ושיבוץ" שלא במקומו, ועל כך, על כך, משמע לא כל מה שמשתמע באותו קטע בלסי ובלסי בני — הוא מתנצל כביכול ומוכן שאני אתן סומבי להתנצלותו.

לו להתרכז רק בפסוק הדן בבנו. את דיכרי אורי דן הוא שם במרכאות: "מונולוג", רחמנא ליצלן. ושוב: הוא פוסח על אורי דן. רק אותי הוא תובע לבידור. כמה שהוא פוחד מהתמודדות גלויה עם אורי דן.

ההגינות הראויה. לא יכולתי להכחיש את דבריו הנכונים של אורי דן — גם לא הוסמכתי לכך — אלא הבהרתי את אשר אירע, אך גאוותו של האיש נפגעה. הוא לא הסכים להסתפק בהעמדת הדברים על דיוקם. הוא

על הכוס שלו אחרי התאבדותו: "...יעקב היה אשם. אשמתו היתה בהצטיינות יתרה. הענק תמיד אשם בעיני הגמרים. היהלום התנפץ לרסיסים מכיוון שלא יכול היה להתכופף..."

השפלה עצמית

יש לום רוזנפלד תבע ממני התנצלות, אך הוא לא העז לפנות כלל אל בעל היצירה, אורי דן. למה הרבר דומה? לאותו קורא, שנפגע (בצדק או שלא בצדק) על-ידי כתב מעריב, אך ממחר לתבוע לדון את העורך הראשי שלום רוזנפלד תוך התעלמות מוחלטת מן האחראי הישיר למאמר.

אפילו עותק ממיכתבו של עורך-הדין לוינסון, פרקליטו של רוזנפלד, אליי ואל הוצאת-הספרים שלי, לא נשלח לאורי דן, אולי מסיבה פשוטה. רוזנפלד מכיר יפה את אורי דן, שעבר 25 שנים כמעריב, אך אורי דן גם מכיר היטב את רוזנפלד ושיטותיו כעורך ראשי, המפעיל את מיספרי-הצנוור להגנת מקורבים כמו יעקב לוינסון (ורבים אחרים בצמרת הי מימסד).

רוזנפלד פעל לסחית התנצלות ממני. הוא ביקש שאכחיש את דבריו של אורי דן. כדי למנוע אייבהנות ולהעמיד דברים על דיוקם, כתב פרקליטי, עורך-הדין דב וייסגלס, לפרקליטו של עורך-הדין לוינסון, את 3.6.85

(כוח להשחית) **ה**ה עריכה: הפסוק הדן אתו של יורם רוזנפלד באמפל שובין שלא במקומו. והקשר הדברים אשר ויובן שלא כהלכה. על כך מתנצל שולחי והנכם רשאים ליתן סומבי להתנצלותו. במהדורה הבאה של הספר — אם תצא — לא יכלל הפסוק האמור. גיליתי כלפי שלום רוזנפלד את

יאיר קוטלר טוען:

שלום רוזנפלד גנז בזמנו חומר רגיש שהיה קשור באישים מרכזיים בשלטון

תפוצת "מעריב" הגיעה עתה לשפל והוא שוב איננו "העיתון הנפוץ ביותר במדינה"

שלום רוזנפלד ועמיתו סרבו לפרסם את פרשת-הבילויים בסתר של משה דיין

לסיכך מבקש אני שמועצת העיתונות תדון בתלונתי. תכסה על מר קוטלר שיפרסם התנצלות בסמני ובסמני בני (שבפקיסין גם שמו הטוב נפגע), ואם יסרב — שמועצת העיתונות תפרסם את חותמתה על מיקרה חמור זה של שימוש לרעה בחופש-הסירוס מצד מי שהתיימר להיות שומר נורמות של הגינות ואמויזילב במיקצוע שלנו.

כך כתב רוזנפלד לרוטנשטרייך בין היתר:

נראה לי שהאינסטיגציה השקריה באותו קטע בספר, שאליה אני מתייחס, אינה צריכה סירוסים, אך מר קוטלר במקום להודות בעוול שעשה לי ולבני, ובמקום להתנצל, כפי שכל עיתונאי הגון וישר היה עושה במיקרה כזה, מעדיף להתחמק

מבקש לזכות בטיהור שמו לגבי שיטת עבודתו כעורך, תוך ניצול תמוה של המישפט שנכתב על בנו ושוכן שלא במקומו הראוי. רוזנפלד מיהר לפנות לעזרת מורצת העיתונות. ב-23 ביוני השנה הוא כתב אל נשיא המועצה, הר"ד יהושע רוטנשטרייך, תוך התעלמות מכיקור-תו הנוקבת של אורי דן עליו כצנוור לגבי בנק הפועלים ולוינסון. קל ונוח

גינויים נמוגים ברוח

בתחקיר שערבה רונית ורדי בעיתון חדשות (26.4.85) על העיתונות ומועצת-העיתונות היא (המשך בעמוד 30)

למץ יש

כן, מץ מייצרת
טלוויזיה צבעונית
באיכות מעולה
עם מסך 16"
ושלט רחוק משוכלל

עם שלט רחוק ב-5 תשלומים

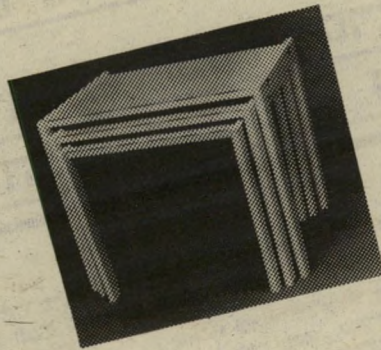
התשלומים שקליים קבועים וסופיים.
ערבות בנקאית תינתן לכל רוכש כנגד תשלום ההוצאה.
אספקה בגמר התשלומים
רכוש עוד היום בתשלומים. אל תמתין
להיסטריה של גמר ההקפאה!

אם המצב הכלכלי לא יאפשר לך
לרכוש את הטלוויזיה – תקבל
את כספך בחזרה, עם ריבית
שתעלה ב-3% על הריבית
החודשית של בנק לאומי.

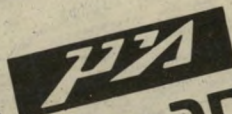
**אספקה
מהרדלית**
14", 20", 22", 27"

באמצעות כרטיס ויזה או ישרכרט
ניתן לרכוש את המוצרים עד 10 תשלומים.
התשלומים יהיו בשקלים צמודים לדולר לפי
שער המכירה והעברות והמחאות של דולר
אמריקאי + ריבית אפקטיבית של 24% כפי
שיהיה נהוג בבנק הפועלים בע"מ או בבנק
לאומי בע"מ, בהתאם לסוג כרטיס האשראי
סמוך למועד חיוב החשבון. המחיר הנ"ל
לעיל, כפי שיהיה ביום קבלת הדולר כאמור
(עודפים בהמרה מעבר לדולרים שלמים
יצורפו לתשלום הראשון).

התשלומים לא יעלו על \$50 לחודש.

חינם: שולחן הגשה לתה לכל קונה
ובנוסף הגרלת מערכת 3 שולחנות
הגשה לתה לאחד מכל שלושה קונים.

מבט אל עולם אחר

טלוויזיות ומכשירי חשמל (ישראל) בע"מ
להשיג בחנויות החשמל המובחרות • לפרטים נוספים בית מץ, מודיעין 19 ב"ב, טל. 03-799114

הטובים לעניסקי-אויר

בימים האחרונים אני מרבה לחשוב על אבי המנוח. אבי עבר מנעוריו בבנק, כבר כגיל צעיר היה מומחה לבורסה. עולמו היה עולם של מניות וניירות-ערך. באינפלציה הגדולה של 1923, שבה התרוששו מיליוני גרמנים, עשה אבי הון במאניפולציות של ניירות. בעושרו החדש הקים בנק פרטי בעיירה שבה נולדתי, ואחר כך עבר לעיר הגדולה.

אלבין

הוא שנה את המיקצוע שלו, ובו לו מעומק ליבו. מייד עם עלות היטלר לשליטון, החליט לעלות לארץ. הוא היה ציוני מנעוריו. עכשיו, לפתע, הפכה הציונות הזאת מחלום מופשט למציאות. בעיני אבי, ציונות לא היתה סתם עניין גיאוגרפי או פוליטי. הוא גם לא היה דתי. הוא האמין בציונות של יצירה, של ייצור.

לא עלה על דעתו לעסוק בארץ בכל אותם עיסוקים שנואים, שבהם עסק מנעוריו. הוא לא פנה לעיסוקיבנק, כפי שעשו כמה גרמנים אחרים, שבאו כמונו כ"קאפיטליסטים". אילו הציע לו משהו לסחור כאן בניירות-ערך, לעסוק במאניפולציות כבורסה ולהריץ מניות, היה סוטר לו על לחיו, מן הסתם.

תחילה רצה אבי להקים משק חקלאי. הוא נרשם להתיישבות בוואדיחווארית' (עמק-הפר), אך כשהרבה התמהמה לא היתה לו סבלנות, והוא החליט להקים מיפעל לייצור. הוא התחיל לייצר פריטים שונים, שנראו לו ררושים, אך מכיוון שהיה ייקה הגון, שהאמין גם בהגיונות שאר בני-אדם, ובארץ שררו אז חוקי הג'ונגל, הפסיד את כל כספו תוך שנה.

מאז היינו עניים מרודים. אבי עבר עבודה גופנית קשה מאוד עד היום האחרון של חייו. הוא היה מאושר. האנשים אהבוהו, מפני שהקריין סביבו מן האושר הזה.

בימים האחרונים אני מרבה לחשוב על אבי, מפני שאילו היו אומרים לו שתוך דור אחד יהיה מיקי אלבין לסמל הרור ולסמל הארץ, היה חושב שזוהי בריחה גרועה.

מיקי אלבין היה בדיוק כל מה שאבי ביקש להשאיר מאחוריו, כאשר בא לארץ. כל מה שהציונות התקוממה נגדו, תיעבה אותו ורצתה לעוקרו מן השורש.

אלבין היה יהודי של עיסקי-אויר, ספסר של בורסה, אדם שביקש להתעשר מבלי לייצר דבר, אדם שהתייחס אל מיפעלים יצרניים כאל אובייקטים להרצת מניות.

בקיצור: טפיל. פעם היו קוראים לזה: יהודי גלותי. אבי לא היה מקבל את הטענה שאנשים כאלה ררושים כדי לגייס הון לתעשייה, שהם ממלאים תפקיד חיוני, שבמשק המודרני אין הבל בין ייצור ובין שוק-ההון. מה לעשות, אבי רכב בתפיסות מיושנות. הוא בהחלט הבדיל בין ייצור וספסרות. וכאיש-בורסה לשעבר, בוודאי היה מעלה על דעתו דרכים בריאות יותר לניתוב החסכונות של הציבור לאפיקי הייצור.

אך העיקר אינו במידת הנחיצות של ספסרות זו. העיקר הוא בהפיכת הספסרות הזאת לאדיאל לאומי, כהפיכת ספסריהבורסה לגיבור הרור, כרוגמה להרצה ולחיקוי. גם מי שיועד שהצבא יוקם לשקם. לא יהפוך את איש-השקם דווקא לסמל הצבא. ולא יעניק את העיטור הגבוה ביותר לאיש השקם בעורף. ראש השקם אינו הופך לרמטכ"ל.

וזהו הבעיה כולה. אלבין לא יצר אותה. הוא תוצר של המצב הזה, ובסופו של דבר היה לקורבן שלו.

לא עוד "הטובים לט"ס", אלא "הטובים לעיסקי-אויר". אני מרבה לחשוב על אבי. אני שמח שלא הספיק לראות את זה. זה היה שובר את ליבו.

צחוק צחוק — אבל...

אני נמנה עם מוקיריו של אמנון אברמוביץ', בעל הטור ב"מעריב. הוא איש אמין, יש לו סקופים, והוא כותב היטב. דווקא לכן די הודעוועתי כשקראתי את הכתבה שלו על מיקי אלבין.

אני דוגל בכלל היהודי האומר שעל המתים יש להגיד רק טובות. על המת, כמו על החי, יש להגיד את האמת, על צדריה החיוביים והשליליים. אך יש כאן עניין של טעם. על קיבור הרענן של מה, מול פני מי שפחתו אהבה, אין מפרחים בדיחות. ברשימתו של אברמוביץ', לצד הסקופים, יש כמה דוגמות של הומור מקאברי. (אין יודעים בדיוק מה מקור המילה. מילון אוכספורד משער, בטעות, שיש לזה קשר עם המכבים. ההשערה שלי היא שמקור המילה בערבית. מקאבר — בתיקבורת.) למשל:

אברמוביץ' מזכיר את השיטה, שגילינו בשעות בשבועון זה, שבה ניסה אלבין להשתלט על איגוד העובדים הליברליים. אלבין הביא אז רשימת חברים חדשים, שכללה מתים. אברמוביץ', "אולי לא היה זה רק תרגיל, אלא השקפה שליוותה אותו אל החלון בקומה השלישית ביפו: שיש חיים לאחר המוות."

או: "הוא קפץ לאוויר, שהיה השטח שלו... אולי חשב הקוסם המבורסה, כמו הקוסם מלובלין, שהוא מסוגל להמריא."

או: "מיקי אלבין קפץ. בינינו: מה זה להתאבד, לעומת להיות מוספר עליידי (אברהם) שריד?"

הומור מפקפק. לא התלהבתי גם מהאימרה: "ילד מצפון תל-

אבי בלי אבא אבל עם מיליוני דולארים בבנק נוגע ללבי פחות מהילד בצפון קריית-אטא עם אבא עם דמי-אכטלה."

אני בטוח שכך חושב גם ילד המתיית מאביו. יש משהו בלתי-אנושי בכתיבה מסוג זה, וזה מפריע לי. השמאל אמור להיות אנושי, "הומאני". הימין אמור להיות אכזרי ואדיש לרגשות כאלה, למרות השמאלץ שלו.

באחד הקומיקס האמריקאיים הופיע פעם פסוק נהדר: "אני אוהב את האנושות, אבל אני יכול לסכול בני-אדם."

איר לבדרר?

קיבלתי חוזר משוכפל של חברה אלקטרונית, המציעה לי מכשיר-טלפון נייד.

החוזר פירט את כל הדברים הטובים שאפשר לעשות באמצעות המכשיר. בין השאר: אפשר, לבדרר.

לבדרר? האפשרויות התרצוצו בראשי. מילה חדשה? אולי מתוצרת צה"ל? ומה משמעותה? להנחות אנשים שהם בררר?

אורי אבנרי

רציתי להיות בטוח, וביקשתי לטלפן לחברה ולבדוק בדיוק את טיב הפעולה המוצעת.

"מצטער", אמרה הבחורה האלקטרונית, "זאת היתה טעות רפוס. צריך להיות לבדרר."

חטיפת בן-ברקה

בשבוע שעבר עסקתי במדור זה בביקורת-סרטים. דיברתי על הסרט הצרפתי התנכשיות. שהוקרן בטלוויזיה, וסיפרתי כי מאחורי סרטיהמתח הדמיוני עומדת פרשה אמיתית: חטיפתו ורציחתו של מנהיג האופוזיציה המארוקאית, מהדי בן-ברקה, שנראה לאחרונה חי ב-29 באוקטובר 1965.

בפרשה זו שיתפו ביניהם פעולה כמה שירותים חשאיים — ובניהם מוסדות-הביון של מארוקו, ארצות-הברית וצרפת. הצהרון הצרפתי פראנס-סוואר ריווח אז כי מארוקו ביקשה מהשירות החשאי הישראלי לסייע לה בחטיפתו של בן-ברקה, ועל כך דיווח יואל מרקוס מפאריס לעיתונו, הארץ. לפני שירד מסריהההשתקה על הפרשה כולה.

ביקורת-הסרטים שלי היתה לוקה בחסר, ובמקום קטעים אחדים הופיעו כתמים לבנים. כמה ימים לאחר מכן פירסם עורך ליפשיץ, איש קיבוץ ניר-עזה, ביקורת-סרטים משלו על אותו הנושא במסוף חותם של על המישמר.

הוא ציטט, למשל, כותרת אחת של הארץ. הפעם מפי ניו-יורק טיימס: "שני עורכי בול נידונו לשנת-מאסר במישפט ברלתיים סגורות. פירסמו כתבה המקשרת את הש"ס הישראלי עם פרשת בן-ברקה."

השבועון בול היה גם אז שבועון-מין. שני עורכיו, מקסים גילן ושמואל מור, שניהם עובדים-לשעבר של העולם הזה. פירסמו סיפור דמיוני על חטיפת איש-ציבור דמיוני בידי שירות-ביטחון אלמוני. על כך נאסרו בחשאי, נדונו בחשאי וישבו בחשאי במשך ארבעה וחצי חודשים בכלא. אחרי שנידונו לשנת-מאסר. על העונש והשיחרור המוקדם הוסכם מראש בעיסקת-טיעון, שבי מיסגרתה הוחלף האישום בריגול חמור באישום כפירסום ידיעה סודית.

הייתי מעורב בפרשה זו מכמה צדדים. כפי שכבר סיפרתי בשבוע שעבר, שמעתי את כל פרטי הפרשה מפי ידידי אני קוריאלי, איש-המיתורין היהודי-מצרי בפאריס, שהיה איש-אמונו ובעל-ביתו המקורב של בן-ברקה. קוריאלי נוצח גם הוא — אולי עליידי אותה תשלובת בינלאומית של שירותים חשאיים. חטיפת בן-ברקה אירעה כמה ימים לפני הבחירות לכנסת השישית, שאליה נבחרתי. ניצלתי את מעמדי החדש כדי להקים מאחורי הקלעים מהומה סביב מעצרו של עורכי בול. ואולי תרמתי תרומה כלשהי לשיחרורם.

גם אחרי שכמה מגדולי העיתונים בעולם פירסמו אותה בהרחבה, ואיזכרו את חלקה של ישראל בה.

הסוד הגדול

של איסר הקטן

באותו גיליון של חותם מופיעה עוד תרומה של עודד ליפשיץ: ראיון גדול עם איסר הראל, מי שהיה עד 1963 הממונה על שרותי-הביטחון. הוא התפטר בעיקבות ריב עם דויד בן-גוריון והתמנה כעבור שנתיים כיועץ ראש-הממשלה החדש, לוי אשכול, לענייני שרותי-הביטחון.

"איסר הקטן", כפי שנקרא בפי כל ובשל קומתו, וכדי להבדיל בינו ובין "איסר הגדול", איסר בארי, ראש שרותי-הידיעות של ההגנה) מתלונן בראיון שהוא נוטרל בתפקיד זה לגמרי עליידי יורשו בתפקיד ראש-המוסד, מאיר עמית. הוא לא שותף בשום התייעצות. לא גילו לו שום חומר, ועל כן גם לא ידע על ההחלטות שנגעו לביצוע כמה וכמה פעולות חמורות.

אני עדי-ראייה לכך. זמן-מה אחרי היבחיר לכנסת ביקשתי להיפגש עם איסר הראל. אומנם היינו אויבים מושבעים, מפני שניהלתי במשך שנים מערכה נגד מנגנון-החושך, כפי שקראנו לו. אך הוא הזמין אותי בתוקף תפקידו אל לישכתו במישרד ראש-הממשלה.

אני זוכר מה היה העניין שהביא אותי לשם.

על כל פנים, כשבאתי ללישכתו של היועץ לענייני שרותי-הביטחון, הופתעתי מאוד למראה הלישכה הריקה לחלוטין. לא היתה בה אף פיסת-נייר אחת. הרושם היה של חוסר-פעילות טוטאלי. ואכן, איסר הראל סיפר לי שהוא נוטרל לחלוטין, שאיש אינו מתייעץ עימו, וכי מאיר עמית, ראש-המוסד, מנהל מילחמת-חורמה כדי לחסלו.

עמית, כך אמר לי אז, אינו רוצה שאיש יחצוץ בינו ובין ראש-הממשלה, ומכיוון שראש-הממשלה הוא לוי אשכול, שאין לו שמץ של מושג בכל העניינים האלה, זהו מצב מסוכן. הסכמתי איתו בעניין זה, ועוררתי את העניין כמה פעמים בכנסת ובהעולם הזה. זמן קצר לאחר מכן התפטר איסר מתפקיד היועץ. נפגשתי עימו מחדש כאשר נכנס לכנסת הבאה, ברשימת בן-גוריון. ישבנו יחד בישיבות, נסענו יחד לסוירים, ותוך כדי כך דיברנו על הא ועל רא. אך הוא לא סיפר לי את הדברים שהוא גילה השבוע בראיון. וכך סיפר איסר לליפשיץ (אני מקצר סיפור ארוך):

עבר הבחירות לכנסת השישית, באוקטובר 1965, נודע על עסקי-ביש מחריד של המוסד. איסר אינו מפרט בראיון מה טיבו של העסק, אך אומר שהיה כל-כך מביש, עד שזה חייב את התפטרותו של ראש-המוסד, אם פעל בניגוד להוראות, או של ראש-הממשלה, אם נתן את ההוראה.

אשכול פחד שמא תזיק לו פרשה זו בבחירות, שבהן הופיע בן-גוריון בראש רשימת רפ"י החדשה, ורצה להשתיק את העניין. לכן מינה ועדת-חקירה פרטית, שחבריה היו מזכיר-הממשלה זאב שרף וייגאל ידין. ועדה זו הגיעה למסקנה כי אשכול אכן נתן בעקפזין את ההוראה, כאשר אמר לעמית ביידיש "זה לא מריח טוב". ציון ריח רע אינו איסור. אשכול גנז את מסקנות הוועדה. אחרי הבחירות, כאשר עורר הראל את העניין מחדש, הוקמה ועדה של ארבעה מראשי מפא"י (מיפלת-העבודה דאז), והם גולדה מאיר ושאוול אביגור, שהלכו לעולמם, ויעקב שימשון שפירא וישראל גלילי, ייבדלו לחיים ארוכים (זה חושב). כי המתים אינם יכולים לאשר או להכחיש, אך החיים יכולים ויחייבים לעשות זאת.)

ועדה מיפלתגית מובהקת זו, שהיה לה עניין בהצלת אשכול, ראש ממשלתם, טישטשה את כל הפרשה, ובסוף הוסכם להעמיד פשוט פנים כאילו כל העסקי-ביש המסויים הזה לא היה ולא נברא. עורכי-העיתונים התחייבו לשתוק, הצנורה הופעלה בחומרה קיצונית כדי להשתיק אותנו. יגאל אלון המנוח ויעקב חזן (ייבדל לחיים ארוכים) הצטרפו לקשר-ההשתקה. יעקב חזן סייר גם בשבוע, כעבור 20 שנה, להתי ייחס אליו.

ואילו מאיר עמית, המתואר עליידי איסר הראל כנכבד-לעיל, ממש, הגיב בהשמצה נגדית, שבה רמז כי הראל פועל מתוך תאוות-נקמה.

איסר מסיים בניהם אופי-טימית. לדעתו, לא יתכן כיום קשר-השתקה כזה. אך חוששני שהוא טועה. שום דבר לא השתנה — ובוודאי שלא לטובה. גם כיום מסוגלים עורכי-

הראל

העיתונים היומיים להחליט על קשר-השתקה, ולהפעיל את הצנורה כדי לסתום את פינו. גם כיום מחליטים עסקני-מיפלות, שהאינטרס האישני ו/או המיפלגתי עומד לנגד עיניהם, על ענייני-ביטחון חיוניים ביותר. וגם כיום אין לראש-הממשלה יועץ לענייני השרותים החשאיים, שעוזר לו לפקח על מעשיהם הלכה למעשה.

הוא, הומוסקסואל, מספר על הרגע שבו גילה את נטייתו, על מילחמתו בה והפחד ממנה, על נישואיו לאשה, על טיב יחסיו עם גברים בתקופות שונות של חייו, ועל אימת המחלה שנפלה על הקהילה

"ידעתי שאני נמשך לגברים ומצאתי אותם, אבל זה היה מין מגע מאוד חפז, עם המון פחד והסת"גויות"

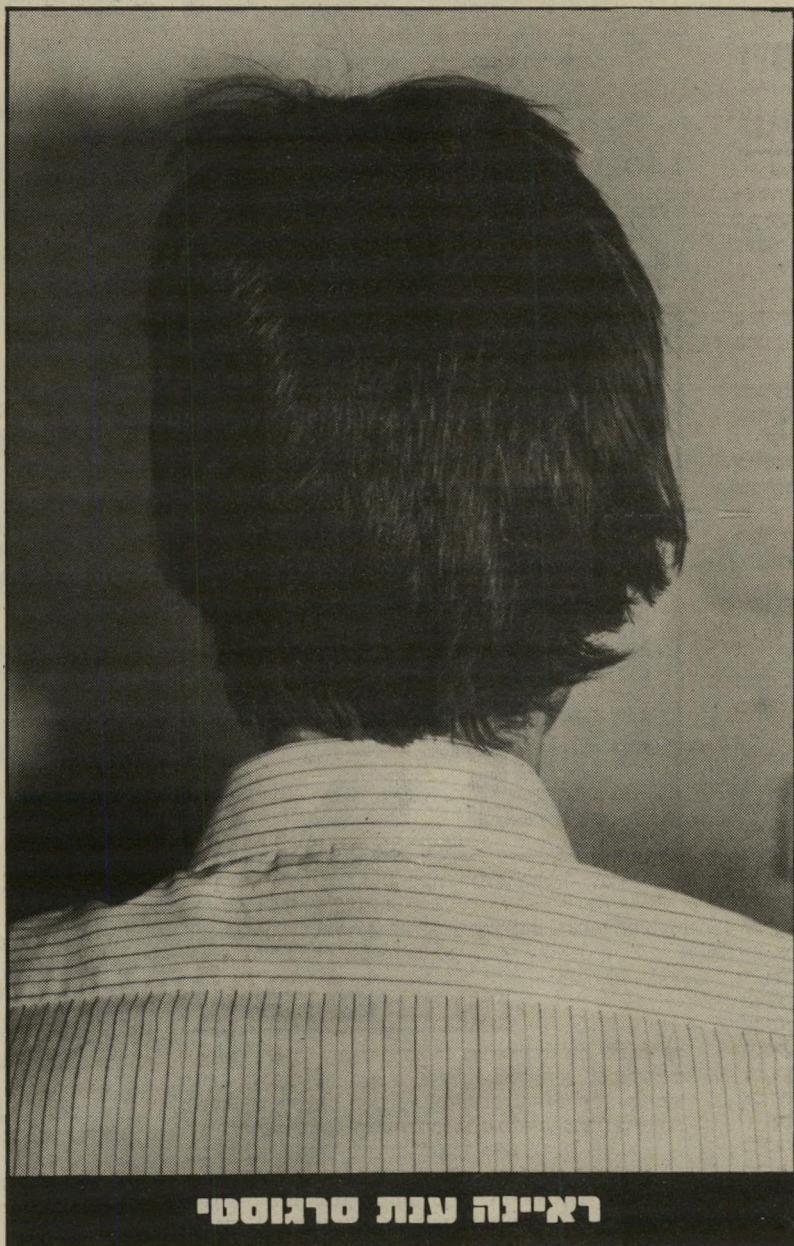
"אני לא הולך להיבדק, מעולם לא נבדקתי אם יש לי איידס, כי אני שונא שאומרים לי: אין לך, אבל..."

"בפעם הראשונה שהתאהבתי חזק בגבר לא יכולתי לעמוד בזה, ואז פניתי לפסיכיאטר לבקש עזרה"

"אני טיפלתי במיקרה הראשון של האיידס שהיה בארץ, בחור שנכמר. הוא היה חבר ממש טוב"

"הייתה הקלה רבה אחרי שיצאתי מהחיקוה שאני אצא מזה"

"כשגיליתי שאני הומוסקסואל, המילה לא הופיעה במילון. ואני לא צוחק. זה היה בסוף שנות ה'40"

ראיינה ענת סרגוסטי

מתאונות דוכים מתים

יותר מאשר מאיידס!

המגנים שיכדיהם הומוסקסואלים, מגיבים בכל מיני צורות שונות ומשונות. לקו הלבן, המרכז לעזרה טלפונית, המופעל על-ידי האגודה לשמירת זכויות ההומוסקסואלים, מגיעות קריאות-טלפון שונות של ילדים, שהוריהם השליכו אותם מהבית, כשגילו את נטיותיהם המיניות, או קריאות-טלפון של הורים מודאגים, שאינם יודעים כיצד לנהוג בילדיהם. הוא, העובד בהתנדבות בקו הלבן, מספר כי מן השאלות הנשאלות בטלפון עולה בורות מדהימה, וכי הדבר נובע מחוסר הסברה מתאימה. הוא שולל כל

אם כי לא כאחד שמבליט את העדפתו המינית ומודיע עליה בכל מקום. גם במיקרה זה הוא שונה מן הממוצע. בדרך-כלל, אצל זוגות נשואים, כשמתגלה שהבעל הוא הומוסקסואל, הגירושין ממהרים לבוא, והם מלווים במריבות קולניות ובסערה. בניגוד לרבים אחרים, הוא פתוח, ומדבר על עצמו בחופשיות. לעיתים מדהימה. הבעיה הרצינית ביותר של הומוסקסואל היא ההתמודדות עם הסביבה. בעיקר החשיפה לפני המישפחה וההורים. הורים

אז לא ידעו מה זה הומוסקסואל. לפחות לא דיברו על זה. לא היה לו עם מי להתייעץ, לא היה מי שיסביר לו שזה קיים וכי עליו להשלים עם זה ולהמשיך לחיות עם זה. אנשי-מיקצוע, שניסו לעזור לאנשים כאלה, המליצו לפניהם להתחתן. מתוך תיקווה שבמשך הזמן תיעלם הנטייה השונה הזאת. הוא אומנם התחתן והוליד ילדים, אך נטייתו לא השתנתה. במשך כל שנות נישואיו המשיך לקיים יחסי-מין גם עם גברים. אחרי שילדיו גדלו, נפרד מאשתו, התגרש ועבר לחיות כהומוסקסואל מוצהר,

וא ביקש להתראיין בעילום שם. לא מפני שאיכפת לו על עצמו, לא מפני שהוא חי בארון, בוודאי לא מפני שהוא מוחד. הוא עשה זאת רק כדי להגן על כבודם ופרטיותם של האנשים הקרובים והחשובים לו, כדי שהם לא יפגעו. מפני שאולי להם איכפת. קשה לומר שהוא הומוסקסואל ממוצע, לא בארץ ואולי גם לא בחוץ-לארץ. הוא אומנם גילה, כמו הרבה אחרים, שהוא שונה, כבר כשהיה בשנות העשרה המוקדמות שלו, אך לפני 30 שנה, היה המצב שונה לגמרי.

אפשרות. המועלית מפעם לפעם, לפיה אם ידברו על הנושא באופן חופשי, זה יגרום ליותר צעירים להיחפז להומוסקסואלים. הוא מבטל זאת מכל וכל.

עניין ההומוסקסואליות עלה באחרונה לכותרות בגלל המחלה האיומה איידס. ההורסת את המערכת החיסונית של הגוף. מחלה חשוכה-מרמא. עד כה, מוגעת בעיקר בהומוסקסואלים גברים, יצרה היסטוריה בארצות-הברית.

ההיסטוריה התגברה כשנודע שגם רוק הדסון, כוכב-הקולנוע הנודע, הנערץ מזה שנים רבות על-ידי נשים בכל רחבי העולם, לקה גם הוא במחלה.

הדסון בצורתו החדשה, כשהוא רזה, לחיון שקועות ונמלות וכל דמותו מעוררת רחמים. הוציא החוצה הרבה פחדים, גם של סטרייטים (כאלה שאינם הומוסקסואלים) ונתן את ההרגשה ש-זה יכול לקרות גם לי. מיקרואו של הדסון הוציא את המחלה מתוך האלמוניות-למחצה, שבה היתה נהו. אפילו שמרנים מובהקים אינם טוענים עוד כי הלוקים במחלה הם, אנשים משולי החברה. ויתכן שעתה יוקדשו משאבים רציניים יותר למחקר רפואי בתחום זה. כפי שהתבטא הומוסקסואל אמריקאי: עכשיו סוף-סוף גם בבית הלבן יש מישור המכיר חולה-איידס.

גילוי המחלה אצל הדסון יצר גם קצת פחדים בישראל, בעיקר בקרב ההומו-סכסואלים שקיימו איתו מגע-מיני או אחר. חלק מהם רצו מייד לבתי-החולים השונים כדי להיבדק. באף לא אחת מן הבדיקות נמצא הנגיף. אחרים הכריזו על עצמם מישטרי-חידוש של סטרייטיות. מתוך פחד וחשש, היה מי שסיפר כי מאז פירסום מחלתו של הדסון הוא מכבד את אורחיו בכלים חד-פעמיים מפלסטיק וזורק אותם מייד אחרי השימוש. כזה גם המצב בחלק מן המועדונים בארץ. אבל עדיין קשה להצביע על היסטוריה המונית בקרב הקהילה ההומוסקסואלית בישראל.

הראשון שנפטר מאיידס בארץ היה בחור צעיר בשם עידן גמן. בן יחיד להורים ניצולי-שואה. שנדבק בנגיף כשהיה בחול. עידן היה גבר יפה-תואר, שעסק בפיסול בזכות וכל ביתו היה מלא בבובות שונות מכל רחבי העולם. כאלה שעשה במו ידיו וכאלה שרכש בטיוליו בעולם. הוא היה מאושפז במשך תקופה ארוכה בבית-חולים בתל-אביב, עד שהודיעו הרופאים להוריו כי אין לו סיכוי והוא נשלח הביתה, שם שכב עד שנפטר. הוריו שהו לידו בכל תקופת המחלה, ישנו ליד מיטתו בבית-החולים.

בארצות-הברית ידועים מיקרים רבים של חולי איידס, שזורקים אותם מבתיהם ושואין להם אפילו אימה למות. שבועון

כל הסיפור של איידס לא עשה לכם כלום?

מאד. זה נורא מפחיד. כלומר, כל פעם שאתה נכנס למיטה עם גבר אתה פוחד?

אני די מרגיע את עצמי. עד היום, גם ב-ארצות-הברית, מיקרי-המוות בכבישים יותר נפוצים מאשר מוות באיידס. יותר מסוכן לנסוע באוטו מאשר להיבדק באיידס. יש יותר הומי-סכסואלים שנהרגים בתאונות-דרכים מאלה שמתים מאיידס.

זה לא מוריד את מידת הפחד. זה קצת מרגיע, ככל זאת. זה כמעט כמו

"אני לא יודע אם נהייתי מהיחסים המיניים עם אשתי. זה היה חלק מן החובות שלי כבעל, חלק מהחיפוק"

עישון וסרטן. רואים את זה בסרט וזה משפיע למשך יומיים-שלושה, וזהו.

בחור אחד סיפר שהוא נותן לחברים שלו לשתות בכוסות פלסטיק חד-פעמיות והוא זורק אותן אחר-כך.

יש לו בעיה. הייתי בסן-פרנציסקו באחת מתקופות היסטוריה, והייתי עם חבר ישראלי. הלכנו לבר, והוא אמר לי שלא לשתות מכוסות, להזמין בירה ולשתות מהבקבוק — אפילו לא מבקבוק, כי יש לזה שימוש חוזר — אלא לקחת פחית-בירה. את זה עוד אמר לי בבית, וחשבתיו שזה סביר. אבל כשהגענו לבר, הוא לא רצה לפתוח את הדלת, הוא לא רצה לנגוע בה, הוא אמר שנחכה עד שמישהו ייצא. ואז נכנס.

בארץ זה לא ככה? לא. גם זה מוגזם. האנשים האלה ימותו מפחד, לא מאיידס. אני יודע שיש מישפחות בארצות-הברית שאוכלות בסכ"ם מפלסטיק כשבאים אורחים, וזורקים אותן אחר-כך. אבל לא בארץ.

אתה לא הולך למועדונים בארץ? לא, כי אין לי מה לחפש. אבל הייתי כמה פעמים, וזה לא מצב כזה. **האיידס לא שיחת-היום?** לא. זה הולך ובא. כשיש מיקרים, זה שיחת-היום. כשיש מיקרה או מדברים על זה. **היה עיתונאי אחד שנפטר מי איידס.**

כן. זה היה מיקרה אחד. **וסיפור כזה לא מכנים את כולם ללחץ, לא מסתגרים סיתאום בבתים?** לא. אני הייתי קרוב למיקרה הראשון של האיידס שהיה בארץ. עידן גמן, שנפטר. הוא היה חבר ממש טוב. הוא היה חולה כבר כשחזר מחוץ-לארץ. זה היה מיקרה נורא. הלכתי לבקר אותו לעיתים קרובות בבית-החולים.

לא פחדת שתדבק? לא. נזהרתי, לבשתי חלוק, אבל הרי זה עובר כדם. לי יש פעם ביד וליך יש פעם ביד ואני אגע בו, או זה יכול לעבור. כך זה גם יכול לעבור דרך הפה. כי כפה יש בדרך כלל פיצעונים קטנים, וכך גם במגע מיני.

אז בעצם בכל מגע מיני יש סכנה להידבק באיידס? כן, זה באמת מפחיד, אבל אני מנחם את עצמי בעובדה שיש יותר ממים בתאונות-דרכים.

זו נחמה, אתה בעצם מדחיק את העניין? נכון, כי אחרת אי אפשר להיות.

אתה הולך להיבדק? נבדקת פעם כדי לראות אם יש לך איידס?

לא. כי הבדיקה לא מרשימת במאה אחוז. אם למשל יש לי שפעת באותו יום, אז זה יכול להראות כאילו יש לי איידס. חוץ מזה, יכולים להגיד לי שהיום אין לי, אבל אחרי יומיים כן יהיה לי. אומרים שהדגימה של המחלה יכולה להימשך עד שש שנים. חוץ מזה, אני לא יכול לסבול שיגידו לי: "עכשיו אין לך, אבל..." אני לא יכול לשאת את

ה-אבל" הזה. אז אני לא הולך להיבדק, עד שאין סיבות לכך, עד שאין סימפטומים. מי שלחץ ובהיסטוריה, שיילך להיבדק, אבל, למשל, בחור שמטייל בעולם — הולך כל שלושה חודשים לבדוק אם אין לו סימפלים? זה בהחלט מפחיד, האיידס. כל סיפור זה סיכון. בכל סיפור יכול להיות כדור רעל, אבל איכשהו מתגלים לזה. לא חושבים על זה כל הזמן, אולי נזהרים יותר. אם אני אפגוש מישהו שחזר זה עתה מטיול ארוך בניר-יוק, אני לא אומין אותו מייד הביתה. אם אני ארע שהוא התפרפר, אני לא אומין אותו בכלל.

מה זה הומוסקסואל?

אני מבדיל בין שני דברים. בעברית אין מילה לזה, אבל בלועזית מבדילים בין הומופיליות והומוסקסואליות. הומוסקסואליות זה המגע המיני וזהו. המגע המיני בין שני בני-מיין, אותו המין. זאת ההומוסקסואליות שאת מוצאת בכתבי סוהר, בריכוז של בני אותו המין, בלי שהמיני השני נמצא.

זה נובע מחוסר-ברירה?

מחוסר-ברירה, יש מגע מיני בין בני אותו המין. הומופיליות זו משיכה לאותו מין. משיכה לא רק מינית, משיכה להיות עם אותו מין. זאת אומרת הומוסקסואל לא חייב להיות הומופיל, הומופיל חייב להיות הומוסקסואל. יש פה קו חד שמפריד בין שניהם. כי באותו גרע שמישהו יוצא מבית-סוהר, הוא חופשי והוא בוחר מה שהוא רוצה. הומופיל בוחר את הגבר מולו, את הדמות של הגבר, עכשיו השאלה, ולי אין תשובה. מי זה הומוסקסואל.

אבל קוראים להם הומוסקסואלים, גם להומופילים קוראים כך.

פה בארץ. **גם בחו"ל?**

לא. יש בצר אחד הטרנסקסואל ובצד שני הומוסקסואל ובאמצע הברסקסואל, ומה אלה שביניהם? זה לא אך ורק מגע מיני. הם צריכים את הגבר, כמו שאחרים צריכים את האשה. יש כאלה שצריכים את הגבר פעם בחודש, פעם בשנה, לא רק את המגע המיני, את הקירבה של גבר, את המישכב עם גבר במיטה. לא חשוב האקט המיני. המגע הפיסי, לא רק פיסי, אפילו סיפור-אהבה, קשר עם גבר, קשר עמוק. לכן אני שואל מי זה הומוסקסואל.

הדריעה הקדומה היא, שהומוסקסואל הוא הבחור שמעבד עם הומוסקסואל וצועק ברחוב דיוג-גוף. אבל אנשים לא יודעים מה קורה. לא פלא, אני לא מכיר פה אף בית-ספר שמסביר.

אני קצת עובר בקו הלבן — זו עזרה להומוסקסואלים שלוש פעמים בשבוע, אני עובר בהתגרבות. אנשים עם כעיות יכולים להתקשר, זה אנונימי. אני מקבל טלפונים של אנשים שחיים בירח, בורות במאתיים אחוז.

"הומוסקסואליות זה לא ענין של אופנה. אך אחד לא יכול להכריח את עצמו לשכב עם גבר משום שזה באופנה"

שאלה שניה — מה עושה החברה להומוסקסואלים. מדובר על בערך חמישה-שישה אחוז של הגברים. זה המון. עכשיו אני חשתי הברל, מפני שגירתי בשתי ארצות, אחת שהיא מאור חופשית. אני עוד לא שמעתי בליכך הרבה הומוסקסואלים מדברים על חתונה כמו כן, בארץ.

מה זאת אומרת?

רוצים להתחתן.

למה?

זה כבר לא קשור להומוסקסואלים, זה קשור לגישה של המישפחה היהודית, של מסורת, של ארץ, של חוקים, של לחץ חברתי וביקורת.

באלה היודעים שהם הומוסקסואלים וגם פעילים במגע עם גברים אחרים — רוצים להתחתן?

כמעט רוב-רוצים מגלים על עצמם, אבל לא מוכנים לקבל. במיוחד הצעירים. מה יהיה? אני לא אוכל להקים מישפחה, לא תהיה לי מישפחה, אני אהיה במחתרת. אני אצטרך לשקר להוריי, מה יגידו הוריי? הבעיה זה ההורים. מה הם יגידו. במיוחד בגילאים הקשים 17-19, עד 25.

יש כאלה המגלים את זה בגיל יותר מאוחר?

יש כאלה שמגלים את זה בגיל 50. **גם כאלה התחתנת?**

"הדריעה הקדומה היא שהומוסקסואל הוא הבחור שמנדנד עם הטוסיק וצועק ברחוב דיוגוף"

גם אני התחתנתי. **מהסיבות האלה?**

תראי, הומינים השתנו. המילה הומוסקסואל לא הופיעה במילון, אני לא צוחק. אני מדבר על שנות ה-40, ה-47. לא היה לי עם מי לדבר. היום כותבים בעיתונות, כל ילד, בכיתה י"א-י"ב, במיוחד בתל-אביב, יודע. יש מודעות, יש אל מי לפנות. אתה יכול להרים טלפון, אתה יכול לשוחח, אתה יכול לבוא במגע. בזמני, אז, חשבתני שאני יחיד בעולם.

ידעת שאתה שונה? ידעתי שנמשכתי לגברים. בפירוש ידעתי שאני נמשך לגברים.

ולא נמשכת לנשים? לא.

ומתי ידעת את זה? בגיל מאוד מוקדם, בגיל 14-15.

נחמ עשית? חיפשתי את הגברים.

ומצאת אותם? מצאתי אותם, אבל זה היה מין מגע מאוד חפז, עם המון פחד, עם המון הסתייגויות, בעצם רק פורקן מיני. אבל חיפשתי. עצם העובדה הוואת כבר הלחיצה אותי.

פחדת מזה? מאד. זה הרס לי את כל הנעורים.

ולא יכולת לדבר על זה? עם מי?

עם האנשים שנפגשת איתם. לא. כי הם פחדו כמוני.

זאת אומרת, שזה היה מגע מיני בלי שום דבר מעבר לכך?

זה היה מגע מיני עם קצת יותר פה ושם. עד שהגעתי עם מישור ממש למיטה, זה לקח כמה שנים טובות. עד שהעזתי. כי פחדתי שיש לי רעל בכוס. פחדתי, זה היה פחד-מוות.

וברימנית היו לך גם יחסים עם נשים?

לא. רק יותר מאוחר.

אז למה התחתנת? בריחה.

חשבת שזה יתקן אותך, כי מרכאות? כן. היתה לי אז חברה ורציתי להיות רגיל, להיות מקובל, לצאת מהגיהנום הזה. הכל.

התחתנת מתוך תיקוה שזה יעבור לך?

מתוך תיקוה. ובהמלצה של אנשי-מיקצוע. זו היתה הדריעה הרווחת בזמנו בקרב פסיכולוגים.

סבלת בנישואין שלך? כן. אולי שני הצדדים סבלו. בתחומים מסוימים סבלנו, אבל היה קשר טוב, מעולה, היתה הבנה הדדית, ועובדה שהמשכנו לחיות ביחד הרבה שנים טובות.

היא ידעה על כך? היא ידעה דר מהר, אחרי שהתחתנו.

איך היא קיבלה את זה? היינו נשואים 24 שנים. ואנחנו התגרשנו גירושין הכי טובים שיכולים להיות. הילדים גדלו, שני בנים, לא רצינו שהם יסבלו. כשהבנו

19

(המשך מעמוד 19)

הצעיר גמר את הצבא, החלטנו שאני אעזוב לחצי שנה ונראה.

גם היום אנחנו חברים הכי טובים. היא בין היחידים, שאני יכול להיות בטוח שאם קורה לי משהו, או קורה לה משהו, לא חשוב באיזה מקום בעולם, יש ביטחון שנעזור. המוקד של הילדים נגמר, נשארו שניים. לא היו חיכוכים והחלטנו: מה אנחנו צריכים את הגג המשותף?

השקענו בקשר הזה יותר מאשר אנשים אחרים. כך אני חושב. לא שלאנשים אחרים אין בעיות, אבל השקענו והצלחנו. המטרה הושגה והחלטנו לנסות משהו אחר. התגרשנו, וידעתי שאם לא יפריד בינינו, לא תהיה פרידה. נסעתי לשלוש שנים לבד, שנה אחת לא התראינו ונסעתי כך באתי לבקר. עד שחורתי לארץ ויש בינינו קשר.

● בזמן שהיית נשוי, היו לך קשרים עם גברים?

המון. ואז היה עניין של ריגשיאסמה. היא לא ידעה?

ידעה. דיברתם על כך או שהיא ניחשה? דיברנו על זה והיא ידעה שאני יוצא. מצד שני, היה לה הביטחון שאני אחזור. היו שניים או שלושה מיקרים שהיה לי קשר מאוד חזק נפשי. כשהרגשתי שזה מתחיל להשתלט, ניתקתי.

● כי לא רצית לפרק את הבית? ● ויתרת לאורך כל הדרך?

כן, אני חושב שזאת היתה חוכמה. גם היא ויתרה. זה היה הסכם, לא כתוב, אפילו לא מרוב. אבל כואב נחזור לעכשיו. אני חש, ככל שיחותי התלפז, את הפחד הזה שאני עכרתי אותו.

● אני רוצה לשאול שאלה אישית — זה ממש סביל להיות עם אשה?

מה זה סביל? אין משיכה. לא נמשך. לא נמשך.

נחמד לי עם נשים. אשתך היתה האשה היחידה שהיה לך מגע פיסי איתה?

כן. אבל זה שונה אצל כל אחד. רוב הבחורים הצעירים — אפשר לפתות אותם. גירוי מיני מאוד קל אצל אדם צעיר. אבל להגיד שזו היתה הנאה? לא.

● הטלפונים שאתה מקבל שם הם בעיקר מבחורים צעירים שמגלים סיתאום?

מגיל 13 עד גיל 60. וזה בעיקר פחד?

לא בעיקר. טלפונים של בנינו, שני גברים שגרים יחד ויש בעיות, הורים, די הרבה טלפונים של הורים, ששואלים מה הם עושים עם ילדיהם ההומוסקסואלים. מרגישים ריגשיאסמה.

● אתה חושב שזו תוצאה של חינוך? שאלה גדולה. אף אחד לא יודע. יש על זה המון המון מחקרים.

● באיזה שלב אתה השלמת עם זה שזה לא יעבור לך עם הנישואים?

בגיל 30. עליידי פסיכולוג. כפעם הראשונה שהתאהבתי חזק בגבר, לא יכולתי לעמוד בזה, ואז אמרתי לעצמי: עכשיו אני לא יכול לעמוד, עכשיו אני צריך עזרה. פניתי לפסיכיאטר טוב למזלי, והוא אמר לי: יש לך כמה קילוגרם בפעקאלע שלך, יותר מכל אחד אחר. תסחוב אותם. לא נורא. במילים האלה.

● הרגשת איזו הקלה?

תרופה כזו, אך גם היא לא הוכיחה את עצמה. בארצות הברית מנסים גם רכבים אחרות, כמו השתלת מח עצם והשתלת בלוטת היתר. בינתיים יש שני חולים שדרך טיפול זו נוסתה עליהם, אך אין עדיין תוצאות ברורות. מאז שקיבלה המחלה את שמה, לפני ארבע שנים, מוכפל מיספר הקורבנות בכל שנה. בארצות הברית רשומים 12,067 מיקרים, יותר ממחציתם כבר נפטרו.

- לגבי החולים המבוגרים, ההתפלגות היא: 73 אחוז הומוסקסואלים וביסקסואלים.
- 17 אחוז נרקומנים מזריקים.
- 1 אחוז חולי המופיליה.
- 1 אחוז הטרנסססואלים, שקיימו יחסי מיין עם חולי איידס או נושאי מחלה.
- 1.5 אחוז מעורויידים.
- 6.5 אחוז אחרים.

מדובר על 11,919 חולים בוגרים בארצות הברית.

בארצות אחרות ידוע על פחות מיקרים: 300 חולים בצרפת, 162 במערבגרמניה, 184 בבריטניה.

לא ידוע על מיקרים רבים באסיה, למרות שבסין רווח בשבוע שעבר על תייר ארגנטיני שנרבק במחלה כשהתגורר בארצות הברית ומת כפקין בינוי השנה.

המחלה נפוצה במיוחד באיים הקריביים. ויש אומרים כי היא נדרה מאפריקה להאיטי שבים הקריבי, והומוסקסואל אמריקאי לקה בה שם.

הפגנה למען גיוס נגד איידס לא רק להומוסקסואלים

מכיוון שזה איפשר לכדוק אם אדם, או מנתרם, נגועים בנגיף המסוכן. הנגיף פוגע בתא פעיל. וכך נפגע גם הגרעין הגנטי של התא. הווירוס מכפיל את עצמו, הורס את התא שבו הוא שוכן, ומשחרר נגיפים חדשים, הפוגעים בתאים אחרים. למרות האפשרות לבודד את הנגיף והיכולת

ב ישראל נפטרו עד היום 10 חולים ממחלת האיידס. שניים מתוכם היו חולי המופיליה, שקיבלו עירויידים. השיעור אחרים היו הומוסקסואלים. החולה העשירי היה תייר, שבה לארץ כי חשב שכאן ימצא תרופה למחלה. בין החולים שנפטרו לא היתה אף אשה אחת. השבוע יצאו שני שבועונים אמריקאיים

איידס: כמה נדבקים, ואיך?

והביא אותה עימו לארצות הברית. בהאיטי ידועים 500 מיקרים.

עד כה הצליחו רופאים ומרענים לאבחן, כי הנגיף מועבר רק דרך מגע מיני, או העברת דם מאדם לאדם. אין הוכחה שהנגיף מתפשט באוויר, או למשל החולה מתעטש, משתעל, מרבה, או לוחץ יד. רופאים סבורים שכל מי שנרבק, נושא את המחלה למשך תקופה ארוכה, גם אם אין סימפטומים ברורים. הווירוס נמצא לעיתים רחוקות ברוק, אבל כאמצעי והירות, נשיקה עמוקה עם נושא הנגיף אינה מומלצת.

אחרי בידוד הנגיף, נברקו כל מנותיהם בארצות הברית, ולכן הסיכוי ללקות במחלה דרך עירויידים ירד כמעט לאפס.

הסיכוי שנשים יעבירו את המחלה הוא גבוה יותר, אך קיים. באפריקה פוגעת המחלה בגברים ובנשים במידה שווה. המחלה לא ידועה בין לסביות, אם אשה בהריון חולה במחלה, כל הסיכויים שהילד יולד כשהוא נושא בגופו את הנגיף.

בארצות הברית הגיע השנה תקציב המחקר למחלת האיידס ל-126.3 מיליון דולר.

עד היום לא ידוע על שום מיקרה בעולם של חולה שהבריא ממחלת האיידס. ויש מומחים החוששים שזו יכולה להיות מגיפה שתפגע באופן חמור במין האנושי.

חשובים, טיים וניוואיק, עם כתבות שער שבהן תחקיר רציני על מחלת האיידס. מניחים שמקור המחלה הוא בקוף הירוק באפריקה, אך איש אינו יודע מתי עבר הנגיף מן הקופים לבני האדם, ומתי עבר ליבשות אחרות. המחלה הוגדרה לראשונה ב-1981, ואז גם קיבלה את שמה, איידס (באנגלית, ראשי תיבות של: תסימונת חסר חיסוני נרכש). שני רופאים, אחד בלוס אנג'לס והשני בניו יורק, גילו את המחלה בערב באותו זמן. בלי קשר האחד לשני, גילה ב-1981 מיקרים אחרים של דלקת ריאות, ושם לב שמערכת החיסון של החולים נפגעה, כמו שקורה אצל מושגלי לב או כליות. המקבלים תרופות כדי שהגוף לא ידחה את הדי איבר המושגל.

בערב באותו הזמן גילה ד"ר אלוויז פרידמן קיין, מאוניברסיטת ניו יורק, והומוסקסואל צעיר, שפיתח סוג של סרטן המצוי בדרך כלל אצל זקנים, ושהתפתחותו איטית.

באביב 1984 הצליחו שני חוקרים שונים, שלא היה ביניהם קשר, לבודד את הנגיף. האחד היה ד"ר רוברט גאלו, מהמכון לחקר הסרטן בארצות הברית, והשני היה ד"ר לוק מונטניי, ממכון לואי פסטר בפאריס. בידוד הנגיף היה התקדמות חשובה בחקר המחלה.

זה היה תהליך ברור ריגשית. אחרי שיצאתי מלחץ, מהתיקווה שאני אצא מזה, בגיל די צעיר, כשנות העשרים, חל מהפך. אז אתה גם לא רוצה כבר להשתנות. פיתאום המהפך הזה שאתה עובר

"היתה לי חברה ורצית להיות רגיל, להיות מקובל, לצאת מהגיהנום הזה, הכל"

לצד שני, הוא שאל אותי אם הייתי רוצה להשתנות ואמרתי: שיכלית כן, נפשית לא.

● כלומר טוב לך עם איך שאתה?

שיכלית אני יודע שמוטב לי להיות הטור, להיות עם אשה, ושאיני אהיה מקובל יותר. הרבה יותר גוף, אין איום בעבודה, מיליון דברים. אז שיכלית אני חושב שיותר נוח. ריגשית — מה רע לי עם הבן אדם השני? מה, הוא לא טוב? אני לא עושה לו טוב, הוא לא עושה לי טוב? מה כל-כך רע?

● אומרים שהומוסקסואלים הם יותר בודדים.

בחוג החברים המבוגרים יותר, אנשים שנשארים 30-20 שנה, את לא רואה בדידות איומה בין בני הזוג? הם כל-כך אכלו האחד את השני, אין כבר מה לחדש, זו לא בדידות? אוי ואבוי אם אני שומע את המילים: "הוא משלים אותי". מה, אתה צריך שישלימו אותך? אתה לא בן אדם שלם? אני לא מבין את זה.

אני מאמין שקשר יכול להיות טוב בין שני בני זוג, שכל אחד שלם בעצמו ויכולים להיות יחד. אבל להשלים האחד את השני? מה, חסר לי משהו?

● אבל זו נטייה טיבעית לחיות בזוגות.

כן. אני מאמין שזה בא מתוך רצון. אבל לא "הוא משלים אותי", או "אני משלימה אותו". ● אומרים גם שהיחסים בין שני גברים הם מאוד זמניים, יש תחלופה גבוהה.

את יודעת למה? אני בטוח שהיתה תחלופה באותה תדירות בין הטרנסססואלים, אילו לא היו מתחתנים וזה היה כרוך בכסף, בילדים, במיסגרת. מכחינה ריגשית, התחלופה היא אותה התחלופה. יש בגידות בין בני זוג, את יודעת.

● הית מועדף שתהיה מיסגרת — אילו יכולת, היית מתחתן עם גבר? הייתי מנסה.

● אתה זקוק לחותמת הזו? לא להתחתן עם חותמת. לא הנייר חשוב. הייתי מנסה לקיים קשר עם גבר, הייתי בונה אותו מאוד בזהירות.

● לא עשית את זה? לא. כי לא מצאתי את האדם המתאים.

● היה לך רומן ממושך עם גבר, חילקת אותו את החיים?

היה כזה סיפור, זה לא היה בארץ. זה היה בחוץ לארץ, עם אדם נשוי. לא גתתי אותו. ● כלומר, לא פעם לא היתה לך מערכת יחסים עם גבר כמו שיש בין איש ואשה?

לא. הייתי מאוד רוצה את זה, אבל אולי יש לי דרישות מאוד גבוהות.

● רוב הזמן אתה חי לבד? כן.

● איפה בחור צעיר בן 17, המגלה שהוא הומוסקסואל, יכול לפגוש בארץ אנשים כמוהו?

זו השאלה של הקו הלבן. בתל-אביב אין לו שום בעיה. יש מועדונים, מספיק שהוא מסתובב בריגונו. תל-אביב מלאה הומוסקסואלים.

● איך הוא ידוע? אם אתה חולך ברחוב, אתה יודע מי הומוסקסואל ומי לא?

כן. בו ברע. ● איך?

בדרך כלל, קשר עין בין שני בני אדם נמשך שישיית שניה. את עוברת ברחוב ורואה שישיית שניה. עוד שישיית שניה, זה כבר נראה לך מוזר. (המשך בעמוד 35)

מרים
בניחני

מזל החודש:

אריה

ההתאמה של

מזל אריה

לשמונת המזלות

האחרונים

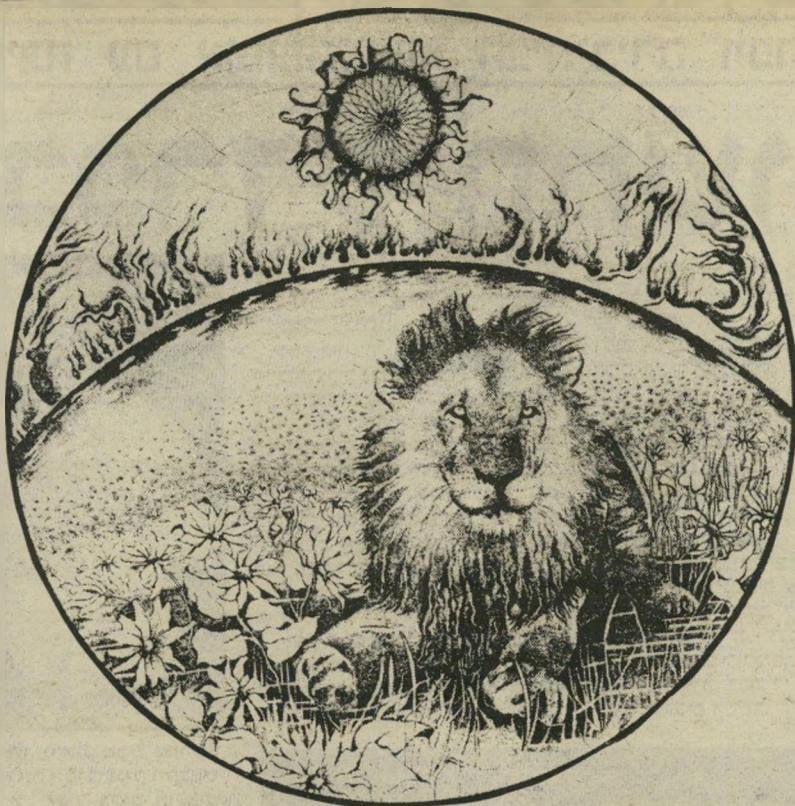
בגל המזלות

אריה עם אריה

הקשר הוא אפשרי, אם כי צד אחד לא תופס איך דבר כזה מחזיק מעמד. הקומבינציה של שני מזלות-אש אלה יוצרת כלי-כך הרבה להט ותשוקה, שזה יכול להספיק באופן נורמלי ל-50 מישפחות.

בין שני אריות קיימת תחרות תמידית. כל אחד רוצה להיות במרכז, כשאורי-הזרקורים מופנה אליו. כל העולם הוא הבימה שלהם. כשכל אחד בטוח שהוא הכוכב הראשי.

לרוב כששניים בני אותו מזל מתחתנים, האחד הוא השליט והשני הוא הכנוע, וכך נוצר איזון. אצל האריה החוק הזה אינו

הם משקיעים את כל כוחותיהם ורצונם הטוב כדי להגשים את המטרה המשותפת. בדרך-כלל הם החליטו לפני הנישואין מה הם האתגרים, איך לנהל את העניינים הכספיים. כמה כל אחד צריך לעבוד ואפילו כמה ילדים יהיו להם. במיסגרת האפשרויות הכלכליות. להצליח לבנות חיי משפחה טובים זוהי מטרה בפני עצמה. אם יפרקו את המיסגרת או יפרדו, זה יקרה רק אחרי ההצלחה - כשהם הגיעו למטרה. ולא יהיה עוד לקראת מה לחתור.

מאזניים עם אריה

קשר ביניהם יכול להיות טוב אם המצב

תופס. שני האריות פעילים וחזקים. ועדיף שתהיה תחרות ביניהם מאשר שאחד יתפוס את השליטון. גירושין מתרחשים רק כשהאחד מהם אינו מצליח בקריירה - זה גורם לקינאה, מרידות וסיכסוכים תמידיים.

בתולה עם אריה

מה יכולה להיות הסיבה ששניים אלה מחליטים ליצור קשר ביניהם? על כך איש לא יוכל לענות. ואת זה גם איש לא יבין. אך יכול להיות שהנישואין יהיו בכל זאת מוצלחים. בעיקר מפני שכל אחד יודע בדיוק למה הוא יכול לצפות מהקשר.

הכלכלי יהיה מבוסס. כאן קובעת וחשובה דרכו של האריה. אם הוא מתייחס ברצינות לקריירה ודואג שרווחיו יהיו טובים, הוא יוכל להיות בשותפות עם המאזניים. הידידים והאנשים בסביבתם יחשבו שזה זיווג נפלא. והם באמת אוהבים לשחק את המשחק. אף אחד לא יודע לנצל וליהנות טוב יותר מהכסף ומהלוקסוס שאפשר להשיג באמצעותו כמו שניים אלה.

ברור שהבעיות יתחילו אם המצב הכלכלי יידרדר. בדרך-כלל זה יקרה בגלל בזבזנותו של אחד הצדדים. אם אחד מהם ימצא את עצמו מפוסר מהעבודה, אזי תגיע הפרידה. אז המאזניים ירוויח מהמצב - הוא יהיה זה שימצא את הדרך להוציא כמה שיותר כסף ורכוש לעצמו. האריה יצטרך לשלם דמי-מזונות גבוהים. וזה ישמש לו פרק חשוב בחייו.

עקרב עם אריה

למרות המשיכה המיידית החזקה, זהו קשר קשה. שניהם לא יהיו ישרים האחד עם השני. הם מחפשים את החולשות ועולים על היבלות והעלקות הרגישות. כשהקסם פג מחיי-הנישואים והאהבה עוברת - מגיע הפירוד הבלתי-נמנע. לרוב זה קורה בצורה אכזרית וללא רחמים. העוקץ של העקרב עומד מול שאגתו וצפורניו של האריה.

שניהם רכושנים מאוד ולא יסכימו לוותר על הילדים, שאותם הם רואים כחלק מעצמם. עד כמה שהאריה מסוגל לאהוב בחזקה ובחוס, כך הוא יודע לשנוא. לעקרב נטיה להרוס כל דבר, והוא מסוגל להרוס את נישואיו ללא ריגשי-אשם. כשהוא מאשים בכך את בן זוגו.

קשת עם אריה

שני מזלות-האש מתאימים זה לזה. אולי מפני שלשניהם יש דחפים חזקים וטבע מיני מאוד. הצירוף של שניהם יוצר חוזק וכוה. הם עומדים איתן מול מיכשולים וסכנות לנישואים. שניהם לא מוכנים להאזין לעצות מאחרים. אם הם שוגים, שימו על רעהו ומתחילים מחדש. כל אתגר חדש

(המשך בעמוד 32)

אם עברתם את התקופה ללא סיכסוכים, ניתוקים וכעס על האנשים הכי-קרובים כדאי שתתאפקו לפחות עוד שבוע. מבלי להרוס את מצב-הרוח. בני-משפחה גורמים לכם לכעס, בעיקר בגלל עניינים כספיים. יבואו אליכם תביעות ודרישות. בעיקר ב-15 וב-16 בחודש. במקום-העבר, דה תתכננו את עתידכם בשקט. אבל כדאי ש-תהיה לכם תוכנית שעליה תוכלו לשוחח בשבוע הבא. בתחום הרומנטי כדאי ליהנות.

רעיונות חדשים בתחום העבודה יביאו לשינוי שלו אתם מצפים. זה לא יהיה מייד בזמן הקרוב. ייתכן שזה יקח חודשיים. אבל כבר עכשיו אפשר לא-גן את העתיד המיידי. צועי. ה-15 וה-16 אינם מתאימים לשיחות ו-הסתמכות על אנשים אחרים. ה-19 וה-20 טובים לנסיעה. ידידים או קרובים מארץ אחרת יפתיעו ויגרמו ל-אווירה נינוחה. בני המזלות מאזניים ותאומים עלולים לגלות סודות חשובים.

ה-15 וה-16 יהיו קשים. בגלל הצורך להספיק לסיים עבודה שאי-אפשר לדחותה. המתח עלול להביא אתכם להסתכסך עם הסביבה. כבר מה-17 תרגישו באיזון הקלה. והיחסים יעברו למישור יותר שקט. בתחום ה-רומנטי תוכלו ליהנות מה-17 וה-18 בחודש. בני המזלות סרטן, בתו-לה וגדי - יתאימו לכם. אבל - הם אינם מרי-אים לכם מה הם באמת מרגישים. ב-19 וב-20 בחודש תיתכן בעיה בתחום הבריאות.

שבוע מאוד רגיש ועדין. הצטברות של אי-נעימויות ביניכם לבין הסביבה מביאה אתכם להחלטה שעלי-כם לשנות דברים. אל תקבעו שיחות ופגישות חשובות לשבוע הקרוב. נראה שלא יבינו את כוונותיכם ויפרשו כל מה שאתם אומרים ב-צורה הפוכה. שימו לב לאנשים מבוהלים שעיי-מם אתם כשורים או עובדים. אלה מעוניי-נים לעזור לכם. כל מה שהם מציעים, גם אם נראה לא נכון, יביא אתכם לדרך טובה.

התחום המיקצועי עומד במקום הראשון בחשיבותו בימים אלה. יש כלפיכם הערכה רבה במקום עבודתכם. אל תנסו לשנות את מעמדם או להשתלט על תחומים נוספים. הכו שהדברים יגיעו אליכם. מה שאתם משיגים כעת. בגלל שאפתנות או עק-וערער את מעמדם. שנות. לא יחזיק מעמד ויערער את מעמדם. טוב להימנע מלומר את דעתכם. מישור עלול לתפוס אתכם במילה. ה-17 וה-18 בחודש יביאו אתכם למסקנות בתחום הרומנטי.

נסיעות המתוכננות לתקופה זו אומנם ישמרו את מצב-הרוח, שהיה ירוד לאחרונה. אולם הכל ייצא שונה מכפי שתוכנן. התכנונו לכל מיני תקלות. מי-כ-שולים ועיכובים - זה יאפיין את השבוע הקרוב. ובכל זאת, נראה שהמזל עומד לצידכם: כל בעיה תיפתר בצורה משביעת-רצון ויותר טובה ממה שחשבתם. מה-18 עד ה-20 תצ-טרכו להזהר בדיבורים. אנשים העובדים עם קהל עלולים להתחרט על פליטות-פה.

סמוך ל-15 בחודש אתם עלולים לעשות צעד מוטעה. שיגרם לכם להפסד של כסף. זו תקופה מאוד רגילה עם דינה. אל תסתכסכו עם אנשים שעתידיכם תלוי בהם. גם אם אינכם מסכימים למה שנעשה. ואפילו אם משהו מני-סה לריב ולגרור אתכם כמעט בכוח לבצע עיס-קה כספית - תדחו הכל בשבוע לפחות. בתחום הרומנטי הנטיה היא לחפש יציבות. ביחוד בקשרים עם אדם מבוגר יותר. ה-17 וה-18 מתאימים לטיול.

רעיונות חדשים ובלתי-מקובלים מביאים אתכם לומר או לבצע דברים שנראים נכונים באותו הרגע. אבל אין להם סיכוי להצלחה. כל שינוי שאתם רוצים לעשות - כדאי שיעי-ה מאוחר יותר. אחרי ה-21 בחודש. ה-15 וה-16 בחודש אינם קלים, בעיקר בגלל קינאה של עמית למיקצוע. אל תמהרו לעזור. ליעץ ולבטוח במי שעובד איתכם. כדאי להיזהר מבני המזלות דלי ועקרב. ה-18 בחודש מבטיח הישג כספי.

כל התקופה אינה נוחה. אתם חשים בודדים. מדוכאים. עצובים וחולים. ה-15 וה-16 יחריפו את הבעיות. כבר מעכשיו כדאי שת-תכננו לכם חופשה באר-תם ימים ולא תעמיסו על עצמכם יותר מדי. נראה שהעצבים הגיעו לקצה גבול יכולת-הס-בל שלהם. מה-17 תחו-שו בהקלה. ידידים מעוניינים לעזור. אבל עזרתם אינה בזמן או במקום שהיא דרושה. עדיף גם להתרחק מהחברה ולא לגלות דברים שנשמרו בסוד.

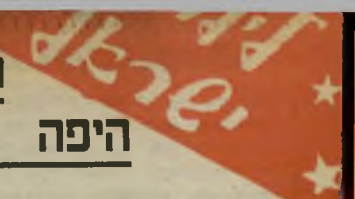
כדי לצאת בשלום מהשבוע המתקרב יהיה עליכם פשוט לשתוק. הערות וביקורת מיותרת יגרמו לבעיות ביניכם לבין אנשים ש-הם מאוד חשובים לכם. דווקא אלה שדעתם ח-שובה לכם עלולים לגלות לפתע שזה מסו-כן להטיל עליכם תפ-קיד זה או אחר. בגלל הרושם שאתם אומרים יותר ממה שמותר. ב-15 וב-16 אתם ממש נמשכים בלשונכם. ה-19 וה-20 מאז רומני-טיים. בני מזל מאזניים יימשכו אליכם.

בתקופה זו יותר טוב שאתם תבקרו אצל אחרים ולא תזמינו אליכם אורחים. משהו בתיקשות לא מסתדר. חפצים נעלמים או מת-קלקלים - זו תופעה ה-תעבור בעוד כשבוע. ה-15 וה-16 אינם נוחים. הן מבחינה בריאותית והן בגלל המתח שיווצר ביניכם לבני-משפחה אחרים. ה-17 עד ה-21 יהיו הרבה יותר נעימים. בעיקר תיהנו מהצלחה בתחום המיקצועי ובתחום של חיי-הרגש. קשרים חדשים אינם יכולים להחזיק מעמד.

ה-15 וה-16 בחודש אינם מתאימים ל-סיעות. טיולים והתרחקות מהמקומות ש-בהם אתם חיים. אם לא תהיו מעורבים בסכנות לפחות תצאו בקנסות כבדים. ה-17 וה-18 טו-בים ליציאה לחופשה מישפחתית. למרות ש-הם יהיו ימים די מעיי-פים. אז הקדמה לשאר השבוע, שהיה מעניין ומלהיב. בתחום הרומנ-טי אינכם מוכנים להת-חייב. קחו בחשבון שינסו להעמידכם במצבים בלתי-נעימים ולגרום לכם חרדות.

חופה עם חטיפים בטעם הטל ושירים של ארץ ישראל
היפה ★ מסיבה עם אומצות-חזיר, חבית-בירה ויפהפיות

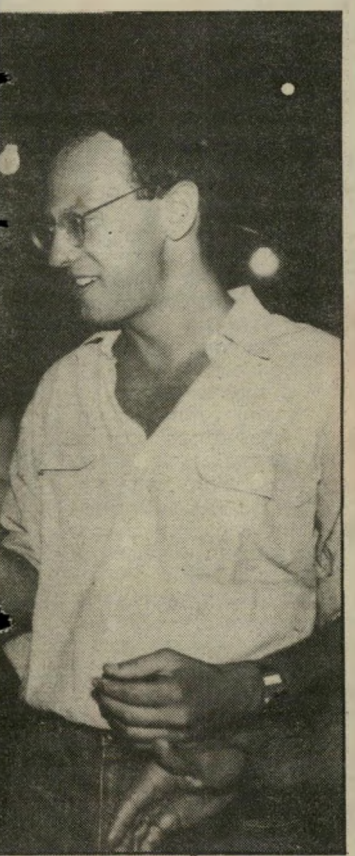
חתונה בפרדס החשוד

אורגיו

רימון בן-יקר הוא כל מי מצליחון של בן-יקר המצלוח ועשיר. מימינו של בן-יקר המצלוח ועשיר.

כולם יכולים נאספו במירפסת על הגג. כן, כן למסיבה שערך **רימון בן-יקר**, אינן מילואים בתחנת גלי-צה"ל. היו שם גם גזית, אלי ישראלי ואשתו, עיתונאים והעיתונאים היומיים ואנשי טלוויזיה. בצד הימני של המירפסת הוצבה חבית בירה עם מיתקן מזיגה המקורר בחשמל. בצד השמאלי של הגג עמדה אסכלה ענקי מלאה בגחלים, עליהם ניצלו באיטיות אומצות-חזיר. על טיגון הסטייקים ניצלה השרדן ישראלי, שלבש חולצה שחורה עלי נכתב באותיות זרחניות: "ניו-יורק".

אלי ישראלי בא למסיבה ניגש לעזרה לישראלי ובן-יקר יש אהבה משותפת

הולך ללמוד את תורת המחשבים. על הרשא מגנן טייפ קטן שירים של ארץ-ישראל-היפה. ליד השולחנות המוני קיבוצניקים, מהטיפוסים שאוי הבנים לשיר עם שרה-ל' שרון. בחוץ החנה מישוהו ונעל אותה, בעוד מכשיר-הקשר שבפי גים ממשיך לטרטר. האיש כעל עור שחום ושפם של שיח' מעורר תהי פעלות. חוקר שב"כ? מה זה משנה, גם הוא הולך לאכול אותה עם החטיפים הלחים והמפה הפושר.

באחזה שולחנותיו-שבים דן ורד ורמי ליבנה, גם הם אסירים בגימל לאות. שניהם דומים לאריב בצורה מפתיעה: חיבורים, לבושים בצורה מיושנת. כשהם הולכים, אריב מפטיר לכיוונם: "היה בסדר?" הם אומרים שכן, והולכים הביתה.

לביקור קצר. לפני שנה הכריזה בהעולם הזה: "אחכה לו עד הסוף!" עכשיו, בחתונה, זה היה הסוף. לא היו חיבוקים. מעט מאוד חיובים, אריב כנגדים לבנים, מיכנסיים מיושנים וחולצה נטולת צווארון. לרגליו סנדלים. על אפו המישקפיים, המשווים לו מראה משכיל. פניו של אריב היו חיוורות, הוא דיבר בלחש. אפשר בהחלט לנחש שאילו זה היה תלוי בו, הוא היה מוותר על כל הערב. מישוהו סיפר שבקיבוץ גן-שמאל כבר שבעה מהפירות, ושלו את אריב להתחתן בין הפרדסים של כפר-אזר.

לאה לשם היתה לבושה גם היא בלבן. פניה חמורות-סכר. היא עובדת כאוניברסיטה וגרה עם אריב בדירה קטנה בלוד. האסיר המפורסם לשעבר

אורי אדיב מגן-שמאל. אביו של החתן, נראה. ממש כמו בנו. כקיבוצניק טיפוסי. את מראה הקיבוצניק הקלאסי של האב השלימו זוג סנדלים ועט כדורי. שהיה תקוע בכיס חולצתו.

לחתונה של **אורי אדיב** אי-אפשר היה להגיע בקלות. בכפר-אזר פונים שמאלה, נוסעים קילומטר בדרך-עפר, החוצה מיובלה ושרות נטושים, ומגיעים לפרדס חשוד. בין העצים מסתתר בית קטן ומואר, מוקף גדר חיה. לא היו נורות ציבועניות המשי תלשלות בין העצים, לא היתה מוסיקה קולנית. חוץ מכמה מכונניות, שחנו ליד הבית, לא היה כל סימן לכך שכאן מתחתן מישוהו.

במפות לבנות ועליהן פירות טריים מן הקיבוץ, תפוחים, ענבים, אפרסקים וחטיפים וולים שנרטבו מן הטל. על שולחן בצד ניצב מיחם ענק לקפה, אשר נראה בעליל שהוכא מחרר-השומרים באחד הקיבוצים. העוגות פשוטות, זרחיות באבקת-סוכר. לפני הכניסה לחצר אפשר היה לחשוב על הסיפור הרומנטי של השבוע. במשך שנים הלכה לאה לשם לכולא, פעם בשבועיים, ושם חיכתה שהסוהר יוציא את אהובה

אורי אדיב התרוצץ בעצבנות בין הקרואים. אדיב סיפר כי רוב הכיבוד לחתונה הובא ממחסני גן-שמאל ומקי בוצה לשעבר של הכלה, נחשולים. בני-מישפחת הכלה אפו את העוגה.

ענת שיטורית אהבת מאוד בעלי-חיים וצמחים. לבלות לגור בבנימינה. מושבת ילדותו גם של אוהב-טבע אחר - אהוד מנור.

את **ענת שיטורית**, יפהפיה בת 21, אפשר לפגוש בתצוגות-אופנה ואירועים נוצצים רבים. היא רוצה להיות דוגמנית מפורסמת. ומדי פעם היא משתתפת בתצוגות.

"כבר כשיריתי בצבא רציתי ללמוד דוגמנות", היא מספרת. "מייד אחרי הצבא הלכתי ללמוד את המקצוע אצל **קארין דונסקי**". ענת נזכרת כי בעבר גרמה לה ההליכה על המסלול בבגד חושפני כושע ורעד ברגליים. "היום לא מזין לי שיראו חלקים חשופים שלי", היא מצהירה.

ענת אינה מתגוררת בתל-אביב. היא מתגוררת בבית קטן, מוקף צימחיה בבנימינה. לא איכפת לה לנסוע כמעט מדי ערב לתל-אביב, העיקר שתמצא מישוהו שיציע לה הצעה רצינית בתחום הדוגמנות.

תגלית לילית מסמר המסיבה

חוץ מאנשים מפורסמים, דוגמניות צמרת ועיתונאים. אפשר לפגוש כמי סיבות הנוצצות עוד זן מיוחד במינו - צעירות יפהפיות, החולמות להיות מישוהו. הן רוצות להיות דוגמניות, עוד רות-הפקה, לפעמים שחקניות. האני שים הקובעים - המפיקים, הבימאים והעיתונאים - נהנים מאוד להתחבר בחברתן, גם אם אין הם מבטיחים להן דבר.

תיקשורתית

אפשר לצמות מ' ביבי: נאה, חכם אסנת השילוני ומשמאלו חנה נחמני. שתי היפהפיות היו חברותיו של המיסעדרן המצליח בשנתיים האחרונות. במסיבה הן לא הירפו מחתן השימחה והסתובבו סביבו בקדחתנות.

אמנם של הכתבים והמפקרים כאחד. עוזר רכש לאחרונה במחיר-מציאה משק במושב כן-שמן שליר לור. הבית הקטן של עוזר מתבלט בפשטותו בין הווילות המפוארות שצצו מסביב.

בפינה אחרת ניצב **שלמה סז** שהוא הסמנכ"ל של אולפני הרצליה. פז בא למסיבה עם בתו יעל, בת ה-22. מישוהו צצר הביט בה והתברך שכל מה שפו עושה יוצא טוב.

לידו ניצב המפיקימאי **אבי כהן**, שבבעלותו חברת הפקות-הקולנוע קיץ הפ-קות. כהן עשה כמה מסרטוני-הפירסומת המוצלחים ביותר בקולנוע ומה שמפסיד שותפו **יצחק צחילק** בעשיית סרטים. כהן מרוויח בעשיית פירסומות.

עם אשתו ומייד בהכנת האומצות. למיסעדרות טובות. לבי-יקיר יש מינה על מיסעדרות בתוכניתו של ישראל. תוכנית שבה הוא מספר למאזינים על מיסעדר חדשה שגילה. לאחרונה סיפר על מיסעדר הנמצאת באיטליה.

עבד דודין הוא הטבח הראשי של המיס' עדה פירושקי השייכת לבן-יקר. עבד הוא מומחה להכנת קניידלאך, קרעפלאך.

רימון בן-יקיר הינו טיפוס ממש מרגיז — גם נאה, גם חכם וגם נוהג בבה-אס-זה נוצצת ויקרה. הוא מוכר למבלים בתל-אביב כבעליה של מיס' עדה מצליחה המתמחה באוכל מיזרח-אירופי. את שרותו הצבאי עשה ככתב בגלי-צה"ל. חוץ מזה, בן-יקיר הוא

גבי גזית השדרן המפולארי בעל הלשון המושחזת בא למסיבה עם לאה בן-נפתלי. דיילת אל-על. גם לגזית יש דירת-גג מפוארת לא רחוק משם. שבה הוא מארח ממיטב יפהפיות העיר.

ידון וילנסקי הוא רק בן 24 וכבר מגיש את יומן-הערב של גלי צה"ל.

אחד הרווקים המבוקשים ביותר בתל-אביב.

במסיבה היה אפשר לראות לפחות חמש יפות, שהיו ידידותיו של העי-תונאי-שדרן נערה-הוזהר.

באוויר נישא עשן מתקתק בעל ריח חשוד. בדיקה מהירה העלתה שאין מדובר בשום דבר בלתי-חוקי, אלא בעשן שעלה מן הסיגר העבה שהחזיק בידיו **יוסי ביילין**, ראש-לישכתו של ראש-הממשלה. למרות תפקידו החי-שוב, ביילין מופיע ברוב המסיבות הנערכות בתל-אביב. הוא אינו מגיע בחליפה ועניבה, כפי שאפשר לצפות אלא בג'ינס. לא רבים יודעים שכבית מחכה לו לילה-לילה חברה צעירה ויפה — אשתו, הפרקליטה **הלנה ביילין**.

הנוכחים סיפרו זה לזה סיפורים מאחורי הקלעים של מערכות-הערי-תונים. השאלה שעניינה אותם יותר מכל היתה מי יהיה המפקד הבא של התחנה הצבאית. השמועות האחרונות מדברות על כך ששר-הביטחון תומר במועדותו של **נחמן שיל**.

נועם כהן המוכר כ"נועם ממרכז הבניה", שוחח עם סמדר תימור. סמדר היא אחותו של איש-העסקים רמי אונ"ג. כהן התלונן כי אף תיאטרון אינו מוכן להעסיקו. בטענה שהוא "שרוף".

מיכאל רותם

חליפה ספורטיבית קיצית בסיגנון אלגנטי של אוברזון. המיכנסיים מעוטרים בד.

מיכנסי השורטס שבאופנה מתאימים במיוחד לארץ. הם רחבים ובאורכים שונים

קצרצרים לדקיקות

מבד טריקו, בשלל צבעים. החולצה רחבת-שרוולים בסיגנון-עטלף ואורכה עד המותניים, המיכנסיים נרכסים בצדדים בנשים והרגל מתגלית לכל אורכה.

בחברת ברגר עיצבו חליפת-קיץ ספארי — וחולצה קצרת-שרוולים כי גוון חאקי ומכנסי שורטס קצרים ומח

האופנה העכשווית היא שור-טס רחב, בסיגנון חצאית מיני, ש-אורכו נע מקו הירכיים עד כמעט הברך והעשוי, בררר-כלל, מבדי-כותנה חלקים, מודפסים בפרחים, עיגולים או קיוקוויים.

עם המיכנסיים הקצרים באים רוכסנים, אבומים, ניטים וחגורות-עור רחבות או חגורות-כר תואמות. בראש אינדיאני עיצבו חליפת מיכנסיים קצרצרים, המיועדת כמעט לכל שעות היום. זאת חליפת-כותנה בגווני ירוק-לבן או כחול-לבן, המור-ככת משני חלקים, חולצת-חזיה המור

כירה את ביגדיהם של שנות ה-50. בחלק העליון אפשר גם להשתמש כחולצה ולהתאים לה חצאית צרה לבנה, מיכנסיים ארוכים או חצאית קלוש רחבה ואורכה. **כיס שימורשי.** עבור גלי עיצבו חצאית וחולצה ספורטיביים ותואמים

כמו חצאית מיני הם מיכנסי השורטס הקצרצרים, שני-טים מעטרים את צידיהם, החושפים רגליים בשפע גבוה (עיצב שוקי לוי, עבור חברת גלי). החולצה תואמת.

מיכנסיים וחצאית אופנה חדשה לצנועות: המיכנסיים חושפים רגליים והחצאית, המש-תפלת עד הברך, מכסה את הישבן. הדוגמנית היא מיכאלה בת ה-15.

מראה צבאי החולצה קצרה וחסרת-שרוולים, המיכנסיים הם קצרצרים. משמאל: שורטס חאקי של רונלד ששון.

צדדי שורטס בגזרת מנסים מכותנה לבנה מקומטת עם סרט משי צינעוני בצדדים.

מיאם, המתרחבים קימעה בצדדים עם חגורת-בר תואמת, כשכים גדול ושיי מושי מעטר אותה.

גם רוכרטו ורינו, מעצב-האופנה האיטלקי, אוהב מיכנסיים קצרים, אך משהו מאורך ברמודה, עשויים מבר פירחוני. בארום-כחול-לבן. למיכנס זה הוא התאים חולצת-סריג ארומה, כובע קש כחול, צעיף לבן ותיק ספורטיבי מחורר מברדרשת.

גרעון אוברזון עיצב שורטס אל-גנטי ולא יותר מדי חושפני, וגם חליפה עשויה מבר רך ונופל בגוון כהה, מעוטרת בכד מפוספס בכתום-צהובי ארום. למיכנס הוא התאים חולצה גברית הנרכסת בשרוך, חזיית בגדיים, וסרט תואם לשיער.

ולבסוף, כמה עצות לאלה האוהבות לחדש, לשפץ ולרענן מכנסיים: מיכנסיים ארוכים ונחמדים, אך כאלה שנמאסו במקצת או קרועים ובלויים בחלקם התחתון, יש לגזור באורך הרצוי, לתפור את אימרתם והרי מיכנסיים חדשים.

היא בחולצה בסיגנון חזיה, הנרכסת בכתפיות, המזכירות את ביגדי-הים הארכאיים של שנות ה-50 העליונות. המיכנסיים קצרים ומדליקים. הוא לבוש בחולצה בהדפס תואם, בגווי ירוק-לבן ובמיכנסיים ארוכים.

פתוח ונועז שורטס קצרצר, רחב קימעה, חושף את כל הרגל וגם את צידי השוקיים. ירדנה זיו ואילנה כרמלי, המעצבות הוותיקות של אופנת ראש אינדיאני עיצבו כך חליפה קצרצרה.

לספורטאיות מיכנס-טריקו קצרצרים ורח-בים, המזכירים חצאית מיני עם חולצת-טריקו תואמת, בפסים לרוחב ושרוול עטלמי.

פירחוני שורטס, המזכיר את סיגנון מיכנס-הברמודה. עיצב האופנאי רוברטו ורינו. הגוונים - אדום, תכול, לבן. בתוספת חגורת-עור רחבה וחולצת-סריג תואמת.

חיתול ביתי מדגמות שתי צעירות מבתי-ש' עיצבו לעצמן שורטס חושפני. בסך הכל לקחו פיסת-בר, ליפפו ויצאו לרחוב, לקצור מחמאות.

הנשיא נתפס

עם אשה על חם

ולכן הוא שלומיאל

קצת קשה להבין מדוע לא יוצג, בטלן חסרי יכולת וחסר תושיה מכנים שלומיאל. הלא שלומיאל התנ"כי (שלומיאל בן צורישר) היה איש נכבד, יושב להגות, גם מוצלח — נשיא שכט שיעמוז.

חוקר לשון אחד לא התעצל, חיבר אחת לאחת ופתר את החידה. קישר אימרה תלמודית עם מעשה שאירע לבניישראל בעת מסעם במדבר, והתוצאה: בול.

בתלמוד אמר רבי יוחנן: "חמישה שמות יש לו: זימרי, ובן שלום, ושאלו, ובן הכנעני, ושלומיאל בן צורישר". ובספר דברים מסופר אכן על אחד זימרי בן שלום (הוא שלומיאל), נשיא שיעמוז, שקיים יחסים עם כוזבי בת צור המדינית קבל עם ועדה (ועל כך רגז פינחס הכהן, נכדו של אהרן אחי משה, ודקר אותו למוות ברומחו).

ולכן, קבע אותו חוקר, מה שנכון — נכון: נשיא ישראל, נתפס בשעת מעשה עם אשה זרה, הוא בטלן, לא יוצלח גמור ומכאן ואילך היה שמו לסמל מיסחרי של כל שלומיאל.

זה אחד הסיפורים הרבים שמספר הבלשן הירושלמי, הר"ר ראובן סיוון, בקונטרס האחרון של לשוננו לעם, הפייסוס לענייני לשון של האקדמיה ללשון העברית.

שושנה לבנה. יותר נכבדים הם גילוייו של סיוון על מי חידש מתי, אלה מילים בלשון העברית וכיצד.

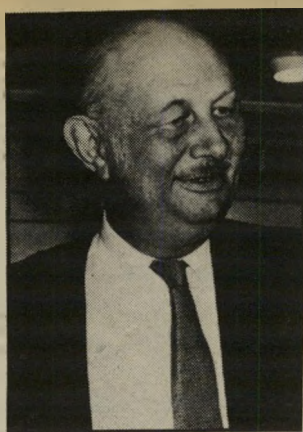
חיים נחמן ביאליק, למשל, היה נוהג לחדש מילים בשפה מקורית ביותר. כאשר מילה רוחו נחה עליו, הוא היה פשוט ממציא אותן: כך המציא את המלה רישרוש (ואת הפועל לרשרש).

זאת גם לא היתה בעיה לביאליק להחזיר את המילים בנות רוחו ללשון המתחדשת. הוא היה מגניב אותן בכתיביו: הרי הרבים שהיו עוברים תחת ידיו כעורך, ואז היתה המילה זוכה ללגיטימציה מהירה, או כלשונו של ביאליק, "כולם התחילו ברישרוש מרשרשים".

השיטה הזאת עברה בליכך טוב עד שאחד מעמיתיו של ביאליק, הר"ר יוסף קלוזנר (לימים פרופסור להיסטוריה ישראלית באוניברסיטה העברית), ראה את הרישרוש המרשרש, בא אל ביאליק מלאהתפעלות. נשבע לו כי זאת מילה עתיקה, שאותה ראה כבר אייפסם במדרש או בתלמוד. כשבי אלקי הכיע ספק בכך, עמד קלוזנר על כך שביאליק יתעורב עימו. ביאליק לא התאפק, קיבל את ההצעה, וכמובן, זכה בהתעורבות.

גם קלוזנר עצמו היה מחדש-מילים לא קטן. זה הוא שנתן לרינוצרוס את השם העברי קרנף ואותו לקח רווקא מספר נחמיה (אביו של ידיה, אחד מבוני חומת ירושלים בימי נחמיה, היה אחד חרומף) ומכיוון שחרומף, לדעתו של קלוזנר, הוא קיצורו של חרוס-אף או קרנף מתאים לחיה שיש לה קרן על אפה.

והיו גם מחדשות-מילים, כמו חמדה, אשתו השניה של אליעזר בן יהודה (ואחות אשתו הראשונה, דבורה), שחידשה לא רק את המילה חנוכית, אלא גם את המילה אופנה. ואת זה היא פשוט נאלצה לעשות. היה זה כאשר החליטה לפרסם מדור-אופנה בעיתון של בעלה, ההשקפה. ומתוך צניעות: היא גם חתמה על המדור בשם-עט: שושנה לבנה.

בנקאי שוהם

חבר בדירקטוריון

מפציעה בתאונת-דרכים קשה, כבר אינו מנהל. הבנק, החליף אותו בתפקידו **ארנון גסני**, לשעבר נגיד בנק ישראל.

לפני כמה שבועות נודע על מינויו של שוהם כחבר דירקטוריון בנחושתן — מיפעל המעלות של אלבין, שנשאר בידי אחרי הפרידה משאר **אייזנברג**, בקיץ שעבר. השבוע חיברו לשונות רעות את כל הקצוות. שמועות עקשניות, שלא ניתן היה לקבל להן אישור במיטרה, סיפרו שגם שוהם התבקש להשיב על כמה שאלות. מעניין מהן, ומעניין לאן יובילו אותן המעלות.

מעלית דוהרת-לאן?

השאלה בהאידריעה שלא נשאלה השבוע סביב מה שמכונה בפי כל, בקיצור, "פרשת אלבין", היא באמ" צעות איוה בנק ניהל **מיכאל** ("מייק") אלבין את פעולותיו כבורסה — הכשרות והבלתי-כשרות — שנעטיין הוא נחקר ביחידה הארצית לחקירות הונאה.

לשאלה זו משמעות נכבדה ביותר, משום שבמקרים רבים הבנק צריך לדעת על התרגילים המתוחכמים והלא חוקיים האלה.

אלבין עבד עם כל מיני בנקים, אבל בעיקר עם בנק כללי — בנק צנוע של הברון אדמונד דה-רוטשילד. באותן שנים שימש מנכ"ל הבנק **דוד שוהם**, אישיות בנקאית מכובדת. שוהם, אב שכול, שהחלים לא מכבר

איך מסתדרים בלונדון?

אישה-ביטוח **איתן אבניאל**, היה נחוץ מאוד בחקירה המיטלטלת גם אחרי התאבדותו של לוינסון, בעיקר בתקריח-החקירה שאפשר היה להמשיך ולחקור בהם גם אחרי מותו של הבנקאי.

מדוע לא התבקש ברגשטיין לבוא ארצה? עד עתה לא ניתנה תשובה על כך. השבוע, לעומת זאת, הכטיח לו שרה-מיטרה, **חיים ברלוב**, שקט נפשי ואריכות ימים. אם יישאר בלוג' דון, שרה-מיטרה אמר לעיתונאים ביום השישי האחרון, אנכ איכזר תיקי לוינסון. כי החקירה תימשך עוד זמן רב. "משום שרבים מן המיועדים להי" חקר אינם מגיעים לישראל".

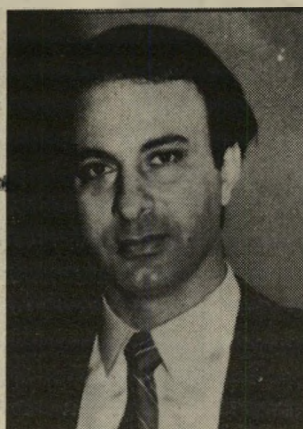
ואחרי הודעה כזאת, מדוע שכר גשטיין יבוא. ולוא לביקור קצרצר?

ושוב אלבין. רק השבוע ודי. לפני זמן מה הוא עמד להעתיק את מרכז חייו ועסקיו ללונדון. חברים אמרו לו שאם הוא יישב שם, זה בטוח שלא יגיע למישרי-החקירה של היחידה הארצית לחקירות-ההונאה ביפו. אלבין ה' עדיף לחזר, אולי משום שהאמין שלא ייעצר, אולי משום שלא היה בטוח שלונדון היא מקום-מיקלט טוב.

הוא כנראה שכח כיצר יושב שם, כבר הרבה זמן. מישור הדרוש כאופן חיוני לחקירה אחרת, באותה היחידה. המדובר ב**חיים ברגשטיין**, מי שהיה אחראי על הפעילות בחו"ל של בנק המעלים ופרש ביחד עם **יעקב לוינסון** מהבנק, לפני שנה ושמונה חודשים. הוא מצא עבודה בכלל. אך לזמן קצר מאוד, ואחר-כך יצא לעשות עסקים בחו"ל. ברגשטיין, אחיו של

בלאס נזקק למזומנים

הכסף הזה חסר עתה בקיבוצים, והם נדרשים להרים תרומה של כחצי מיליון דולר כל קיבוץ, כדי להוציא את התק"ם מהבורד. הגיעו הרבנים לידי כך, שבכמה קיבוצים מופסק זרם החשמל בשעות צריכת-השיא, כדי לחסוך. שלא לדבר על קיבוצים במזון ובכל מה שקשור לביולוגי פנאי וגופש. שעשועי-הבורסה עלו ביוקר לקי בוצניקים.

איש עסקים בלאס

מכירה בסיטונות

אישה-מיטורין **דוד בלאס** ממ' שיד להעסיק את הרחוב הכלכלי. התחמקות העיקשת ממגע עם התיק שורת גורמת להפצת מידע רב, הקשור בו, מבלי שניתן יהיה לאשר או להכחיש אותו.

השבוע דובר בו שהוא מחסל עסקים כדי לקבל מזומנים. על-פי מידע מהימן הוא יצא מעיסקי-ביטוח, שבהם היה שותף סמוי, על-ידי מכירת חלקו, במחיר הפסד של עד 30 אחוז. מדוע הוא מוכר עסקים ומחליף אותם במזומנים?

על-פי סברה נכבדה, הוא חושש שהצעד הבא של התק"ם, שלו הוא חייב הרבה כסף, יהיה הוצאת עיקולים נגדו.

על-פי גירסה אחרת, הוא מבקש להיכנס לתחום-עסקים חדש.

האיש שחקר ובדק את סוגיית מערכת היחסים בין בלאס והקיבוצים, הפרופסור **דוד ליבאלי**, לא הגיש עדיין את חשבון שכרי-ההיחידה שלו לתק"ם. מזכירי התק"ם רוצים להאמין שלכשיגש החשבון הוא יהיה צנוע ביותר.

צנוע כי לקיבוצים אין כסף. סך כל חובות בלאס לקיבוצים הוא 95 מיליון דולר. 67 מיליון לאש"ת כספים — חברה של התק"ם והקיבוץ הארצי, ר' 28 מיליון למישיקי האיחוד של התק"ם.

במה להשקיע המפתח ביד הקשישים

בעבר אמרו על המניות הבנקאיות שהן פצצת-זמן. עכשיו אפשר להוסיף שהן פצצה, אשר הפתיל הרועם, המחובר אליה, בוער. על המשק מטיילים עכשיו את צילם הקשישים, האמורים לפרות קרוב ל-700 מיליון דולר מהמניות הבנקאיות שבהסדר. הפידיון יהיה בחודש אוקטובר. האוצר מעוניין שהקשישים ימשיכו לחסוך את הכסף, ולכן אף הציע להם תוכנית לאגירות-חוב מיוחדות. אבל מה שקרה בשבועות האחרונים במשק כאילו יצר מצב הפוך — הפיתויים המתחרים באג"ח הממשלתי עדיפים פי כמה. הקשישים אמורים להודיע להנהלות הבנקים עד לסוף חודש ספטמבר מה ככוונתם לעשות כמניות-ההסדר שבידיהם. לכן חייב האוצר כבר החודש לאלץ אותם לבחור באג"ח המיוחד.

איך עושים זאת? פשוט מאוד. כל מי שעניו בראשו מבין שבקרוב מאוד תיגרום הממשלה לירידת שער הריבית ולסיכול כל אפיקי ההשקעה הקיימים — התפ"ס והפק"ם האטרקטיביים. בדרך זו אפשר יהיה לאותת לקשישים שכראי להם להיכנס לאג"ח המיוחד.

זוהי הסכנה המרכזית שכסף רב זורם השבוע לבורסה ומביא לעליית-שערים. הבורסה הפכה לאטרקטיבית, לפחות עד אמצע ספטמבר. אבל לבורסה יש בעיות יסודיות מוכרות, שאסור להתעלם מהן. הבורסה התלאבית נתונה כיום לתנודות חריפות מהירות. סקירה של מה שאירע בה בשנה וחצי האחרונות מוכיחה, שכל המתרחש בה — עליות וירידות — הוא בטווח-זמן קצרים ביותר, לעיתים פחות משבוע.

לכן, מי שאינו יכול להקדיש למישהו מספיק זמן, כדאי מאוד שייזהר, אבל שידע: עתה, בניגוד לשבועות שעברו, יש על מה לדבר שם. כל זה אינו מפתח כהוא-זה משאר האפיקים הנוחים עדיין, בעיקר אלה לטווח-זמן קצרים.

המדורים הכלכליים מלאו השבוע בסוגיית מחירו של הדולר היציג בחודשי התוכנית הכלכלית.

מהי הבעיה, למעשה? **יצחק מודעי** היה שמח מאוד לבצע פיתוח, חריפמצי או זוחל, בשיעור של בין 20 ל-30 אחוז. הבעיה היא שפיתוח כזה יגריל באותה המידה את הכנסת הקשישים מהמניות הבנקאיות שבהסדר, הצמודות לדולר.

מכאן שהמודע האפשרי לפיתוח לא יהיה לפני סוף אוקטובר. מודעי ייווצר מצב חדש, מרתק, בחודש ספטמבר. ריבית נמוכה מצד אחד ושער דולר יציב מצד שני יניעו יכואנים ויצרנים להגריל את בקשות-ההאשראה שלהם. כדי לרכוש סחורה למכירה. בעליית המחירים הבאה שוב ירוויחו כמה סוחרים.

במישרי-האוצר מודעים לסכנה של מצב זה, אך כרגע היריים כבולות. הרעיון הנו, ששוב העולה בימים אלה בירושלים, לקבוע שער דולר מיוחד למניות הבנקאיות, נפל. למודעי ברור שמהלך כזה יחסל סופית את שרידי האמון הציבורי באוצר לשנים רבות.

במצב עניינים רגיש כזה, כל הכרזה של שריאוצר היא קריטית. התחלוקות לשוננו עולה לערער מיד את האמון העדין שבו מצוי עתה המשק. הבעיה, אם כן, היא הפה הגדול של מודעי, ודברים אלה נאמרים לתשומת-ליבם של הרצים החדשים-ישנים אל הבורסה. פליטת-פה אחת והרווחים בתפ"ס ופק"ם, ואולי עוד מהפת"ם מהשבועות האחרונות, ירדו לטימיון בניירות-הערך. לכן, כרגיל, כפי שממליץ מדור זה, יש לנהוג בזהירות רבה. ובעיקר יש להיזהר מכל מה שקשור בנפט.

יהלומן שניצר

קצר בתיקשורת

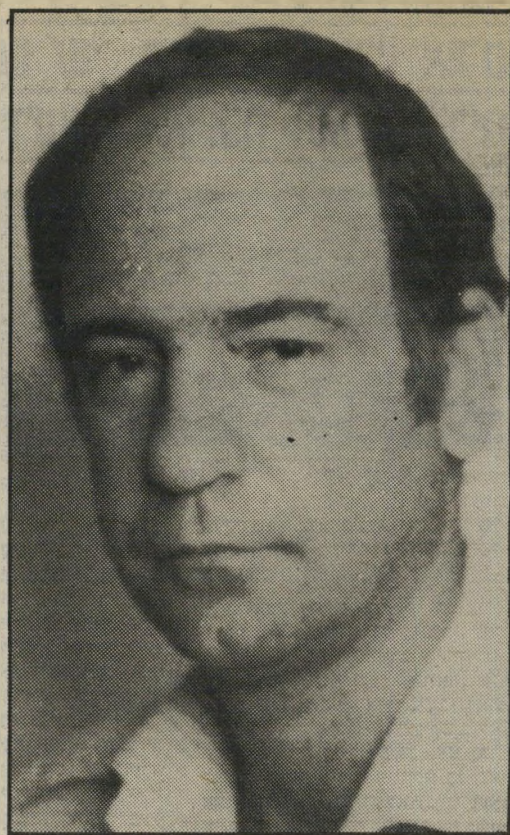
המאמר, שתורגם לאנגלית ונשלח ללונדון, עורר שם סערת-רוחות. **משה שניצר**, נשיא הבורסה הישראלית, התבקש להסביר, בטלסק אישי, איך קורה שכתב שהוא ממליץ עליו כותב נגד הסינדיקט. שניצר הוועם מיהר להוציא הודעה לעיתונות, שפורסמה במלואה בכתב-העת שלהם, מזל וברכה. רק עיתון אחד, היומן הכלכלי דליהתפוצה שער, הסכים לפרסם את הודעת שניצר, תחת הכותרת המפוצצת: "העיתונאי פגע ביחסים בין הענף לספקי-הגלם".

יהלומים לא נוצצים

מה לא נכתב על הסיורים המאורגנים לעיתונאים, הנערכים על חשבון הגוף הממתין אחרי-כך שיתפרסמו עליו כתבות אהורות?

סיוור אחד כזה, שנערך באחרונה, מעורר רעש רב בחוגים כלכליים, אך משום-מה הוא לא הגיע לציבור הרחב. סינדיקט היהלומים בלונדון אירח חמישה כתבים ישראלים, שנבחרו בקפידה על-ידי בורסת היהלומים הישראלית. החמישה שיצאו היו **אברהם דיזשן** מדיניות אחרונות, **דוד שריבט** מדבר, **רזי גוטסרמן** ממערב, **עוזי ברימן** מהטלוויזיה ו**אברהם צהר** מהארץ.

הסיוור בלונדון, סיוור-לימודים רחוס בן שיבעה ימים, לא הותיר כנראה רושם רב על הישראלים. רק אחד מהם, צהר, כתב עליו אחרי ששב ארצה. אבל בכתבתו הוא ייחס ליו"ר הסינדיקט, יהודי בשם **הארי אופנהיימר**, קוויי אופי דומים לזה של הקאנצלר האוסטרי לשעבר **ברנון קרייסקי**, יהודי המתכחש למוצאו.

שולמית לפיד: „אני לא אנחה שום תוכנית־אירוח בטלוויזיה!”

דליה פלד: „לא נראה לך שהארץ זקוקה עכשיו לקוסמים?”

רמי לוי: „אנשים שואלים אם יש איזו עבודה עבורם!”

גם המחזור השני של הקייטנות נגמר. מאות קייטנות פעלו בארץ מתחילת החופש הגדול. היום קייטנה עושה הרבה יותר מאשר שמירת הילדים בשעות הבוקר. יש קייטנות עם שיעורי־טניס, יש עם שיעורי רכיבה על סוסים, שיעורי־מחשבים, עבודות־יד, מוסיקה ומה לא. השנה התקיימה בארץ לראשונה גם קייטנה שלימדה את הילדים מעשי־קוסמות. את הקייטנה ניהלו שלושה קוסמים מיקצועיים, יורם בר־סלע, אלירן טובי ודליה פלד – שאיתה דיברתי.

● הייתי בחגיגת־הסיום של הקייטנה וראיתי את הבוגרים עושים קסמים יוצאים מהכלל. ילדים הם הקהל שלכם. הקוסמים בארץ מתפרנסים יפה מאוד מימי־הולדת של ילדים, אז מדוע לגרוע את הענף שעלינו אתם יושבים?

אנחנו מספיק בטוחים בעצמנו. זה ש־16 בוגרי הקייטנה שלנו יודעים לעשות קצת קסמים, זה לא יקח את פרנסתנו. אולי להיפך, זה יגביר את ההתעניינות בקסמים.

● כמה לימדתם את הילדים?

די הרבה. שלוש שעות, שלוש פעמים בשבוע. זה כלל הרצאות, צפייה בסרטי־וידאו של גדולי הקוסמים בעולם ועבודה מעשית.

● גיליתם להם הרבה סודות?

גילינו להם סודות, הסוד בקסמים אינו העיקר, הרבה יותר חשובה היא זריזות־הידיים והכנסת האווירה הנכונה למופע. למעשה, אנחנו שלושתנו מאוד מעוניינים שילדים יידעו את היסוד לקוסמות.

אנחנו חושבים שזה יעלה את הרמה בין הקוסמים הפועלים בארץ ויתן בסיס טוב לילדים שירצו בעתיד לעסוק במיקצוע. בסיס שאנחנו לא קיבלנו, והיינו צריכים לכתת את רגלינו לארצות רחוקות כדי לקבל אותו. עד היום אין לנו ממי ללמוד בארץ ואנחנו לומדים רק מספרות מיקצועית ומסיוורים בחו"ל. אנחנו לא רוצים שזה יקרה לדור־השני של הקוסמים.

● תעשו עוד קורסים כאלה במשך השנה?

אין לנו כוונה לפתוח בית־חרושת לקוסמים. יחד עם זאת, כנראה שגם בחופשים הבאים נעשה קייטנות עם קבוצות קטנות של ילדים מוכשרים במיוחד.

● כמה קוסמים פועלים היום בארץ?

יש כ־40 שעובדים ממש במיקצוע.

● וזה לא די?

את יודעת כמה זמרים יש בארץ וכמה שחקנים? יש מקום להרבה יותר קוסמים. בתנאי שהם יהיו טובים. לא נראה לך שהארץ זקוקה עכשיו לקוסמים?

לפני כשבועיים מצאתי בין עשרות מודעות הדרושים בעיתון גם מודעה של גיתם – מערכות תדמית, שחיפשו מקידת־קבלה ועוזר/ת־תקציבאי/ת. חיכיתי 10 ימים ואז פניתי אל אחד ממנהלי החברה וביקשתי לדעת כמה נענו למודעה.

קיבלנו הר של פניות. לתפקיד מקידת־הקבלה קיבלנו כ־70 פניות, רובן של יוצאות צבא, שעסקו במיקצוע בזמן שירותן הצבאי. היו כמה פקידות עם נסיון המעוניינות להחליף מקום עבודה.

לתפקיד עוזר/ת־תקציבאי/ת נתקבלו כ־100 פניות. רוב הפונים היו בעלי השכלה אקדמית.

● אין זאת הפעם הראשונה שאתם מפרסמים מודעה כזאת. האם יש הבדל בהיענות, לעומת השנה שעברה, למשל?

גם בעבר היו פניות רבות מאוד כאשר פירסמנו מודעות. אני לא חושב שהפעם מיספר הפונים היה גדול באופן משמעותי. ההבדל שאני רואה הוא ההבדל ברמת האנשים. הרבה יותר אנשים בעלי תואר ראשון וגם תואר שני באוניברסיטה מוכנים לקבל על עצמם תפקיד עוזר/ת־תקציבאי/ת שהוא, למעשה, התפקיד הנמוך ביותר במשרד־הפירוס.

● אז אלה השפעות המיתון?

לא רק. שמנו לב בחודשים האחרונים, שיש הרבה מאוד פניות לא יוזמות. כלומר אנשים שולחים מיכתבים, מטלפנים ואפילו נכנסים למישרד ושואלים אולי יש איוה עבודה עבורם.

● מה השכר שמקבל עוזר־תקציבאי מתחיל?

השכר המדויק נקבע בהתאם לכישורי המועמד, נסיונו בענף, השכלתו וכו'.

פורסם בעיתונות, כי יו"ר אגודת הסופרים, שולמית לפיד, תנחה תוכנית־אירוח בטלוויזיה. באותו קטע גם נאמר שההחלטה שלא לשלב בטלוויזיה עובדים חיצוניים אינה חלה. כנראה, על אשתו של המנכ"ל לשעבר של רשות השידור.

פניתי אל שולמית לפיד ושאלתי אותה למה היא, כסופרת חשובה בארץ ויו"ר אגודת הסופרים העבריים, זקוקה לכל העניין הזה.

אני לא הולכת להנחות שום תוכנית־אירוח בטלוויזיה. אומנם פנו אליי ושאלו אותי אם אני מעוניינת ומייד אמרתי לא. אחר כך פנו שוב וביקשו לשוחח איתי. נפגשנו לשיחה.

שמעתי את מה שיש לעורכי התוכנית לומר והצעתי את הצעותיי. גם במשך השיחה היתה הנטיה שלי לסרב, אבל אז עוד לא סגרתי את כל האופציות.

עכשיו באה הידיעה הזאת בדבר, שאת מתייחסת אליה, ומוכיחה לי שהנטיה שלי לסרב היתה מוצדקת.

קודם רק חשבתי שלא כדאי להנחות את התוכנית, ואם הייתי צריכה הוכחה – הנה, מבחינתי, היא הגיעה.

● כלומר לא תנחי תוכנית־אירוח בטלוויזיה? כך החלטת?

כל הארץ מכירה את מירה לב (מימין), פילגשו לשעבר של ברוך אבוחצירא, יורשו של הבאבא סאלי. אולם הרב היה רק אחד בשרשרת ארוכה של גברים

משותפת בצערם באסון הגדול שפקד אותם שלא תדעו עוד צער מירה יעקובוב כנ

חזרה 5

מיברק התנחומים של מירה לברוך אבוחצירא אסון גדול

בעליהם של בארים בקצה המערבי של רחוב אלנבי, בקירבת שפתיהם של תל-אביב.

בנאפולי הכירה מירה את צורי אדמוני, קופאי בקולנוע מוגרבי. לאי חר שנקשרו ביניהם יחסים ידידותיים, היא ביקשה מאדמוני הלוואה של 5,000 דולר. שבוע לאחר שקיבלה את הכסף נעלמה מירה, ואדמוני שוב לא הצליח ליצור עימה קשר. הוא פנה לאביה, שהודיע לו חד וחלק כי הוא אינו יכול לעזור לו. זה לא עניינו. הוא איננו אחראי לעיסקיהם כספיים של בתו.

בכך הסתיים פרק תל-אביבי זה בחייה של מירה. היא עברה לגור באשדוד, בדירת פנטהאון, מול תחנת אגד, במרכז העיר. שם גם הכירה יוצא מארזיקו בשם אנדרה סולטן, נשוי ואב

מגיעים לנתיבות. ברוך אבוחצירא הורה כי "נפקחו עיניו" לראות עם מי היה לו עסק במשך שנים. האמת היא, כי עוד בימים שהוא ישב בבית הסוהר, באשמת קבלת שוחד (עז שישמש כסגן ראש עיריית אשקלון) ומירה היתה ידועה בציבור כאשתו השניה, גונבו לאוזניו של אבוחצירא שמועות כי מירה מנהלת רומנים בשרשרת.

באותה התקופה היא התגוררה ברחוב חובניציון בתל-אביב, בדירה שכורה, שאת דמיה שכירות שלה שילם אבוחצירא שנה מראש. בעל דוכן בשוק הכרמל, עמי נגר, נהג לבקר באותם ימים את מירה בקביעות ואף לן, לעיתים קרובות, בביתה. נגר, שחקן קלפים במועדונים, המהמר בס' כומים גבוהים, עזר למירה רבות מבי חניה כספית. אבל כשתביעותיה הפכו

פה). רק התערבותו של אבוחצירא עצמו נמנעה מכמה חמויימות, מחסירי הבאבא. לעשות, כדבריהם "לעניין עם מירה סוף, אחת ולתמיד".

תביעות מופרזות

אבל הקוין כאלה היה תמיד ענייניכספים. כך הופיע, ימים אחדים לאחר מות האם, בנתיבות, אחד פרי יעקובי, מלווה בריבית. קודם הציג את אשתו, שבאה עימו, ביקש מיושר הבאבא-סאלי שיברך אותה, אחר ביקש יעקובי המבוהל לקיים שיחה אישית עם אבוחצירא.

הוא הזכיר לו כי מירה לב לוותה אצלו, בערבות אבוחצירא, 24 אלף דולר לשם רכישת דירתה בשיכון בבלי. אך כל אימת שהוא מזכיר לה את עניין אי-פירעון החוב, היא מאיימת לספר לאשתו, כי הוא נהג לבקר אצלה בבית.

את הבעיה הזאת, לפחות, פתר אבוחצירא בקלות. מכיוון ששמו הופיע בינך כערב להלוואה, לא היתה לו ברירה. הוא שילם ליעקובי את 24 אלף הדולר.

אך אם יעקובי היה סבור שבכך נסתיימו צרותיו, הוא טעה. תוך שבוע נערכה פשיטה של אנשי מסיבה הכנסה במישרדו (ברחוב נווה שאנן 11 בתל-

מירה הכפאטאליית

הרבנית מרים אבוחצירא מברכת את בנה ברוך עם צאתו למאבקו לעשות לעניין סוף, אחת ולתמיד!

לארבעה, עבריו לשעבר, שהשתקם והחזיק בחוות סוסים.

כאשר מירה הביאה לחווה את בנה מנשוואה הראשונים, אסי, וביקשה מסולטן ללמדו לרכוב, היא לא שכחה להסביר לו כי היא "גמרה" עם ברוך אבוחצירא, מה שלא מנע ממנה לארח את אבוחצירא בפנטהאון האשדודי שלה כעת ביקוריה החופשות שלו מה כלל ולבקש ממנו כספים.

למפורות, עזב אותה ושב לאשתו, שממנה התגרש בזמנו, כאשר היה שפוט וישב כמה שנים בכלא.

ירושלמהסבתא

לאחר פרישת נגר החלה מירה לבלות שעות רבות במסעדה נאפולי ברחוב בנייהודה, השייכת לאביה, יוסף לוי — איש עתיר-נכסים כאביו, רחמים לוי, שהיה, בשעתו,

אביב) והוחרמו מיסמכים רבים. יעקובי היה משוכנע כי זו ניקמתה של מירה. דרכיהם של מירה ויעקובי נצטלבו לראשונה כאשר מירה ביקשה מאיש ביהודה תל-אביבי הלוואה של כמה אלפי דולרים. הוא נתן לה סכום קטן ויעץ לה לפנות ליעקובי, שהיה קשור אותם ימים עם יוצא-איראן בשם גיאם סולימאן. ואכן, עד מהרה הילוה יעקובי למירה 24 אלף דולר וסולימאן הוסיף עוד 50 אלף. הערב להלוואות אלה היה, כמובן, ברוך אבוחצירא. ואז החלו רסיסי-מידע יוצא-ידידו

להזכיר עוד את שמה של מירה בנר כחותו. כי הפעם כבר הגיעו המים לאבו חצירא עד נפש. מאז אותו יום, בסוף שנת 1983, כאשר סיכם עם מירה על פרידה סופית והוא שב למישפחתו ולביתו בנתיבות, הוא כבר שילם הרבה עשרות אלפי דולרים לנושים שנשלחו אליו על-ידי מירה, שביקשה שיפרע את חובי תיה.

אך מירה לא הסתפקה בכך, לא הניחה לו, לדבריו, לחיות את חייו בשקט. אופייני לפגיעות שהיא פגעה בו היתה שיחת-הטלפון שניהלה מירה עם אחד מאנשי הצרו של אבוחצירא, שעות מעטות אחר מות אימו, הרבנית מרים, בתאונת-דרכים. "יש אלוהים בשמיים!" אמרה מירה על האם המנוחה, שמעודה לא נטתה לה חסד. זה לא מנע ממירה, שעות מעטות אחרי אותה שיחת-טלפון, לשלוח מיב רשתות-תנחומים לאבוחצירא (ראה גלרי

הטלפון בדירתה הצפונית-תל-אביבית של מירה לב, אהובתו לשעבר של ברוך אבוחצירא, יורש הבאבא-סאלי מנתיבות, מצלצל בימים האחרונים ללא הרף. מאז פורסם דבר התביעה בסך 306 מיליון שקל, שאותה הגיש ברוך אבוחצירא נגד מירה לב (ראה מיסגרת בעמוד 29). החלו נושיה הרבים להיות מודאגים מאוד.

אלא שזה לא עזר להם הרבה. כי מירה לב נעדרת מהבית. היא אפילו נעדרת מהארץ. בסוף השבוע שעבר היא יצאה ללונדון.

אבל לפני כן עוד ניסתה מירה את מזלה, פנתה לאדם המקורב לאביו חצירא, ביקשה שידוע לו כי היא מצטערת על כל הסבל שגרמה לו ואי-לכך ביקשה כי גם יואיל לבטל את תביעת 200 אלף הדולר נגדה. הבקשה לא עשתה רושם כלשהו על ברוך אבוחצירא. לא רק שסירב להתייחס אליה, אלא הוא גם חזר וביקש לא

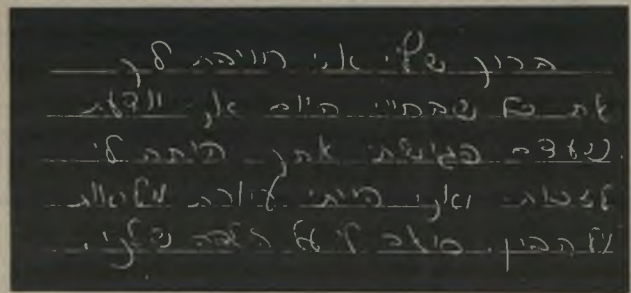
מירה עם בעלה-לשעבר יוסי יעקובוב ובנם אסי לא התגרש, לא היה מעוניין

* יומיים אחרי שצולמה תמונה זו נהרגה הרבנית בתאונת-דרכים.

מיכתבי האהבה של מידה לב לברוך אבוחצידא

פן אחר של מירה מתגלה במייכתב ששיגרה לברוך אבוחצירא למחרת קבורת אביו. רמבאם סאלי, וכך אף כתבה:

הייתי ביום שגני בקברו של אביר הייתי רוצה שזכותו וצדיקתו ישמרו עליך ויביאו אותך להיכן שתרצה להגיע. ואם אכן יבוא היום ובאמת תירש את מקומו בקבר האנשים, אזי ארע שלפחות היתה לי הזכות לאהוב ולהיות נאהבת על-ידיך.

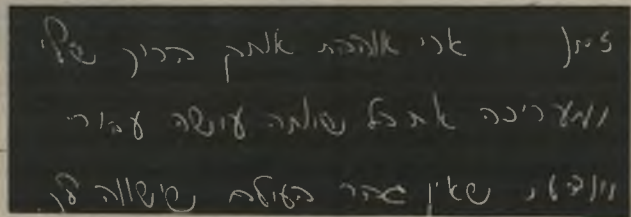
כשקראת קדיש חשבתי שאני אמות. הבכי שלך והקול שלך ויעזבו אותי. כרוך. אני מקווה שתצליחי.
...קשה לי להאמין שמכל אדם רווקא לי ורווקא אני לא אוכל להיות בקירבתך. איזה עולם. איזה תפוכות.
אין כאן טעם בכלום יותר. ואני נמצאת לילות שלמים ערה. כשאני סוף-סוף נרדמת אני חולמת שהתקשרת אליי.
...קשה קשה יהיה להתנתק ממך לחלוטין. לפחות שינית אותי והפכת אותי שוב למידה של פעם: מאמינה, שומרת ומכבדת את דרכך אתה בחיים.
אנא. אל תאשים אותי על שבע השנים האחרונות. שאולי אתה מתחרט עליהם. תודה.

שהאל יהיה בעזרתך.
א.א.א.
מירה

ייתבצירא הלוהטים בין ברוך אבוצירא למירה לא הלכו רק בכיוון אחד. גם מירה לב לא טמנה את ידה בצלחת. כך, למשל, כתבה מירה, בנובמבר 1982, לברוך אבוצירא, שכתובתו אז הייתה, רמלה, ת"ד 13 (כלא מעשיה):

ברוך שלי, שלום!
 ...לדבר איתך תאמול היה נהדר. ברוך שלי, אני רוצה שתדע שאני אוהבת אותך... אבל את זה כבר אמרתי לך עשרות פעמים ואתה לא עושה רושם שאתה מבין.
 ...אני... שלא הייתי אני פה ממש שוב בלי כסף. עם כל הכספים שעוברים לנו כיד, אנחנו כל הזמן רגועים ומשלים.

אִךְ אַתָּה מְרִנֵּשׁ בְּתוֹךְ סָבֵא. אַתָּה נִרְאָה נִהְדָּר. בְּרוּךְ שָׁלִי, אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ מִמֶּשׁ מִמֶּשׁ וּמִבִּקְשָׁת מִמֶּךָ סוּפִיסוֹף תִּרְעַ וְתִאֲמָנִי לִי.
...אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ בְּרוּךְ שָׁלִי וּמַעֲרִיכָה כָּל מָה שְׂאֵתָה עוֹשֶׂה עֲבוּרֵי יוֹדַעַת שְׂאִיזֵן גָּבַר כְּעוֹלָם שִׁישׁוּוֹה לָךְ.

...אני צריכה לקחת את האוטו לבני־ברק לצבצב וגם לעשות סיבה, אבל אין לי כסף.
...ברוך שלי אני מנשקת אותך. ושוב ושוב חוזרת ואומרת לך שאני אוהבת אותך.

הרבה הרבה אהבה.
הרבה הרבה אהבה.
הרבה הרבה אהבה.
מירה שלך.

אבל סולטן, שהתאהב במירה, האמין למישמע אוניו, עזב את ביתו ומישפחתו עבר לגור בפנטהאון, וכמוהו העצרתו וצו מירה אף קרא לאחת מסוסותיו האצילות בשם מירה. מירה גמלה לסולטן, העניקה לו צ'קים וקנתה לו מתנות רבות. כמקור לכספיה היא תיארה ירושה שקיבלה מסבתה. אך מכאן לכאן בישרה לסולטן בתוך המינים כי היא בהריון וביקשה כי יאחר מאשתו. סולטן הירדה בענייני, ובסופו של דבר נסע מן מירה, חזר לאשתו. ליתר ביטחון גם נסע לבקר את אבותיו בצ'כא. התורה על שריו עז מירה וביקש מחילה. בנו של הבאבאסלי מחל.

בכל אותה עת המשיכה מירה,
כאמור, בקשריה עם אבוחצירא. היא
נהגה לבקר אותו פעמים אחדות בי
שנות ככלא. כתבה לו מכתבי-אהבה
לוהטים. כמכתבים אלה היא לא שכחה
להזכיר את מצוקתה הכספית ולכתוב
כספים (ראה מוסרת: מלכת
האהבה). אבוחצירא נענה ברצון,
הורה בנקם של לאפשר למירה למ
שוך כספיה מחשבוננו וליחתום בשמו.
אחרי כמה בליווי-חופשיה מן הכלא
הודיעה מירה לאבוחצירא כי הרתה לו.
זו קיבל את הודיעה ברוח טובה אבל,
בסופו של דבר, היתה זאת אועזת-
שואו.

דיכאון
בכלא

גלגל המשיך להתגלגל. מירה
כבר מיצתה את אשרוד, החליטה

במכונית הציטרואן שלה, שאותה רכש לה, בזמנו, אבוחצירא.

זאת היתה תקופה מאוד מאושרת בחייה של מירה. לא היה חסר לה דבר ועד היום היא מדברת על אותם ימים

סבה, רחמים לוי.
דנוך הכיר לה, בהזדמנות הראשונה,
את רחמים ("גומדי") אהרוני. מירה
הומינה את אהרוני להתארח בביתה
והוא נשאר שם כמה ימים, נוהג

לשוב לתל-אביב. גם הפעם שכר לה
אבוחצירא דירה. היא שוב הירכתה
לבלות בנאפולי המישפחתית, ושם
פגשה את ישראל דנוך, מכרינעורים
מהימים שדנוך היה שומר בבארים של

מסע־הכפשה ב־10 מיליון:

תביעת 200 אלף הדולר

שתפר מצב השוק!) ולכן היה צריך
י"ס 70 אלף דולר בהלוואות.
הישועה הנמצאה אל"ל פרדי יעקובי
ואם סולמאן, המלווים בריבית.
כשהגיע מועדהפירעון פנו כולם
לברוך אבוחצירא. זה, שאלכ לביכר
בה מרורים, היה אח"כ מוכן לאכול
ד. אבל מירה עולי שטרא. היא
ישה תביעה ישירה על פירעון שטר-
של 50 אלף דולר. שאבוחצירא
ע"כ חתמתו עליו מזויפת (במ"י
הגנה כרשטו לחתום כאופן שוטף
חתימתו. לא היה למירה לב כל
שי לזייפה באופן הדומה ביותר
ליחמתו).

בעת ההיוון כתביה זו קרו דברים שונים. לפתע התברר כי מסמכים רבים מאותו תיק נעלמו. ורק הקפדת קליטו של אבנחצירא, עורך-הדין שר חלד, שהבין לעצמו מראש נתקיים מכל מיסמך, איפשרה לשחזר את התיק.

כדי למנוע היעלמות חזורת של מיסמכים הורה השופט, אורי גורן, להחזיק את התיק המשוחזר בארדור יזל או בכספת. אבל, כאשר הגיש שבוע שעבר, אבוחצירא את התביעה נגדית שלו, התברר כי התיק נעלם.

כתיבתו זאת של אבוחצירא, כיוונתה לסיים את העניין אחת תמיד, כדבריו למקורביו, הגיע רש"י של הבבאא סאלי שכנס ל 20 אלף דולר: הכספים שחשקו שלוש הדירות, בשתי המכוניות, תשלומידינית על החובות הרבים למירה לב. על כל אלה נוסף סעיף חד, הנמשך יותר עקרוני מאשר עשוי — פיצויים על "עוולה בניזקין" מידה גרמה לאבוחצירא. במסע כפשה ועלבונות שיזמה, טיפחה "זורה" — 10 מיליון שקל.

כל אותה עת. לא שוכח כתיבתו
הזוהר, להזכיר, "כלכלתה ופרנסתה ותש-
ום חובותיה הרבים שולמו עליה".
שנתיים ברירה בראשון לציון הס-
מיקו למירה, והיא גילתה פנטהאוז
שיכון כבלי בצפון תל-אביב. כרגיל,
ילתה בעיה קטנה: כיצד מגייסים 100
דולר.

מירה אומנם כבר מכרה את הדירה
החולון (ב־45 אלף דולר) אבל הסכימה
זה לא הזמן למכור את הדירה ברא-
שון («אי אפשר לקבל עבודה מחיר
זוהב... כראי לרחות את מכירתה עד

פרקליט חלד
שלוש דירות שתי מכוניות וריבית

וכי הוא מנהל אורח חיים רותי קפרי
הוא משמש רב ומרדכי לעזתו. ויש
לאות את הפירסומים שיזמה (מירה
גלב) ועודדה את האימים והלחצים
שהפעילה... כחמורים ביותר".
אלה הם רק שלושה מבין 35 סעיפי
כתביהביעה. שהגיש, בשבוע שעבר,
הרב ברוך אבוחציר, בכיתההמשפט
המחוזי בתלאיבי, בתק אורחי
290/85, נגד מירה לביעקובוב, כש
שווי התביעה 306 מיליון שקל. ביום
השנית.

כיצד הגיעו ותפתו הכספים, שאבדו
חצירא נתן, לטענתו, למירה, לסכומים
אסטרונומיים כאלה?

**תיקים
נעלמים**

הכל התחיל ברדיה קטנה, בירתה של מירה בחולון, שאליה עברה בקיץ 1979. אז נתן לה אכוחצירא 15 אלף דולר לשיפוץ הביתה והרכנתה למגורים משותפים ועוד 10 אלפים לשם ריהוט וסידור פנים.

כעבור שנהיים ביקשה מירה רידה מרווחת יותר. היא מצאה כזאת, כפר אבולו אסטמפיל בראשון לציון. אבולו חצירה מודרנית עתה היא אדירת 75 אלף הדולר הוותק לא רק מימן, אלא גם רשם על שמה של מירה, כנאמן, כדי להגן עליה. מפני מצב שבו יארע לו קרה חס ושלום — והיתה זו תקופה קשה בחייו — ובני מישפחתו יבקשו לפנות.

בשנים אלה גם רכש אנוחצ'ריא למען מידה שתי מכוניות, כזו אחת זו. כאשר הציטוראן בת השנה, שעלתה 7,500 דולר, לא נראתה עוד למידה, הוא הוסיף עוד 7,000, וכך היתה למידה בסוף 1981 ציטוראן חדשה, מדגם '82.

מירה בבית המישפטי*
כלכלה, פרנסה ותשלום חובות

● בסוף 1983 חזר (ברוך אבר
הצירא) למישפחתו ולביתו וסוכם בין
הצדדים כי ייפרדו. בין היתר הסכים
אף שלא חייב זאת, כדי שישתיימו
הצדדים ברוח טובה, ובכפוף לכך שיהא
הוא סוף פסקין לכל ההתחשבנויות (ל)
שלם רשימת חובות אברהם).

● "משעה שנפרדו הצדדים החלה מידה (לב) במסכת של חסונות כלפי ברוך אבותינו. כאשר הגיעו מערי פדיונו של ההלואות פנתה ולכרוך אבותינו ואיימה עליו שאם לא ישלם סכומי כסף ולא יפרע את ההלוואות מכספו תפגע בו ותכפיש שמו".

לדעת. כי סמוך לתום יחסיה עם (ברוך אבוחצירא) חזר לחיים רתיים מלאים

עם פרקליטה יוסף צוקרמן.

המוצא

בכוס קפה

כ ל מה שנותר למירה לעשות
היה לכתוב מיכתב־יגעוגעים
לצפרייר ולהיזכר באותה הזדמנות
כגבר שצפרייר הציג לפניו בשעתו,
בתל־אביב הקטנה. היה זה דני מעוז.

מירה שבה ארצה וקבעה להיפגש עם דני מעוז. דבר פגישה זאת גונב לי אוזנו של צפריר, שטילפן למעוז והור היר אותה מפני מירה. זה לא התרשם מן האהורה הידיונית. הוא ביכר, במקום זאת, כבר בפגישה הראשונה, להקניט את מירה על יחסיה עם שלמה צפריר, שנולד בשם סלומון סבאג.

אז הגיע תורה של מירה. היא הודיעה למעוז כי היא אוהבת רק גברים מיוחדים. ועובדה: הוא עצמו, דני מעוז, נולד כריימונד מוזו.

חילופי דברים אלה כבר הבטיחו את ראשית הקרע לעתיד בין השניים. וזה קרה ביום שיש אחד אחריה צהריים, כאשר מעוז ומירה חזו בסרט הערבי בטלוויזיה ופרץ ויכוח ביניהם. מירה יצאה מן הבית ולא שבה במשך כמה ימים.

באחד הערבים של ימי בדידות אלה היא ישיבה, עם חברה, בקפה בלון ברחבי הרחוב סמואל. מישוהו הצגה לה את כעליה של בלון, טוני לוי — בחור

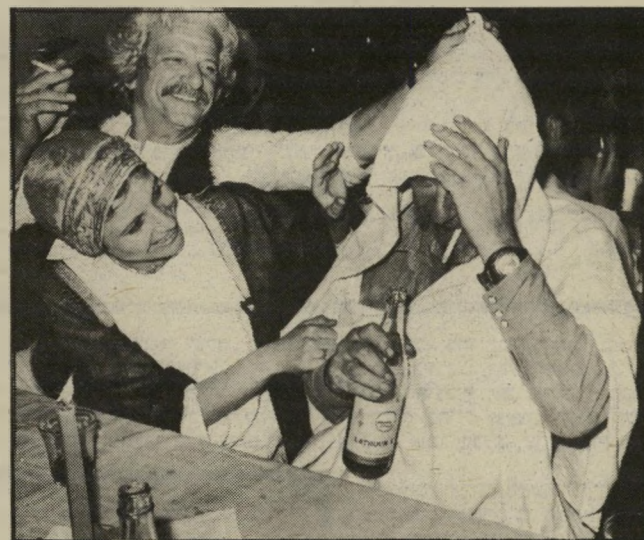
דני מעוז (משמאל)

גברים מיוחדים וסרט ערבי בטלוויזיה

בנה אסי. רק לקראת האחר בספטמבר תצטרך להתמודד שוב עם המציאות, כאשר תשוב ארצה ובנה יתחיל בלי מודיו.

מי יודע אם המוצא אינו מצוי בכוס קפה יפואית? זה שנים שמירה לב נועצת בכל עניין גורלי בחייה במגדת העתיד בקפה.

רק לאחרונה קראה אירה למירה את מזלה בקפה והודיעה לה, כי אפשר

שלמה צפריר (משמאל), במסיבת פורים מקל בראש ואזהרה בטלפון

אידה, מגדת העתידות היפואית, קראה, לאחרונה, למירה לב את עתידה בקפה וגילתה לה כי ייתכן שברוך אבוחצירא ישוב אליה

סימפאטי, הגר בהמבורג הגרמנית, שבה הוא מנהל פיזריות ועוד עסקים.

אנדרה סולטן
סוסה על שם האהובה

לוי התלהב ממירה. הם הפכו לזוג והוא עבר לגור עימה בפנטהאון שלה בשיכון בבלי. אלא שאז הגיעה, יום אחד, במפתיע, אשתו של לוי מגרמניה ומצאה את כעלה יחד עם מירה.

האשה החוקית דרשה מלוי להחליט במי מהן הוא בוחר. לוי בחר באשתו.

זה לא הרגיע את מירה. היא החלה מטלפנת ללוי לגרמניה בשחות-גל ביינא, מנסת לו כי נמאס לה מן הארץ וכי ברצונה לבוא עם בנה לגרמניה. לוי לא התרשם.

בשלב זה החליטה מירה לשוב אל דני מעוז.

לתוך מערבולת-חיים זו, שבה גבר מחליף גבר, החלו מופיעים, לאחרונה, גם גברים מסוג אחר: אנשי ההוצאה לפועל. הם ניסו לגבות את החובות שמירה נדרשה לשלם במישפטים השונים, המתנהלים נגדה מצד נושים, אשר האופטימיות שלהם מהעבר, עת היו בטוחים כי ברוך אבוחצירא ישלם הכל, הגיעה לקיצה. במיוחד אחרי ש שמעו כי לא רק אבוחצירא אינו מת כוון לשלם את מה שהוא אינו חייב, אלא הוא גם תובע ממירה סכומי-עתק. אבל גם תחת לחצים אלה המשיכה מירה לתפקד. היא החליטה לנצל את סוף החודש, עד פתיחת שנת-הליי מורים, לטיול-ארגעה קצר בלונדון עם

(המשך מעמוד 15)

כהלכה", במהדרה הבאה של הספר — אם תצא — לא ייכלל הפסוק האמור.

גם את מיכתבי למועצת העיתונות (תשובה על תלונתו) סירס רוזנפלד והוציא מישפטים מהקשרם.

במאמרו במעריב, שלא כמו במיכ" תבים ששלח אל פרקליטו ובמיכתבו אל מועצת העיתונות, נזכר לפתע רר ונפולר כי יש גם "אבא" לדברים שפורסמו בסיפרי כוח להשחיתו: "הנה דן. עתה הוא מאשימו במאמרו: 'הנה מכרת לעמיתך יאיר קוטלר שקר כל' — כך שקוף וכל כך חמור במשמעותו — והלא לא זו בלבד שהפך אותו לסחורה להשחית אלא אף חסר את האומץ להודות שבמונולוג שלך הכשלת אותו ולהתנצל על כך כראוי."

מר רוזנפלד הנכבד, אין שום שקר. יש רק מישגה-עריכה של תוס'לב. מישפט ששובץ שלא במקומו — כהסברי לפרקליט, ועל כך גם הת' נצלת.

אין מה להתבייש.

על מה בחר רוזנפלד להאבק לטי' הור שמו? על אותו מישפט המתייחס אל בנו: הוא מתעלם מדברים — עובד דות קשות — חמורים מאוד שטוען נגדו אורי דן, שהיה פעם חביבו ואחד מראשי מעריב. הבקי יפה כרוי עיתון אומלל זה (שגם אני עברתי בו כחמש שנים: 1978-1983).

אורי דן מכנה את רוזנפלד בכוח להשחית "המרדור". בתקופתו כעורך ראשי זינק מתחרו, ידיעות אחרות נות אל על והותיר הרוחק מאחוריו את מעריב השוקע, שנותר עם הסיסמה השיקרית, המתנוססת שנים בראש עמודו הראשון, מתחת ללוגו האדום: "העיתון הנפוץ ביותר במדינה".

מעריב מוליך שולל את הקוראים והמפרסמים. הסיסמה היא בבחינת הונאה — שקר בראש חוצות. תפוצתו של "העיתון הנפוץ ביותר במדינה" הגיעה לשפל: פחות מחצי התפוצה של ידיעות אחרונות.

כל מי שיקרא בעיון את המונולוג החושפני של אורי דן בכוח להשחית יבין מדוע הגיע מעריב לשפל כזה: בעיקר בגלל עורכים מסוגו של שלום רוזנפלד. אורי דן מתאר כ"עורך שסגר לעגל הזהב — סקופים מן השילטון: תקופה עלובה וחיוורת ללא פיתוחים, מיבצעים, קליטת-מוכשרים. 'אישים כמו המנוחים גולדה מאיר, לוי אשכול, פינחס ספיר, משה דיין — וראשי-הממשלה הקיים שמעון פרס — החזיקו אותו קצר'."

אצל רוזנפלד קובעים קשרים יותר מאשר כישרים.

"האיש מלא פחדים". אומר עליו אורי דן במונולוג.

כאשר הביא אורי דן למעריב בתחילת 1972 את הסיפור, שהיה לסנסציה בידי-אומית, של פרשת הביוליים בסתר של אלישבע צ'וס' משה דיין, סירב אריה דיסנצ'יק, שהיה העורך הראשי, לפרסם. שלום רוזנפלד, שהוכר כיושר כנח לעורך הראשי, אמר לאורי דן: "אם נפרסם את הסיפור ומשה דיין יתפטר — היה כאילו הפסידה ישראל ארבע דיוויזיות". השיב לו דן: "זה כאילו מרוויחה ישראל שבע דיוויזיות."

זה שלום רוזנפלד.

היה זה שוב העולם הזה. שפוצץ את הפרשה וגזל את הבכורה מאורי דן.

אחר כך הודגו אחי השבועון הישראלי גם עיתונים מכובדים בעולם.

כראש חרות בינאר 1980 משלח חות של כמה חודשים מטעם מעריב בניו-יורק ובמתחתי סופרים וגילרי יים על מעשיו של יעקב לוינסון בבנק הפועלים ובאגף-ל, הוזהרו אותי מקר רותי מצנזורה כמעט ודאית של שלום רוזנפלד. העורך הראשי. גנזתי את ה' חומר והמתני להודמנות נאותה. הצ' לחתי-לגיתכמשו מאותו "רוח אר-ליך" — את הסיכום, בעיקר — במאי

איון שפירסמתי במעריב ב-29 במאי 1981. כענה אחרי שרוזנפלד פרש מכהנת העורך הראשי.

העולם הזה 2502

בעת שפירסמה את החקירה ישבו בנשיאות מועצת העיתונות — שא' ליה כיוון רוזנפלד את תלונתו עליי — העיתונאים משה ז'ק ולוי יצחק הירושלמי (שניהם ממעריב), נוח מוזס (הבעלים של ידיעות אחרונות), יוסף קרני (מעל המשמר לשעבר), גם הו"ר רוטנשטריך נמנה עם הנשיאות. להוציא את יוסף קרני, כתבתי בסיפרי על אנשים אלה, ולא כולם זכו למח' מאות.

רונית ורדי מתארת כך את מוסד חברי-הנשיאות, המתכנסים מדי שבוע בשבוע בבית-סוקולוב: "שומעים קצת, סולחים קצת, מגנים קצת, ואומ' רים להתראות... מליאת המועצה: כי 100 איש. הם אומנם רשומים שם, אבל מעולם לא השתתפו בישיבות. וכך קורה שהנחיות המועצה נשארות על הנייר וגניויה נמוגים ברוח."

לפני מועצה כזאת — בית-המישפט של שלום רוזנפלד — מבקש העורך הראשי לשעבר של מעריב לברר את תלונתו נגדי, לא נגד אורי דן, בעל המונולוג:

עוד בטרם השיבה לי מועצת-העיר תונות על מיכתבי אליה (בעת כתיבת מאמר זה טרם קיבלתי תשובה) מיהר רוזנפלד, חסר-הסבלנות, לפרסם את הגיגיו במאמרו שקר להשחית. זאת עשה רק אחרי שאורי דן הוציא מדעתו מאמר שפירסם בחדשות (6.8.85) בכתובת את האמת, יבין, העפולאים יודעים מזמן:

... לאחר אותו יום עגום בעפולה יושבים בטלוויזיה בסנים מתחסדות היה חיים יבין וזקן העורכים שלום רוזנפלד. אותו רוזנפלד שהביא לדידור התפוצתו של מעריב הגדול, מתוך ניתוקי מזה שנים מהמתרחש בישראל. וזה מסביר לזה שהאלימות נגד העיתונות בעפולה מקורה בתמונה המסולפת שיש במוחו של הציבור שם ושניתן לשנות זאת רק עלידי אספקת מידע אמיתי לציבור. המצב הוא בדיוק הפוך, מר רוזנפלד. לציבור בעפולה ובחררה ובמרבית רחבי-הארץ יש תמונה אמיתית בראשו. אבל הוא הגיע למסקנה שדי לא באספקת המידע המסולף. פשוט שטתם את הרגל...

אינני מצפה שהיה יבין, רוזנפלד וחבריהם יבינו זאת. הם יכולים להודות במישפטיהם, במישפטים מישפטים. אבל לעולם לא יסכימו שהתיקשורת בישראל, יותר מכל מדינה דמוקרטית בעולם, מציגה מרצון מזה שנים עולם מסולף ושיקרי כאילו פעלה תחת פקודה במדינה טוטליטארית. הם לא יסכימו בוודאי שהתיקשורת כאן הפכה לבוח להשחית, בשם פסרו בנשיא של עמיתי יאיר קוטלר.

להרוויח דיוויזיות

מאמרו מרבה רוזנפלד לערוך סלקציה קפדנית מאותם מישיפטים שהוא בוחר לצטט ממיכתבי אל פרקליטו ומתשובות למועצת-העיר תונות — וכמובן מאותו מונולוג מאלף של אורי דן בסיפרי. הוא זוהר חול למכיר בעיני קוראי מאמרו במעריב. הוא מצטט רק אותם שני מישפטים על בנו מן המונולוג, שלא שובצו במקום הראוי להם, ובונה עליי הם סיפור להצדקת תלונתו. ממיכתבי אל פרקליטו, המסביר את המישיגה שנפל בעריכה, העלים רוזנפלד מה קוראים שני מישפטים קובעים: "וה' קשר הדברים אפשר שיוכח שלא

טוני לוי
מן הפיצריה לפנטהאון

רחמים אהרני
געועים רוויי-נוסטלגיה

בהחלט שירש הבאבא-סאלי מנתיבות, ברוך אבוחצירא, ישוב אליה בקרוב. ומירה היא אשה מאמינה: לא לחינם היא מחזיקה במכוניתה גם את תפילת הדרך וגם את תמונתו של הבאבא סאלי, אביו הגדול של ברוך אבוחצירא.

אחרי שרכש השבוע במכירה מומבית אצל גקי רונן (מימין) תמונה של הצייר גילבוע, במחיר 1000 דולר, שאותה הוא מתכוון להגיש השבוע כהפתעה למירה לב בלונ' דון.

המתנה - לחג בימים שכאלה

תלושי קניה של קו-אופ

בלעדי למפעלים מוסדות וועדי עובדים.

בתלושי קניה של קו-אופ ניתן לרכוש הכל: מזון, כלי בית, ביגוד, מתנות ועוד 12,000 מוצרים.

תלושי קניה של קו-אופ - רשת הריבוע הכחול טובים ל-200 סופרמרקטים ו-17 בתי כליבו של המשביר לצרכן בכל הארץ. תלושי קניה של קו-אופ מתנה שזקוקים לה ונהנים ממנה באמת!

פנו אל יוסי סומך. במשרדי הקו-אופ.

03-779141-0

קו אופ, רשת הריבוע הכחול

מלחמה בטרור! מלחמה בציטוטים!

- * מכשירים למניעת ציטוטים בטלפון
- * שירות לגילוי מיקרופונים מושגלים
- * מגלי מתכת
- * מזכירות אוטומטיות

רדיו דוקטור בע"מ

רחוב שלום עליכם 18
תל-אביב - טל. 286444

שולה

השתלת ציפורניים מלאכותיות בשיטה אמריקאית - כידיים וגם ברגליים וכן השתלת ריסים.

גם ציפורן טבעית סדוקה או שבורה מתוקנת אצלנו, ונהיית - כחדשה!

תל-אביב, המלך גזר' 89
טל. 284919 - 295318

ד"ר יוסף

קורסים מיוחדים ברמה גבוהה וישיבות נשים וגברים.

לקוסמטיקה ואיפור. לאפילציה, לפדיקור ומניקור

30 שנות ניסיון

"דיאנה"

מכון הישראלי לספרות וקוסמטיקה

229388 226066 ת א

מתיחת פנים ללא ניתוח

בעזרת תרגילי התעמלות - יוגה לשירי הפנים
טלפון בבית - 03-479777

בית הספר לאמנות קמרה אובסקורה

אמנות ...

אם אתה חושב כמונו שאמנות היא דרך אחרת לראות בה את סביבתך, שמעבר ליופי שבה, האמנות קוראת להתמודדות עם נושאים מרכזיים בחיינו, אם אתה מוכן לפענח את המציאות בשפה חדשה ולגלות מרחב אחר - בוא ללמוד עם אנשים המרגישים כמוך בקמרה אובסקורה.

תוכנית הלימודים

קמרה אובסקורה היא המסגרת היחידה בארץ המציעה תוכנית לימודים ברמה אקדמאית המותאמת אישית לכל תלמיד. תוכנית זו, שזכתה להכרה בין-לאומית ע"י מוסדות ידועי שם כמו ה-S.V.A Pratt inst. ו-N.Y. מקנה את הכלים החשובים לסטודנט שנות ה-80. כדי לענות על הצרכים הנובעים מפיתוחה של תוכנית הלימודים, אנו מוסיפים מקום לסדנאות הפיסול והציור ומרחיבים את הסטודיו המקצועי לצילום.

תחומי הלימודים

קמרה אובסקורה מרחיבה גם השנה את למודי האמנות המעשיים והתיאורטיים ומאפשרת לימודים מלאים בתחומי האמנותיות הפלאסטיות (רישום, ציור, פיסול) בטסף ללמודי הוידאו והצילום

קורסים בחידים

במקביל מציע בית הספר קורסים של צילום, רישום, וידאו ותולדות האמנות במסגרת לימודים של שיעור אחד בשבוע.

שעות הלימודים

הלימודים בקמרה אובסקורה מתקיימים במשך כל שעות היום, בוקר, צהריים ואחה"צ וערב. נושאי הלימודים מופיעים כל אחד מספר פעמים ובשעות שונות כך שהסטודנט יכול להרכיב את מערכת השעות בהתאם ליכולתו.

פרטים והרשמה

המעוניינים להשתלב בלימודים יפנו למזכירות בית הספר בין השעות 10.00-20.00 לקבלת טופסי הרשמה ולקביעת מועד לועדת קבלה.

קמרה אובסקורה בית הספר לאמנות

תל-אביב - אלנבי 57 טל: 298291, 298191 שלוחות: ירושלים - עמק רפאים 64 טל: 668269, 660007 חיפה - הנביאים 13 טל: 662773

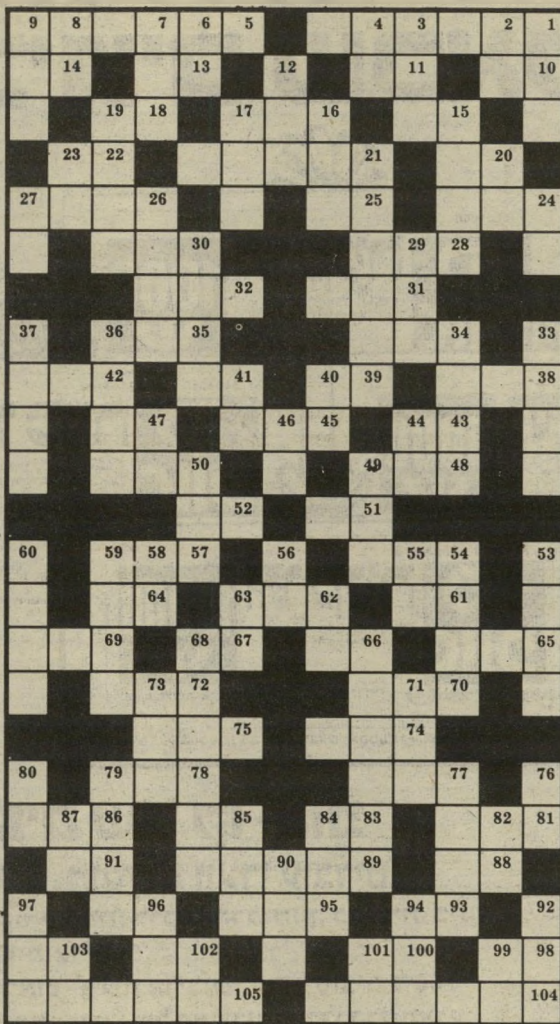

מאוזן:

(1) אות קין; (5) מגבת (ח); (10) כליקשת; (11) שומן העצם; (13) מיהר; (14) צונן; (15) מילת-שאלה; (16) קרבן הנשרף על המזבח; (18) סוציאליסט וסופר יהודי שהשפיע על מרכס ואנגלס (ש"מ); (20) נקי; (21) האבן העליונה שמעל לפתח או לחלון; (22) מסמר; (24) פילוסוף אנגלי, מחבר שיטת הלוגיקה (ש"מ); (25) שלל; (26) לא ישר, כפוף (מ); (28) מלך אדום; (30) פרי שנגמרה הבשלתו; (31) גבורת ספר של אמיל זולא; (32) הסתיימו; (34) מכיון ש...; (35) גרור, משועבר; (38) נעימת השיר; (39) נאיבי; (41) מחוספס, לא עדין; (42) חיפש, חקר; (43) בעל-חיים; (45) שיח-בר; (47) תוך; (48) משקל האריוה; (50) הטה חסר, רחם; (51) עוף-טורף; (52) אויב; (54) הרכב אישי של גוף מדיני או צבאי; (57) אגודל; (61) חסידי-קרי; (62) סגר, מנע מעבר; (64) מנת אוכל; (65) מעובדי הדפוס; (66) בר-מינן; (67) אביון; (69) השליר; (70) שדה-מלחמה; (72) פרח-בר; (74) בהשאלה — מניעה, בלימה; (75) טען, נשא; (77) עוון; (78) עץ חרף פסיגי, גדל בארצות טרופיות וסובי טרופיות; (81) נהג לעגל עגולים; (83) קידומת הולנדית; (85) משענת; (86) בהשאלה — הטיל עול; (88) אסקופה; (89) זקן, יועץ-פלא, על-שם מלך פילוס, במיתולוגיה היוונית; (91) כסוי הבית; (93) שקט; (95) כסף פדיון-נפש; (96) שניים; (98) קוסם; (100) מרף; (102) בן נח; (103) מילת-זר; (104) התגוששות; (105) ולדיים, בגליל התחתון (22)

מאוזן:

(1) מלחין ישראלי; (2) תינוקות; (3) כוכב בקבוצת הכתר הצפוני; (4) החלק הרך שבצמח; (6) טרי, רענן; (7) נעקר ממקומו; (8) בהמת משאות; (9) שניים; (12) גול; (15) אי-הצלחה בקרב; (16) מפלמים; (17) כסף רב; (19) כוחן; (20) שמונה עשרה; (21) בעריות רבה; (23) אות-החיבור; (24) חייל במסדרה הי-צבאית; (26) מלא, גרוש; (27) רקב; (29) שעווה (ח); (30) חבוי; (33) חלמית; (34) יפוי-כוח; (36) ברור

והסברה; (37) סלוק הקשיים עלייך; (40) קשקשי הפרחים בצמר חים הדגניים; (41) איברי-נועה; (44) מי שאינו ממקומותינו; (46) ארמת עפר וטיט; (47) בוסתן; (49) כיראס; (50) יבש; (53) לימוד, נוסח-כתב; (54) צד (ארמית); (55) נחשול; (56) מושבו של השופט; (58) תן; (59) שליט; (60) בדיקת חומר כתוב; (62) פחר; (63) אחד הטעמים; (66) בית-נכות, היכל המוות; (68) משהו, דבריה; (71) אומל; (73) רצץ, שבר; (76) עצמה; (77) העיר שאותה ראה הרצל בחזונו; (79) לא-טילאט, בנימוס ובנחת, מוסיקה; (80) ביחד; (82) פלא; (84) יציקת נוזלים למטרה רחוקה; (85) חוט רירי רק; (87) כתר לנוי, בראשי אותיות; (90) רוחב כף-היד; (92) תבואה לפני הקציר; (94) צבע אדום; (96) נראה כמו; (97) כריחה; (99) יהיר; (101) נהר בארץ-המגף; (102) מחבר כפירי-אריות; (103) אחד השוואים

אביגיל ינאי

הורוסקופ

(המשך מעמוד 21)

מחזק את הקשר ביניהם ומביא תועלת לנישואים.

פירוד או גירושין בין שניים אלה יקרה בסינון הוליוודי - הכל בצורה גדולה, רועשת ודרמאטית. כולם ידברו, ישתתפו ויהנו מה-הצגה. שניהם יתנהגו בעקשנות בקשר לחלוקת הרכוש והילדים. שאליהם שניהם קשורים. אבל כפי שנאמר, הם יותר מדי מתאימים מכדי להיפרד, ולאחר פרידה קצרה הם שבים לחיות יחד.

גרי עם אריה

זה אינו קשר קל, ולעיתים רחוקות הוא מבוסס על אהבה. שניהם מכבדים איש את רעהו ויש להם הרבה מן המשותף. בעיקר הצורך להשתלט על הסביבה. גם האחריות כלפי עניינים עסקיים וכספיים. מעל פני-השטח נישור איהם נראים טובים. אנשים מקי נאים בהם וחושבים שלא יכול להיות יותר טוב. אבל האריה יהיה לחץ בעיקר בגלל הקרירות של הגדי - אין התאמה מינית ביניהם. כשתחום זה אינו עונה על ציפיותיו של האריה, הפרידה אינה מאחרת לבוא. ואז נפרדים משור תמות לא רק בחיים הפרטיים. אלא גם בקריירה שהיא לרוב משותפת לשניהם.

דלי עם אריה

האריה הוא הנהנה העיקרי בקשר זה. הדלי מרגיע אותו ונוסף בו ביטחון. הוא אינו חייב להציג ולדאוג לרושם החיצוני שהוא עושה. הדלי אף פעם לא בא

הקשר בין הגדי לאריה אינו קל, הקשר בין הדלי לאריה הוא עמוק והקשר בין דגים לאריה תלוי בגיל

בטענות אפילו אם האריה יכנס לתקופה של עצלות וחוסר-מעש, כדרכו. הקשר שיווצר יהיה עמוק ותהיה אהבה והבנה ביניהם.

פרידה או גירושין באים בחשבון רק אם יהיו חשוכי-לדגים או אם אחד מהם יהיה עקר. בעיות כספיות אינן מטרידות אותם. הם מסוגלים לטפל בהן מבלי להיות לחוצים או מודאגים.

דגים עם אריה

למרות ההבדלים הקיצוניים באופיים ואישיותם, לעיתים קרובות הם בוחרים לחיות יחד. האריה אוהב להתבלט ולחיות באורות מסנוורים ובאווירה רועשת ועליזה. הדגים שקט, עמוק, מלנכולי ומעדיף להימצא מאחורי הקלעים. האריה אקטיבי והדגים פסיבי.

נישואים טובים ביניהם יהיו בתנאי שהאריה יהיה יותר מבוגר מהדגים, ושהדגים הוא ממין נקבה. כשההיפך - התקופה שלפני החתונה תהיה נפלאה, אבל ההתקררות תתרחש במהירות לאחריה. בעיקר בגלל חוסר התאמה מינית. האריה חם מזג וייצרי והדגים קריר ומרוחק.

פרידה או גירושין יהיו אם אחד מבני הזוג לא יהיה נאמן ויחפש קשרים נוספים מחוץ למיסגרת הנישואין.

הזוי

צלחות הגשן

בצה"ל הודיעו רס"רים אחדים בשורות-קבע, כי נוכח שחיקת-השכר הם אינם מצליחים לגמור את החודש ומבקשים רשות מאגף-כוחי אדם לעבור, אחרי שעות-העבודה ה-צה"ליות, כמלצרים במסעדות באזורי שירותם.

★★★

דניקאלוריות

בתיאביב הסביר מומחה למחלות-לב, בכינוס של מחלמים ממחלות-לב, את חשיבות קיום יחסי-המין אחרי המחלה, הרגיע את הנוכחים, כי אין בכך משום ביוזב אנרגיה נכבדה מדי, מכיוון שפעילות זאת דורשת 180 קאלוריות בלבד בכל פעם.

★★★

אקדמיית הפלאפל

בתיאביב הציע אדם עצמו כגורפיקאי לסטודיו לגראפיקה, השיב, לשאלת מראיינו, כי אומנם איננו בוגר בצלאל אך לעומת זאת, הוא בוגר שוקי-צלאל.

★★★

ילדים זה כסף

בחיפה הודיעה המיטרה, כי עלתה על עיקבותיה של כנופיית פורצים אשר ביצעה, בשנתיים האחרונות, 100 פריצות, ושעם חכריה נמנות גם שתי נשים, שאחת מהן היא אם ל-11 ילדים.

★★★

כלב אחד יותר מדי

בנתניה תבעה אשה מזונות מבעלה, מכיוון ששוב אינה יכולה לקיים עימו יחסי-אישיות, מאחר שלי-אחרונה מכנים הבעל, דרר קבע, למיט-תם הווגית, את כלבו הגדול, משכיב אותו בינו לבניה, ושעה שהיא מבקשת להתייחד עם הבעל, זה מלטף ומגפף את הכלב.

★★★

צדיר עייר בחיים

בנועם שבחבל לכיש החליט חקלאי מקומי, כשנולד לאתונו עייר-בכור, לקיים את מציאות פטרי-חמור (שמות י"ג) - כי אחרת יש להמית את העייר בעריית-ראש - ערך מסיבה חגיגית, שבה הופיע העייר כשהוא מקושט בתכשיטים, ריסיו משוחים באדום והוא עטור הניומת-כלה, ובסופה בעליו פדה אותו מאחד הכוהנים במוש, כמציאות התורה, תמורת שוה.

★★★

הכדור הוא עגול

בקיפריה הופיעו שני עולים חדשים, קשישים מארצות-הברית, למישחק הגולף הראשון שלהם כמור-עורדה-גולף המקומי, החליפו מבטי-השתאות, גילו, כי כבר נפגשו פעם בחיים, לפני 46 שנים, כבליפות טניס-השולחן האמריקאית.

★★★

אנחנו על המפה

בזינה גילתה מיטרת אוסטריה כי קוברה, יחידתה המיוחדת לי-מלחמה בטרור, מצוידת ברוכיסער אוסטריים, בשכפצים אנגליים ובקרי-עופרת ישראלים.

★★★

מלוח וכחוש

בבאר-שבע הודיעו מרענים באר-ניברסיטה המקומית, כי עלו יפה ניסוייהם להאבס כבשים בשיחים הגדלים בקרקע מלוחה, אך בתוצאת-לוואי אחת: הכבשים האוכלות שיחי-המלח שוקלות, בממוצע, רק ארבע חמישיות ממשקלן של כבשים הנני-זונות במיספוא חסר-מלח.

איתן עמיחי הדברת מזיקים

ב"ע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

טל. 5-6-790114 רש' מס' 21 עסק 481/75

ושמירה על בריאותך ורכושך

"LAVELLS" GOLDERS GREEN
"LAVELLS" STAMFORD HILL
"HAROLDS" STATION RD. EDGWARE, MIDDLESEX
PICADILLY ATATION
ST. JOHNS WOOD HIGH STREET
FINCHLEY RD. (NEXT TO STATION)
TOTTENHAM COURT RD.
MOUNT ROYAL HOTEL
THE CORNER SHOP, GOLDERS GREEN RD.
RUSSELL SQUARE STATION

החל מהשבו, אפשר להשיג את העולם הזה גם בלונדון בנקודות המכירה הבאות

אוכל משכיה צרות

ממש ברגעים אלה אתם לוקחים איתכם 968 שקל והולכים בצעדים מהירים לעבר המרכול השבועי. שם אתם קונים גבינת לבנה של תנובה וחוזרים הביתה. עכשיו אתם נכנסים למיטבכם ומכניסים מאפה-חצילים עם לבנה, שהוא פגז מארץ הפגזים לארוחת-ערב קיצית בסימו של יום מדכא.

מוצרי-כסף: שני חצילים בינוניים, קופסה של 250 גרם לבנה של תנובה, 100 גרם גבינה צהובה קשה מגוררת, 50 גרם חמאה או מרגרינה, 2 ביצים, מלח, פירורי-לחם.

וכך עושים: רוחצים וקולים את החצילים על אש פתוחה או בתנור, קולפים ומועכים אותם בקערית-זכוכית, מוסיפים את גבינת-הלבנה וחצי מהגבינה הקשה המגוררת. מוסיפים את שתי הביצים והמלח. קצת משמנים במעט מרגרינה תבנית-אפיה ומפזרים על המרגרינה מעט פירורי לחם. יוצקים את התערובת על הפירורים ומפזרים מלמעלה את החצי השני של הגבינה המגוררת, כמה חתיכות קטנות של חמאה ועוד שלוש כפות פירורי-לחם. אופים בתנור חם 150 דקות או עד שהגבינה משחימה. מגישים עם יוגורט קר ועם סלט ירקות ושוכחים שלעם רוצה להתחבר עם תנועת החרות ורודי לוי מתגנב.

הודעה חשובה לשומרים

אתם כליכר הרבה, שכבר החליטו לייצר עבורכם אפילו גלידה. חברת טנא-ינוגה הוציאה לשוק גלידה דלת-קלוריות, העונה לשם גלי-דנטו.

ביום שישיצאו גם ספגטי, לחם, שמניות וקצפת דלייקלוריות, דרעו לכם שאני מצטרפת לשומרי-המישקל. אגב, לא טעמתי את הגלידה דלת-קלוריות כדי שלא להעליב את הגלילות הרגילות, שגם אותן אני לא טועמת. בגלל סיבות של טעם.

הגורל בבקבוק

גורל. הכל גורל. בעצם אנחנו יכולים לקום בבוקר ולא לעשות כלום. הגורל יעשה בשבילנו את העבודה.

הנה, למשל, אתמול אני מגיעה למערכת ומחכה לי שם מיכתב מגברת נעמי אקרמן. היא שואלת אותי איך מנקים חלודה מכל מיני דברים שהחלידו לה בבית. כבר שלוש שנים אני לא מקבלת מיכתבים כאלה, כי הקוראים הוותיקים שלי יודעים שאין לי מושג בדברים מסוג זה. אבל גברת אקרמן לא ידעה, ולכן היא שלחה לי את מיכתבה. על המיכתב היה מצוין מיספר-הטלפון שלה, וכבר חשבתי לטלפן לה ולומר לה שתלך לחנות לחומרי-בניין ותשאל אותם. הם בטח מבינים בחלודה. אבל בינתיים נכנסתי למערכת, עשיתי כמה טלפונים, כתבתי כמה דברים, דיברתי עם כמה אנשים וברור למיכתב-המים (שם עושים קפה) עברתי עליה התאים של חברי-המערכת וכתא שלי ראיתי מעטפה חומה. פתחתי אותה ובפנים היה בקבוק ספריי, שעליו תווית ועליה כתוב "ברונקס" — משמיד חלודה ומגן מתכת, תוצרת קיבוץ סאסא.

גברת אקרמן היקרה, הנה תראי כמה הגורל עובד בשבילך שעות נוספות. בהצלחה עם החלודה שלך.

אם אתם אורזים

בגלל הקנסות הכבדים, שדורשים מאיתנו כדי לנשום אוויר קריר יותר, אנחנו נשארים בארץ. אבל כולם יודעים (אפילו אלה מהממשלה) שגופנו כאן, אבל עיננו לאירופה צופיה. טוב, אז לנסוע אי-אפשר, אבל לחשוב על נסיעות לא עולה כסף, לחלום עליהן לא עולה, ואפילו לכתוב עליהן זה בחינם.

הנה כמה עצות-חינם מנוסעת בעבר לנוסעים בעתיד, כדי שלא תחשבו שהקינאה מעבירה אותי על דעתי.

מתנות הלוח

קניית מתנות המיועדות לחברינו וידידנו הגרים באירופה ובארצות-הברית, למשל, היא עבודה קשה מאוד. מה יש כאן, שאין שם? תגידו לי. במחשבה שניה, יש כאן אומנם כמה דברים

שאין שם, אבל איזה אידיוט יסכים לקבל אותם מאיתנו? ובכל זאת, צריך לקנות משהו. כאן ולהביא לשם, אז יש! כתובתו הוא ספר כתובות וטלפונים בשתי שפות (עברית ואנגלית), מהדרר מאוד. את הנזפר הישראלי (אלמנט חשוב מאוד במתנות המיועדות לחו"ל) נותנים 12 ציורים של פירי-הארץ, פרי מיכחולה של הציירת טסה סמית-אגסי. הציורים מודפסים על דפים נפרדים והם ניתנים לתלישה ולמיסגור: מתנה שאפשר גם להשתמש בה, ולא רק לחייך ולהגיד "תודה רבה, באמת לא הייתם צריכים" ואחר-כך לשים בארון. להשיג בכל חנויות-הספרים, תמורת 15,300 שקל.

מתנות חוזר

העצה הזאת תחסוך לכם (במיוחד לכן) הרבה מאוד כסף והמון עבודת-רגליים. את קניית המתנות לחברות ולשכנות תשאירו ליום האחרון. כמה שעות לפני הטיסה הביתה, אתן הרי ממילא נכנסות לסופרמרקט, כדי לקנות כמה חתיכות גבינה טובה ואיזה נקניק חזיר (ירחם השם). באותה הזדמנות גשו למרפית-הבלינים וחפשו את התבלינים הארוזים בצניצות פלסטיק ציבעוניות דמויות-ירקות. בתוך פילפל ארום יש אבקת-פילפל ארום, בתוך שום מפלסטיק יש אבקת-

פינת הקמצן

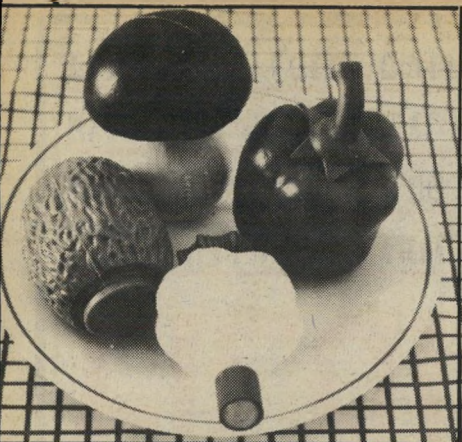
מנסיון-החיים למדתי שצריך להיות מאוד חשון לגבי דברים הניתנים בחינם או בהנחות גדולות מאוד. כשהציעו לי לקנות תעודת סעודה לשניים, שאיתה אפשר ללכת לאכול יחד עם בן-הזוג ולשלם רק עבור ארוחה אחת, עשיתי פרצוף משהו בין לא-אמאמין למולול. אבל הבחור שהציע את העסקה היה נחמד ולא לחץ יותר מדי, וזה מה ששיכנע אותי לנסות. תמורת תשלום חריפעי של 20 אלף שקל קיבלתי כרטיס-חבר, וכן פינקס ובו כתובות של כ-40

תשובתי ל-S.O.S. שלכן

בנות יקרות, הפעם, באמת, הגזמתן. מעולם לא קיבלתי מבול כזה של טלפונים, מיכתבים והודעות דרך חברים, כמו בעניין סומרי-השריים. נא להפסיק להתקשר אליי, אני לא הסוכן של המוצר בישראל וגם אין לי בזה כל ענין אישי. סתם חשבתי שזה קוריוז נחמד.

וכדי שלא תגידו שאני לא עומדת מאחורי המדור שלי, הנה ביררתי לכן איפה אפשר להשיג את המוצר.

בתל-אביב — בכל רשתות סופרפארם ובמחלקת הקוסמטיקה של המשביר לצרכן.
בחיפה — אצל שפרור, רחוב קטיב.
ברמת-השרון — כל-בו מרכז-הזול.
בפתח-תיקווה — אצל זעורר את כהן
בזיכרון-יעקב — בתמוקיה בראונר
בירושלים — אין.
זהו. סוף. לא רוצה לשמוע מילה יותר על שריים בזמן הקרוב.

שום. בתוך פלסטיק דמוי אגוז מוסקט יש בריוק מה שאתם חושבים. המוצגים שבתמונה נקנו בסופרמרקט רגיל בלונדון והם עלו 55 פני האחד. תראו לי חברה אחת שלא תשמח למתנה כזאת, שהיא גם שימושית וגם יפה מאוד על מדף התבלינים. 55 פני, רבותיי — יותר זול מזה אין בעולם!

מיסעדות בכל רחבי הארץ, שבהן אני אמורה לשלם 50% תמורת ארוחה שאוכל ביחד עם בן-זוג.

עד לכתיבת שורות אלה אכלנו בארבע מיסעדות מתוך הרשימה. למען הסדר הטוב רשמתי לעצמי כמה הייתי צריכה לשלם באופן רגיל וכמה באמת שילמתי. הסתבר לי שעל ארבע הארוחות שאכלנו הרווחנו 45,600 שקל, ויש לנו כל הכוונות להמשיך ולאכול, לפי אותו הסדר, לאנשים הנוהגים לאכול בחוץ מדי פעם, ובמיוחד לאותם שמתכוונים לטייל קצת בארץ (ברשימה יש מיסעדות בתל-אביב, ירושלים, נתניה, אילת, חיפה, עכו) זה נראה רעיון מצויין וחסכוני. פרטים נוספים אפשר לקבל בטלפון 03-246861.

כמה יפה הוא שר, בוי ג'ורג'

המיכתב הבא, שקיבלתי מאשה נבונה, מדבר בעד עצמו:

אילו היו אומרים לי לפני שבוע שאני אתלווה לילידי להופעה של בוי ג'ורג', הייתי מייד מתה מצחוק, וכמובן מכחישה בתוקף ואפילו נעלבת מההשמה.

אבל תוכניות לחוד ומציאות לחוד. לחברה שלי היו שלושה כרטיסים מיותרים להופעה של המוקיון הזה, וברגע של חוסר-זהירות מדהים היא אמרה את זה ישר לתוך האוזניים המקולקלות של שני ילדיי. מאותו רגע חיי לא היו חיים. אני מסרבת בתוקף — והם דורשים ומבקשים ומתחננים, מבטיחים ומאיימים ומה לא. לא שהייתי לי התנגדות כל-כך חריפה שהם בעצמם יילכו (הטעם שלהם זה עניינם), אלא שלא הצלחנו למצוא אף מבוגר שיסכים להתלוות אליהם (לא תארתי לעצמי כמה החברים שלי נורמאלים). לאט-לאט, חדרה לתוך תודעתי העוברת שאני אהיה המלווה שלהם, ויחד עימה חדר גם אחד הדיכאונות הקשים בחיי. ככל שהזמן חלף, כך נעשיתי אומללה ושבורה ומיור אשת. ואז מתוך עימקיה-עצב, באה לי ההארה.

בערב הכנתי סנדביצ'ים טובים וכולנו נסענו לפארק הירקון, הילדים אני, והווקמן שלי. השתרענו לנו על הרשא בפניה, שהיו בה רק שני מיליון אנשים, וחיכינו. ברגע שהדבר המשונה הזה עלה על הבימה, הצמדתי את הווקמן לאוזניים וסובבתי את הכפתור. שכנתי על הרשא, הבטתי בכוכבים, נהניתי מהרוח הקלה ושמעתי קונצרט נפלא של הגיטרו. בשלב מסוים התיישבתי (כדי להדליק סיגריה), הסתכלתי על הייצור בעל הבגדים המדהימים וחשבתי לעצמי כמה יפה הוא שר את עטור מציצת זרב שחור. אחר-כך עצמתי את העיניים ולא ראיתי אותו עוד. היה נהדר.

סוף ציטוט.

בראיון מיוחד לעדנה פינרו
מגלה בימאי "ער האיזמרגד"
מדוע ליהק את בנו הדיסלקטי
בתפקיד הילד החטוף בג'ונגל

בורמן ובנו

ד בימאי האנגלי ג'ון בורמן לא יעמוד לעולם לדין כעוון חיפושים אחרי חיים קלים. אפילו שוורנר הרצוג קבע שיא של טירוף וישב בג'ונגל הבראזילי במשך הרבה שנים למען פיצקראלדו. הרי שבורמן ישב שנה תמימה, מלבד כמה גיחות קצרות הכיתה, לשמירה על זחיות-הרעת, למען יער האיזמרגד. גם הרצוג וגם בורמן מתעניינים, כל אחד בדרכו שלו, בזיקת האדם לטבע ובהתנהלות האדם לטבע. אך אם הרצוג הואשם באינטלקטואליזם קר כרג ובניצול הפרימיטיב התמים לצרכיו הקולנועיים האנוכיים, הרי בורמן מתייחס לדבר בלהטיות חושנית, ומקריב למען המטרה חייה של מישהאח שלמה: עד היום היו רק אשתו קריסטל (מעצבת-התלבושות) ובתו (ששיחקה באקס-קאליבור, סרטו הקודם) שותפות לעשייה. הפעם, בנו הצעיר, צ'ארלי, נושא את רגל אביו ומגלם את הילד הלבן, הנחטף בידי אינדיאנים — תפקיד שאליץ גם אותו לחיות בג'ונגל תקופה ארוכה, ולהורות בסוף הנסיון המרעיש הזה לפני העיתונאים, שבאו לפגוש אותו בסוף פסטיבל קאן, כי "הסרט שינה את חיי". כיצד מעז בימאי לסכן במידה כזו את שלום

בנות ברזיל השבט האינדיאני ב"ער האיזמרגד"
 אל תגעו בטבע!

לכן העדפתי ליצור, ממה שלמדת, שני שבטים דמיוניים: "הכלתינראים" — הטובים; וה"טרמיטים" — הרעים. למעשה, לא רק האינדיאנים אינם אותנטיים, כי אם גם הסיפור. בהתחלה היה זה קטע-עיתונות על מעשה דומה שהתרחש בפרו. ניסיון למצוא את האב והבן המקוריים ולא הצלחנו. אבל תוך כרי חיפוש התברר לנו שהתרחשו כ-500 מיקרים כאלה. ילדים נחטפו על-ידי אינדיאנים ולא הוחזרו לציוויליזציה המערבית. **שאלה אחרונה דג'ון בורמן: מהו הסם, שהאינדיאנים משתמשים בו כדי להיכנס לטראנס המפורסם שלהם?** את התערוכה הם שומרים בסוד. הם מפיקים

נעורתי במוסיקאי שהיה איתנו, כל הזמן, ג'וניור מורד, שהיה מתחיל לתופף. הקצב, אותו קצב שכל בראזיל מתואמת לפיו, היה מידבק ומכניס את האנשים לעבודה. האינדיאנים שבצוות, שחלקם עזבו את שיבטיהם לפני שנים רבות וחלקם גרלו בעיר והם מנותקים למעשה מן המסורת של חיי הג'ונגל היו נכנסים לטראנס למישמע הקצב הזה. אני זוכר כלילה אחד איך אחד האינדיאנים שלנו נכנס לטראנס מפחד כל כך, שכל גופו נתקף ברטט עצום והוא החל ממלמל דברים מוזרים בקול מוזר. ראיתי כיצד צ'ארלי מחזיק את האיש כורועותיו וכולם אותו מלשכך על האש, שכן האיש ניסה כל העת להשתטח על המדורה הבוערת.

עד כאן דבריו. צ'ארלי בורמן התוודה כי מה שספג מן האינדיאנים ומסיפוריהם שינה אותו מקצה לקצה. בורמן האב כתב על הנסיון ביערות האמזונס ספר שלם, ואין להטיל ספק בכך שהספר עשוי להיות מרתק יותר מן הסרט. האם גם עכורו היה זה שינוי של דרך-חיים? האם לא הרגיש כי הרדיפה אחרי התיעוד האכזזי מתגברת על הקולנוען המיקצועי?

המשחק הבימאי

אמת, החלק המרתק ביותר עבורי היתה השנה שביליתי עם (האנתרופולוג) פאלנברג בקרב האינדיאנים. היתה לי פריווילגיה נדירה לעקוב אחרי עבודתו של האיש שנלחם זה שנים נגד הכחדת תרבותם של השבטים החיים ביער הטרופי הזה ונגד הפלישה לשמורות-הטבע המיוחדות להם.

מה שראיתי שם הפך לבסיס לשני השבטים הדמיוניים בסרט שלי. כי לא רציתי לעשות מה שעשה הרצוג. החלטתי מראש לא לנצל את האינדיאנים האותנטיים ולא להכניס הרס ומהומה למיסגרות המסורתיות שלהם. אני יודע שלכל צוות-הסרט יש השפעה הרסנית על הציוויליזציה שלתוכה הוא חודר, ולא חשוב איזו אוכלוסיה אנושית תהיה זו. אנשי סרטים משי אירים אחריהם ארמה חרוכה.

חסתי על אותם אנשים, שתרבותם נמצאת היום באיום מתמיד של העולם החיצוני וחייבת להתגונן מפני לחצי. לא רציתי להביא אל אנשים טהורים אלה מחשבים ובולדוזרים ולהעמידם במבחן.

בות (בתפקיד האב) ובורמן הצעיר (בתפקיד הבן החטוף)
 פנייתניוק תמימים וגוף בנוי היטב

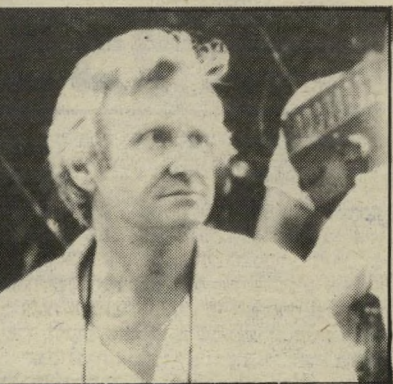
היה לי קשה למצוא אצל הנערים, שבאו לבחינות, אותה פתיחות וביטוי בלתיאמצעי שצ'ארלי התברך בהם, דווקא בגלל מה שנקרא פגם בהתפתחותו הרגילה של ילד נורמלי. כי צ'ארלי הוא דיסלקטי, ורק מזה שנים מעטות שהצליח ללמוד קרוא וכתוב. מעולם לא למד במיסגרות-הינך מקובלות, ולכן ניחן במושגים חזותיים ויותר חושניים מאשר בעל האינטלקט המקובל. למעשה, הוא התנסה אישית בנסיון דומה למה שעבר על הגיבור. נדמה לי שצ'ארלי זכה לחוויות מופלאות עקב הנסיון הזה. במשך השנה שבה ביליתי במחקר, יחד עם האנתרופולוג ראספו פאלנברג, לא לקחתי איתי את צ'ארלי. אבל גם ההסטרע עצמה נמשכה שנה תמימה. במשך הזמן הזה נאלצנו לשאת את כל פיגועי-הטבע האופייניים ליער טרופי שבאיזור האמזונס. כולל גישמי-זלעפות כבדים כל-יכך, שהאדם אינו מסוגל אפילו לנשום. נדבקנו כולנו כמה שמכונה אינרציה ברא-זילית, מין אפתיה וחוסר-מניע לעשות משהו. כשהייתי צריך להחזיר את האנשים לעבודה,

בנו, ועד היכן מסוגל אדם להקריב מבני-מיש פחתו למען שיגיונותיו המיקצועיים? זו היתה הכביה שהטרידה אותי יותר מכל, כשיצאתי לפגוש את ג'ון בורמן, פעם שניה בקאן, שנתיים אחרי הראיון הקודם שהעיק להעולם הזה. הוא לא היה מופתע, אך תשובתו הפתיעה אותי.

סיפור ג'ון בורמן:

האמת היא שזו היתה החלטה קשה. אפילו שירדתי כי בכורה הטבע, הבן יתאים להפליא לתפקיד, פחדתי מן הלחץ שזה יפעיל על שנינו. כסיפור נחטף טומי בן השבע על-ידי אינדיאנים, מאומץ על-ידם, כשבמשך עשר שנים מחפש אותו אביו שאותו מגלים בסרט פוארס בות — ומוצא אותו כילד-טבע, ששפתו המקורית נשכחה ממנו בגיל 17.

צ'ארלי נהנה, או סבל מכך, שלא יכולתי למצוא נער בגיל המתאים. לצ'ארלי, בני, היו בדיוק פני התינוק התמימים והחמודים והגוף הבנוי היטב, שאפשר להאמין שהוא מסוגל פיסית לביצועים ולחיים הרצופים התמודדות עם תנאי הטבע שבג'ונגל.

בימאי בורמן

קודם האשה. אחר-כך הבת, ולבסוף גם הבן אותה מנוול מסוים שהעצים מפרישים כחורף ומתמצית צמחים, שלעניות-דעתי דומים ביותר לטבק, ואולי אפילו הסיהם הטבק המקורי, בלי התערבות מיסחרית-תעשייתית. מדוע אי-אפשר להשיג תוצאות דומות מטבק מקובל — אני יודע. אולי הם משיגים זאת על-ידי צורת השאיפה שלהם, שהיא עמוקה מאוד. האמת היא שהיה אולפן-סרטים מפורסם, שאיני רוצה לנקוב בשמו, שהיה מוכן להשקיע כסר ובלבד שאביא לו את סוד הסם. בהתחלה כמעט והתפתיתי להכניסם כשותפים, אבל תוך כדי משאומתן התברר לי מהי כוונתם האמיתית.

מה הוא רוצה ממני? ואת תיכף חשה. זורקים מבט, אם יש התעניינות, מסובכים את הראש, וגמרנו את הסיפור. אז זה ברור. יש כאלה שהם חופשיים, שר ניגשים ושואלים: "מה נשמע, בוא נשתה כוס קפה", מרביתם. יש כאלה שקצת מתביישים, שהקשר קצת קשה להם, מסתובבים חצי שעה, עד שאחד אומר את המילה הראשונה.

● **קרה פעם שהתחלת עם מישהו שהוא לא הומוסקסואל?**
לא.

כי אז לא קורה כלום. אותו הרבר כמו בין גברים ונשים. התעניינות הדדית, אבל זה זה התעניינות יותר פיסית — אני מעוניין בך. אני מעוניין להכיר אותך, אני נמשך אליך. וחוזר שמה, המישהו? אותו הרבר. יש לי ידידה, שפעם לקחתי אותה למועדון בחוף לארץ, והיא הייתה המומה. זה אותו דבר, אין הבדל, החיזורים, המישהו הקטנים.

● **כשהתרוססו באים למועדונים של הומוסקסואלים, אתה מיד מזהה אותם?**

לא. אבל הם לא משחקים את המישהו. אין התעניינות. זה לא חשוב מה הוא, חשוב אם הוא נענה או לא. יש לי ידידה בת 50, הלכנו ברחוב ובא אחד שהיא ראתה שהוא נורא מושך אותי. הוא התקרב, ואנחנו זורקים מבט והיא קלטה את כל המישהו, הוא סובב את הראש, ואמרת לי: את רואה, אילו לא היית איתי, היה יוצא סיפור. והיא נורא כעסה ושאלה מה היא היתה צריכה לעשות, ואמרה שאילו היא היתה עושה כך, היא היתה זונה. מה, אני צריכה ללכת עם שלט — גם אני רוצה?

● **החברים שלך הם בעיקר הומוסקסואלים?**
לא.

● **אבל כולם יודעים?**

כן.
● **לא נוח לך בחברה שלא יודעים?**
בפירוש כן נוח לי. אני לא מייחס לזה חשיבות מיוחדת. החברים שנאים אליי הביתה יודעים כי זה חלק חשוב מהחיים שלי, אבל אם אני הולך למסיבה, מה זה חשוב מי אני ומה אני ומה ההערכה המינית שלי?

התנהגות של החברה ההומוסקסואלית מאוד מאוד מזכירה לי התנהגות של היהודים בחוף לארץ. התנהגות של קבוצת מיעוט עם החוקיות שלה.

● **הילדים שלך יודעים?**

כן.

● **ואיך הם קיבלו את זה?**

קיבלו. לא היתה להם ברירה, קודם כל — קיבלו. הם באים לבקר ומכירים את החברים, כמה חברים שלי הם גם חברים שלהם, אין בעיות. בטוח שחלק מהם קשור בחינוך. אני מקבל טלפונים מילדים שממש זרקו אותם פיסית מהבית, שההורים לא רוצים לראות אותם.

● **אתה חושב שיש בזה עניין של אופנה? שיש יותר הומוסקסואלים כי זה אופנת?**

לא. הסקרנות נמצאת אצל כולם. אולי מעטים יותר. וכל אשה שהיום מחשיבה את עצמה, מסתובבת עם הומוסקסואל אחר או שניים לידה, כי זה IN.

אבל זה לא עניין של אופנה, אף אחד לא יכול להכריח את עצמו לשכב עם גבר משום שזה באופנה.

● **זה סחר של הרבה הורים, מכיוון שהעניין מקבל לגיטימציה, שהילדים שלהם יהיו הומוסקסואלים.**

אם ילד הוא הומו, אז הוא הומו וזה לא עניין של לגיטימציה.

זה נורא מרגיז אותי. הורים חושבים שבאותו רגע שנולד להם ילד, יש להם בעלות על הילד. זה לא כך. ברגע שמחליטים להוליד ילד, לילד יש חיים משלו ואפשר רק להראות דוגמה אישית. לדאוג שהילד ידפוק את הראש, אבל לא יפוצץ אותו. אבל יש לי בעלות עליו? אני אנהג לפי כללים אנושיים, אבל אם אני אגיד בבית שסידרתי את מסיכה, זו דוגמה אישית לא טובה.

● **להומוסקסואלים יש פחות נטיה לרצות ילדים?**

להיפך, מפני שהם לא יכולים להביא ילדים. זו בעיה נאצית. בחו"ל אפשר, עקרונית, לאמץ.

● **אתה ממליץ?**

אני לא ממליץ לאמץ ילדים, כי צריכים לחשוב גם על טובת הילד, שיצטרך לצאת (המשך בעמוד 37)

שידור

מאחורי המידקע

לא נותנים להכניס אנשים מבחון

לוחמי המישרים החדש של הטלוויזיה, שאושר על-ידי הוועד המנהל ועל-ידי המליאה, אמור לצאת לדרך כבר בחודש הבא.

מפיקי התוכניות הציעו לשתף בהן גם אנשים מחוץ לבניין הטלוויזיה, ביניהם מראיינים שונים. היו כמה מהם שעברו מיבחן ונבחרו מבין עשרות מועמדים. בין השאר מוזכרים שמותיהם של **גבי גזית**, שדרן הרדיו ואחד ממגישי התוכנית יש עניין בקול ישראל, **יעקב אגמון**, מנהל בית-לסין, העורך ומגיש תוכנית ראיונות שבועית בגלי-צה"ל בשם שאלות אישיות. הוזכר שמה של **שולמית לסיר**, סופרת מוכשרת ואשתו של **יוסף** (טומי) **לסיר**, שהיה מנכ"ל רשות השידור (ראה מה הם אומרים), ועוד אחרים, פחות ידועים.

ועדה עובדים בטלוויזיה מתנגד בתוקף לשיתופם של אנשים מבחוץ, בזמן שבתוך הבניין נערכים פיתורים המוניים של עובדים קבועים. הם עומדים על כך שקודם כל ישתופו העובדים הקבועים של הטלוויזיה, לפני שמשתמשים בשרותיהם של מראיינים מבחוץ.

עוד לא נולד אדם שישחרר אותו

הנהלת הטלוויזיה מגבשת עוד תוכנית ראיונות, האמורה לעלות על המיקרופון. מדובר בתוכנית יומית, שתשודר בסמוך למהדורת החדשות הלילית. התוכנית תיקרא לילה טוב, ותשודר פעמיים בשבוע מן האולפן בירושלים, ופעמיים בשבוע מן האולפן בתל-אביב.

בטלוויזיה עורכים מיבחנו למראיינים ל-תוכנית. בינתיים כחננו, בין השאר, גם את **צבי קה שפירא**, המשמש כמנהל חטיבת התוכניות בפועל.

גם שמו של **רפיק חלבי** הועלה בהקשר לתוכנית זו. **דליה גוטמן**, שהיתה אמורה להפיק את התוכנית, הציעה לחלבי להשתתף בה ביחד עם **גבי גזית** ו**יעקב אגמון**. גוטמן ריברה גם עם בראל על הנושא, ובראל הציע לה לקחת את צביקה שפירא, כעיקבות הצעתה של גוטמן, פנה גם בראל לחלבי ושאל אם יהיה מוכן להשתתף בתוכנית. חלבי סירב.

"אני לא מוכן לחשוב על תוכניות שעומדות

לונדון הפסיק להגיש "מבט"

ירון לונדון, המתגורר בתל-אביב, הצטרף לפני כמה חודשים לצוות הקריינים המגשים את מבט לחדשות. בגלל השחיקה בשכר, ואחרי חישובים שונים שעשה, ובגלל מקום מגוריו, המחייב אותו לנסוע לירושלים כדי להגיש את החדשות, הגיע לונדון למסקנה שהוא מסבסד את רשות השידור. לונדון ביקש עידכון של הוצאות הדלק שהוא מקבל, כדי שיוכל להמשיך לעלות לירושלים. **יאיר שטרן**, מנהל מחלקת

ריב במחלקת החדשות

ויכוח חריף פרץ השבוע במחלקת החדשות בין **יעקב אחימאיר**, המשמש גם ככתב פרלמנטרי של הטלוויזיה וגם כמגיש מבט, לבין **יאיר שטרן**, מנהל מחלקת החדשות ו**מיכאל קרפין**, עורך מבט.

ניסים מישעל, עורך מוקד, הוזמן את אחימאיר למישרד, כדי שיראין ביחד איתו את דויד לוי, סגן ראש הממשלה, אחימאיר להגיש את מהדורת מבט באותו ערב. ואין זה הסכים, אך היתה לו בעיה: הוא היה אמור להגיש את מהדורת מבט באותו ערב. ואין זה מקובל בטלוויזיה שקריין יופיע בשתי תוכניות ערב אחת: נכד, למשל, אין **חיים יבין** מגיש את מבט, ביום שבו מוקדן מבט שני תוכנית שאותה הוא עורך ומגיש.

אחימאיר פנה לממונים עליו ובקש

לצאת בספטמבר, כי אז אהיה בשיאו של מאבק על הפיתורים, כיו"ר ועדה עובדים. בספטמבר גם נגמר המינוי של בראל, ואני לא מוכן לסייע לאדם זה או אחר. מסכים לעבור עליו ולשחרר אותי, אמר חלבי, אבל עוד לא נולד אדם שישחרר אותי. לא אתן להם צ'נס".

לא ישתפו פעולה

בתחילת ישיבת הוועדה המנהל, ביום השני השבוע, קרא **אורי פורת**, מנכ"ל רשות השידור, מיכתב שקיבל מוועד עובדי רשתות החדשות בטלוויזיה. במכתבם מודיעים העובדים כי לא ישתפו פעולה עם מנהל הטלוויזיה אחרי ה-14 בספטמבר, אלא אם כן ייבחר מנהל כחוק. (בתאריך זה מסתיים מינויו בפועל של **יוסף בראל**). העובדים אמרו כי ינקטו בצעדים גם לפני תאריך זה, אם ייראו שנושא בחירת מנהל קבוע בטלוויזיה אינו מתקדם בקצב רצוי.

הם גם הודיעו חרישמשמעות כי ימנעו בחירתם של חמישה מנהלים בכירים בטלוויזיה, עד שיסתיים תהליך בחירת מנהל קבוע בטלוויזיה לפי הנהלים.

מדובר בחמישה איש, העומדים לסיים קרנציה של שלוש או שש שנים:

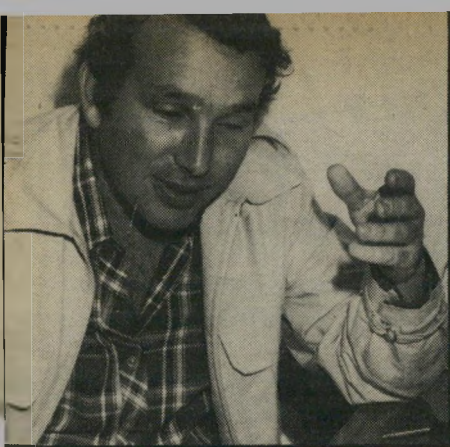
● **צביקה שפירא**, מנהל חטיבת התוכניות, שהתפטר מתפקידו והתבקש על-ידי בראל להמשיך בו עד שימונה איש חדש על-ידי מנהל טלוויזיה חדש.

● **יוסף ביניא**, מנהל מחלקת החדשות בערבית.

● **דודו הירשפלד**, מנהל חטיבת מיבצעים והפקה.

● **גקי גורן**, הבימאי הראשי של הטלוויזיה.

● **מרים רומנישילד**, מנהלת מחלקת ה-

מגיש לונדון לא רוצה לסבסד

החדשות של הטלוויזיה, סירב לאשר את העידכון, וקבע שלפי החוק אינו יכול לעשות זאת.

לונדון הודיע: "אם כך, לא אגיש את מבט! שטרן ענה: "אל תגיש" ולונדון הפסיק בינתיים להגיש.

מגיש אחימאיר לא רוצה לוותר

שימצאו לו מחליף למבט. כדי שיוכל להשתתף במישרד מוקד. בגלל מחסור בקרייני מבט, לא נמצא מחליף לאותו יום. במחלקת החדשות התנהל ויכוח קולני סביב העניין בין אחימאיר לבין שטרן וקרפין. אחימאיר איים שיפסיק בכלל להגיש את מבט, אם לא ישחררו אותו באותו ערב. אך שטרן לא ויתר ופסק שהוא יגיש את מבט, ולא ישתתף במישרד מוקד. במוקד השתתף פו רק מישעל ו**ירון לונדון**, הכתב המדיני.

סרטיס הקנויים. היא יוצאת בקרוב לפנסיה, ויש למצוא לה מחליף. רוב חברי הוועדה מנהל לא התרשמו במיוחד מן המיכתב שקרא לפנייה המנכ"ל, ולא נראה היה כאילו הם עומדים לצאת מעורם כדי לזרז בחירת מנהל קבוע בטלוויזיה.

מאחורי המיקרופון

לא לילד הזה פיללנו

הוועדה המנהל של רשות השידור דן גם בפשרה שהושגה בין הרשות לצה"ל בעניין מחלקת החדשות של גל"ץ. לפי הפשרה תישאר המחלקה על כנה, תשרד יומן אחד ביום שייקרא, אומנם, יומן צה"ל, אך יעסוק גם בנושאים אזרחיים אקטואליים. יישארו מיבוקי החדשות, הטלפונים המחוברים לסוכנויות הידיעות השונות והכתבים של המחלקה.

הוועדה המנהל אישר את הפשרה עם תיקון אחד לגבי היומן. **ישראל סלג**, חבר הוועד המנהל, האיר את עיני חבריו וטען שיומן שייקרא יומן צה"ל לא יוכל להיות תחת פיקוח רשות השידור, כמו שנהוג לגבי כל התוכניות האזרחיות של גל"ץ, ולכן הוכנסה הסתייגות בהחלטת הוועדה המנהל לגבי היומן.

יוסי עוזרד, מנהל מחלקת החדשות של גל"ץ, אמר על ההסכם: "זה הסכם שקשה לחיות איתו. לא לילד הזה פיללנו. אבל הכי חשוב שיש חדשות בגל"ץ".

חלק מן העובדים במחלקת החדשות של התחנה אינם מאושרים מן הפשרה שהושגה. הם קיוו ליותר. אחרים מרוצים מן העובדה שהר מסכ"ל לא הצליח לבטל את המחלקה לחלוטין, כמו שהודיע.

בינתיים עוד לא הסירו העובדים את עתירתם לבג"ץ, והיא קבועה ל-28 בחודש.

ענת סרגוסטי

מזל תורג'מן צעקה:

רפי! אני מתה! הצילו אותי! איש לא ניגש אליה...

הרופא אמר: "תוך כדי לידה האשה הכחילה ואיבדה את הנשימה. ניסנו להציל אותה, אבל כלום לא עזר, והיא מתה".
אבל אותי אי-אפשר לשקר. בצבא אני אוסף גוויות, ותיכף ירדתי שזה שקר, מה שהוא אומר.
ביקשתי לדבר עם מנהל בית החולים. נכנסתי לחדר שלו והוא אמר לי: "אני משתתף בצערך, אבל דברים כאלה יכולים לקרות. אנחנו נקים ועדת חקירה פנימית".
תיכף הבנתי שהמנהל מסתיר את האמת. דברים כאלה לא קורים סתם. התחלתי לעשות חקירה בעצמי.

"הרגתם

את אשתי!"

ורם כל ביקשתי לראות את הגופה. הפנים של מזל היו

הרופאים אומרים שיש זמן, אני עדיין לא מוכנה ללידה".
חזרתי הביתה, ובלב כל הזמן דאגתי למזל. כל חצי שעה התקשרתי לבית החולים, לשאול מה שלומה. ככה עד 1.00 בלילה, שאז הלכתי לישון.
כשהתעוררתי בשעה 6.00 בבוקר, התקשרתי מייד לבית החולים. "מזל עוד לא ילדה", אמרו לי.
בשעה 7.00 עזבתי את הילדים בבית ונסעתי לעבודה, לבקש כמה ימי-חופשה. איך שהגעתי למיפעל, צילצל הטלפון. "בוא מייד לבית החולים", אמרו לי.
הגעתי לבית החולים. הכניסו אותי לאיזה חדר קטן. היה שם דוקטור במיסקפיים. שאלתי אותו: "מה העניין? דוקטור? תגיד את האמת. הבן מת? כפרה, אין דבר. יש לי בבית ארבעה ילדים".
פיתאום הוא שלף את זה ככה, ישר: "גם הבן וגם האמא מתו".

אלמן רפי תורג'מן וארבעת ילדיו שהתייתמו: "בכוח הייתי סוחב את הרופא!"

גם הבן וגם האמא מתו

נאמר לה שיש לה בן, ושעליה להגיע לבית החולים בעוד שלושה שבועות, ביום השני.
ביום השני, היום שבו מלאו להריונה תשעה חודשים, לקחתי אותה לבית החולים. אמרו לה: לך הביתה. את לא מוכנה ללידה.
חזרנו הביתה. ביום הרביעי היו לה צירי לידה. שוב לקחתי אותה לבית חולים. ביום השישי בבוקר היא התקשרה וביקשה שאחזיר אותה הביתה. היא לא מוכנה ללידה, כך אמרו לה.
מזל חזרה הביתה, וביום ראשון בבוקר שוב לקחתי אותה לבית החולים. שבע שעות היא שכבה בחדר הצירים, ואני חיכיתי בחוץ. ואז היא אמרה לי: "רפי, תחזור הביתה, תאכיל את הילדים".

(5) רפי עובד במיפעל לבניית מיכנסים טרומיים מבט. מזל עברה במיפעל עוף-קור, השייך לקיבוצי הסביבה. ביתם של רפי ומזל, בפאתי העיירה שדרות, הוא בית חריקומתי, כן שלושה חדרים, מרוהט בפשטות. כל חפצייהזוכית מכוסים בכדים פיר-חוניים, לאות אבל. בחצר פזורים כרים. אמא של מזל ממלאה אותם בספוג. אחרי כך תופרת את הקצוות ומוכרת את הכרים.
רפי יוצא לרגע מהבית, הולך למיכנסה ושב כשכידו שני שקים מלאים בכבסים נקיים. "מעכשיו אצטרך לתת כל שבוע את הכביסה למיכנסה", הוא ממלמל לעצמו.
סיפור רפי:
שלושה שבועות לפני הלידה נבדקה מזל ונמצאה בריאה לגמרי.

אילו היתה מזל מתה בתאונת
רכים, או ממחלה קשה, לא היה איכפת לי. הייתי אומר: אין מה לעשות. אלוהים נתן ואלוהים לקח. אבל למות ככה, בגלל רשלנות של רופאים? את זה אני לא מוכן לקבל!"
אומר רפי תורג'מן, כעלה של מזל.
ביום השני, ה-5 באוגוסט, לפנות בוקר, נפטרה מזל תורג'מן (32) תושבת שדרות, בחדר הצירים בבית החולים הממשלתי באשקלון, כשהיא משאירה אחריה בעל וארבעה ילדים.
רפי (40), יליד מארוקו, עלה עם מישפחתו לארץ בגיל 10, הישר לעיירה שדרות. כשהיה בן 25 נשא לאשה את מזל, אז בת 17, גם היא ילידת מארוקו. אחרי ארבע שנות נישואין נולד יריב, היום בן 11. אחרי כך נולדו קובי (8), חגית (6), ואושרה

מזל תורג'מן: "תשחקי! כל המדוקאיות אוהבות לצעוק!"

מכוסות דם, באוזניים, באף, בפה. היא נראתה כאילו שהתפוצצה מבפנים, והי דם זרם החוצה מכל חור.
אחרי כך דיברתי עם האשה ששטפה את הגופה. היא סיפרה לי שהוולד היה בתוך הגופה. כלומר, מזל מתה עוד לפני הלידה, ולא תוך כדי הלידה. כלומר, הרופא שיקר.
אחרי כך דיברתי עם ציפורה אל"י. אסי. הבת של ציפורה ילדה בלילה שבו מזל מתה. ציפורה ישבה בחדר ההמתנה. במשך שלוש שעות, מ-2.00 לפנות בוקר ועד 5.00, היא שמעה את מזל צורחת: "רפי! אני מתה! הצילו אותי!"

איך ששמעתי את זה, לא היו לי ידיים ולא רגליים. רעדתי בכל הגוף והתחלתי לבכות.
שאלו אותי: "מי בנייהמשפחה שלך? מי יכול לעשות סידורים כדי לקבור אותה?" מרוב צער איבדתי את הויכרון שלי. לא זכרתי כלום. רק אחרי שעתיים נזכרתי כבעלה של אחותי, דויד טובי. התקשרתי אליו. והוא הגיע.
מספר טובי:
הלכתי לרופא ואמרתי לו: "אנחנו שלחנו לך אשה בריאה, איך זה קרה שהיא מתה?"

(המשך מעמוד 35)

לחברה כשההורים שלו הם שני גברים. למרות שאני בטוח שהם יראו לילד לא פחות מההורים רגילים. בכל זאת, צריך לחשוב עליו ועל ההתמודדות שלו.

● **כלומר, בכל זאת יש בזה משהו לא טיבעי בעצם העובדה שאי-אפשר להביא ילדים.**

אלה שני הקילוגרמים על הגב.

● **היית בצבא?**

כן.

● **ואיך הרגשת עם זה?**

בסדר גמור.

● **זה כמו שאני ארגיש אם אני אהיה בקבוצה שכולם גברים?**

אני לא יודע מה את מרגישה, אני הרגשתי בסדר גמור.

● **אתה לא נברך בשאתה צריך להתפשט בחברה של גברים?**

לא. אחרי כמה זמן בצבא זה היה נחמד מאוד. אין לי בעיה להתפשט ליד גברים, וגם לא ליד נשים, אם הן לא מרגישות מבוכה מזה.

● **קרה לך פעם שאתה ואשה התחלתם עם אותו גבר?**

כן. זה היה בשווייץ, הייתי עם הידידה הזאת שסיפרתי עליה קודם. אלמנה, עם שני הילדים שלה. היינו בבית-מלון קטן מאוד בהרים, בית של מישפחה עם כמה חדרים. היה שם עוד גבר, מאוד נאה. ישבנו בארוחת-ערב ואני הסתכלתי עליו. היא כעסה ושאלה למה אני מסתכל. אמרתי לה שאילו הייתה מסובכת את הראש, גם היא הייתה מסתכלת. היא סובכה את הראש והוא מצא חן גם בעיניה. אז החלטנו לערוך תחרות, מי יצליח לקחת אותו.

הגבר לא החזיר לנו מבטים, אבל אני, ליתר ביטחון, שמתי את המפתח עם מיספר-החדר. על השולחן בצורה בולטת, כדי שאם הוא ירצה, הוא יירדע לאן לבוא כלילה. כך ישבנו וחייכנו וחייכנו, ולא היה כלום. עד שהוא קם וצאה למעלה.

הוא עלה במעלית, וזו הייתה מעלית שעושה המון רעש. המשכנו לשבת, עד שהחלטנו ללכת לישון. היא הלכה לישון עם הילדים בחדר אחד ואני בחדר אחר, לבר.

כשקמתי, העפתי מבט למעלה למדרגות וראיתי אותו עומד שם למעלה. ליד המעקה. הוא חיך אליי ושאל באנגלית אם אני רוצה לעלות לשותות אצלו כוסית. עליתי ונשארתי שם עד הבוקר.

בארוחת-הבוקר היא הסתכלה עליי ואמרה: "לא נכון" ואני חייכתי ואמרתי: "כן נכון" היא נורא כעסה.

● **אומרים שבין שני הדי-מוסכסואלים יש אחד שממשחק את תפקיד הגבר ואחד שממשחק את תפקיד האשה.**

אלה שטויות. אין כזה דבר.

● **בכל זאת, יש כאלה שני נראים יותר נשים, יש כאלה שמעכסים ומגזימים.**

כמו שיש נשים שמעכסות.

● **אתה אמרת שהמישחקים והחוזרים בין גברים הם כמו בין גברים ונשים?**

בדיוק אותו הדבר, בדיוק אותם המבטים ואותם המישחקים.

● **כך יש גם גברים שהם פרפרים, יש עניין של נאמנות?**

בדיוק באותה המידה. יש קינאות ויש סצינות ויש פרפרים. זה עניין של אופי.

● **אתה קינאת לאשתך?**

קינאתי, אבל גם רציתי שהיה לה טוב. זה גם עניין של ביטחון. אם יש ביטחון ביחסים, אין קינאה.

● **נהנית מהיחסים המיניים איתה?**

עצם העובדה שאני צריך לחשוב על זה אומרת משהו. זה היה חלק מן החובות שלי כבעל. חלק מהתיפקוד. היתה בזה הנאה פחות מאשר עם גברים.

● **היתה לך איתה מערכת יחסים עמוקה, כמו עם גבר?**

אחרת. זה סוג אחר של יחסים, אבל בהחלט היתה אהבה.

מימי לוי: "הוא טען שאנחנו היסטוריות!"

נמנע. ידוע בעולם כולו על מיקרים של מוות בלידה. גם ברחוב אפשר למות."

בחדש ספטמבר 1977 הת-קבלה ירושה חיימאס, תושבת רמלה, ללידה בבית-חולים אסף הרופא. כאשר התברר כי יהיה עליה ללדת בניתוח קיסרי, החליט הרופא המרדים לבצע בה הרדמה ספינאלית ולא אפרי-דוראלית, הנהוגה בדרך כלל בעת לידה. ההרדמה נעשתה על-ידי שימוש ב-16 מיליגרם תמי-סת פנטוקאין, כמות כפולה בהתחשב בגובה ובמישקל היר-לדת. מייד אחר-כך עזב המרדים את החדר, ואז חלה ירידה מיתאומית בלחץ-הדם של היר-לדת. שיתוק נשימתי והפרעות בפעולת-הלב, שהביאו למותה המיידי.

מטפלים יפה בעגל. ומזל שכבה לבר, וצעקה וצרחת, עד שהתפוצצה. "כשאמרנו לי, אחרי הבדיקות, שלמזל יש בן, כבר הכנתי מוהל ואולם, הכל, כשביל ברית-מילה. ועכשיו נש-ארתי לבר, עם ארבעה ילדים, כלי ברית-מילה ובלי מזל."

"שאלתי את הדוקטור: אתם יודעים מה עשיתם? הרגתם את אשתי, אימללתם אותי ואת ארבעת ילדיי!" הרופאים שגרומו את המוות הזה — ייענשו. אני נשבע שעד סוף חיי ועד סוף חייהם של הילדים נעשה הכל כדי לנקום את דמה של מזל!"

אחרי התייעצות עם יורשו של ה-באבא סאלי, הרב ברוך אבוחצירא, התנגדה מישפחת תורג'מן לנתיחת הגופה. משום-כך, למרות שהגישה תלויה במישרה, לא נפתח תיק חקירה פלילי.

הפרופסור פטר ורדי, מנהל בית-החולים: "בקרוב תקום ועדת-חקירה ממשלתית. עד שיפורסמו תוצאותיה, אינני מוכן לומר דבר."

אותי ומצאו כי הרופא בקיריה שכח בתוך גופי רפידה (מד). בעלי ואני ניגשנו למנהל מח-לקת היולדות בבית-החולים ב-קיריה וסיפרנו לו מה שקרה לי. הוא דיבר אלינו בנסות, נתן לנו להבין שדברים כאלה קורים, ואף טען שאנחנו היסטוריים ומנפחים את העניין שלא לצורך.

בחדש פברואר 1985 נכנסה רותי בר-דין לחדר-הלידה ב-בית-חולים השרון. שלוש שעות אחר-כך נאמר לבעלה כי אשתו והוולד נפטרו. מאוחר יותר התברר כי בדרכה לשירותים התעלפה רותי, ועד שהגיעו אליה הרופאים, היא נפטרה.

הפרופסור יעקב גולדמן, מנהל מחלקת הנשים בבית-חולים השרון, אמר אז לחוקרים: "זה היה מוות טרום-לידה בלתי-

אותי אמא: אני עומדת למות" ואף אחר לא ניגש אליה. רק אחות אחת עברה על ידה ואמרה לה: "תשתקי! כל המרוקאיות אהבות לצעוק כשהן יולדות!"

עליזה טובי, אחותו של רפי: "בבית-החולים באשקלון אנחנו מקבלות יחס גרוע. לאחיות ולרופאים יש יותר מדי ביטחון עצמי, והם מרשים לעצמם להתייחס אלינו כמו אל בהמות. למשל, חברה שלי צרחת מכאבים בזמן הלידה. המיילדת ניגשה אליה ואמרה לה: כשאכלת את זה היה לך טוב, ועכשיו פיתאום את צורחת? כשנולדה התינוקת, אמרה המיילדת: מפני שצרכת קיבלת עונש, ונולדה לך בת, ולא בן!"

רפי: "אני אשם. בגללי מזל מתה. אילו הייתי נשאר ללידה, לא היה קורה לה כלום. בכוח הייתי סוחב את הרופא למיטה שלה. עד שהיה בא ומציל אתה. "פרה ממליטה מקבלת יחס טוב יותר מאשר מזל קיבלה: הרופא של החיות עומד לידה כל הזמן, וכולם

כר הז מתו

מל תורג'מן הצטרפה לשורה ארוכה של נשים שמתו. או שסבלו מהזנחה נפשית. בחדר-הלידה ובמחלקות-הנשים של בתי-החולים השונים.

יום אחד בלבד אחרי מותה, ביום השלישי, בשעה 5.00 אחר-הצהריים. נפטרה עליזה אייזנ-ברג, אחרי טיפול בהפריית-מב-חנה, בבית-החולים הדסה בעין-כרם בירושלים.

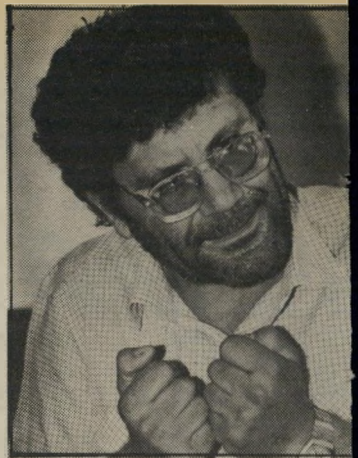
הטיפול מתבצע, בדרך כלל, ללא הרדמה. עליזה הוצאה מ-חדר-הניתוח כשהיא רדומה. כי ששאל בעלה את הרופאים מדוע אשתו רדומה, הוא זכה בתשובה מעורפלת. גם אחר-כך, כשלא התעוררה, סירבו הרופאים להתייחס לתלונותיו של הבעל המ-בוהל.

בשעה 4.00 אחרי-הצהריים התחילה עליזה להקיא, ורק אז נלקחה במהירות לחדר-הניתוח. בשעה 5.00 נפטרה על שולחן הניתוחים.

מימי לוי (26) לא מתה. היא רק סבלה מכאב-יתופת. נאלצה לבלוע כדורי אנטיביוטיקה מיו-חדים. לא יכלה להניק וכתוצאה מכך ירדה בתה במישקל.

ב-19 ביולי נולדה למימי בת בבית-החולים ליולדות בקיריה בתל-אביב. "הלידה היתה רגי-לה", כך מימי. רק אחר-כך היו לי כאבי-בטן חזקים. הרופאים אמרו שזה מהתפרים, שזה חלק מהעניין, ושזה קורה לכל אחת. מדי-בוקר בדקו אותי בדקה שיטחית, לא מצאו שום דבר חריג.

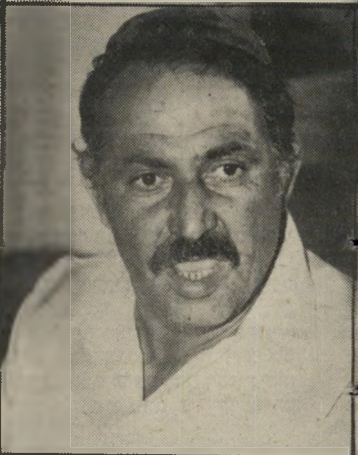
אחרי תישעה ימים. כשכבר הייתי בבית, התפתלתי מכאבי-בטן נוראים והחלטתי לגשת לבית-החולים השרון. שהוא קרוב למקום-מגוריהם של הוריי שם אני נמצאת כעת. שם בדקו

רפי תורג'מן: "לנקום!"

עליזה: "כמו לבהמות!"

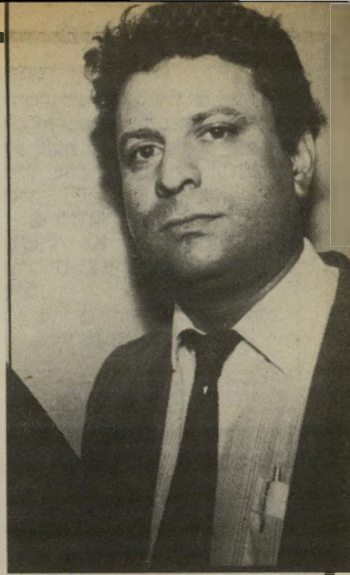
דויד טובי: "הם שיקרו!"

רפי ומזל: "אני נשבע שעד סוף חיי..."

**איך לשרוף כמעט מיליון דולר
בהפקה מגוחכת — זאת למדו על
בשרם יעקב סאלם, מסגר חיפאי
(ימין) וגבי נויבאוור, מוכר
תקליטים (שמאל) בתמונה משמאל,
מחבק אנגלי מצוות ההפקה)**

הפלוף של העונה

תקליטים לא גדולה בחיפה, ויעקב סאלם, מסגר במיקצוועו ובעל מועדון לילה מצליח בחיפה. השניים נסעו ללונדון לחתום על חוזה עם האמנים. במהרה הם היו עתידים לגלות כי עולם הבידור הקל יכול להיות אכזרי מאוד — אפשר להרוויח בו כסף רב בתוך זמן קצר, אבל בלי ניסיון מתאים אפשר גם לשבור את הראש.

הטעות הראשונה שעשו האמרגנים הטריונים היתה בחירת האמנים. יעקב סאלם מספר, כי נסע ללונדון וכוונתו הראשונה היתה להביא להקה גדולה, מהשורה הראשונה של הפופ הבין לאומי.

סאלם אינו נוקב בשמה של הלהקה, הוא עדיין מקווה להביא אותה בעתיד להופעה בארץ. בכל אופן, הבחירה נפלה לבסוף על ארבעה-עשר אמנים ולהקות, שאינם דווקא מליגה ב', אבל אינם בריוק חמים ואפנתיים. אף אחד מהאמנים לא נמצא באותה עת כסיכוב הופעות.

כשהגיע לישראל אמן הנמצא בסיבוב בינלאומי, הדבר מוזיל את עלויות המופע, מאחר שכל הצידור כבר ארוז ומותאם לרילוג מארץ לארץ. לא כן במיקרה הזה. על האמרגנים חסרי הניסיון הוטל לממן הכל. דרך אגב: כל האמנים שחתמו על החוזה קיבלו תשלום מראש.

כשהגיע סאלם ונויבאוור ללונדון, הריחו כמה אנגלים ממולחים כי לפי גיהם נמצאים פראייערים חסרי-ניסיון, ומה שחשוב: לאותם פראייערים היה הרבה מאוד כסף.

סאלם ונויבאוור שכרו את שירותיהם של שני מפיקים: פיטר ג'ייקובס וראל מילר, שהצהירו על עצמם כמפיקים בעלי-ניסיון, שהיו אחראים בעבר למסעיהם-ההופעות של להקות כמו הפינק פלויד.

באותה עת היה סאלם כבר אחוז בקרחת-התהילה: "ידעתי שאני הולך לעשות את המופע הכי-גדול, ושפכתי כסף כמו מים". הוא משחזר: "הבאתי על חשבונני עשרה יועצים אנגליים לארץ ושיכנתי אותם בסוויטות במלון קרלטון. הבאתי את המומחים שייראו את איצטדיון רמת-גן וייעצו לי איזה ציוד סאונד ותאורה צריך למופע."

תחילת המופע, שאמור היה להיות משך שבע שעות, תוכננה לשעה חמש בערב. המומחים לא הביאו בחשבון כי במשך כמעט שעותיים, עד רדת החשכה, יהיה ציוד-התאורה הענקי, שעלה הון-תועפות, ללא שימוש.

דבר נוסף שלא ידעו המפיקים החרב בבנים היה, שבעולם נהוג כי יועצים טכניים של מופעים בסדר-גודל כזה מקבלים עמלה של עשרה אחוז מסך התשלום המוענק לחברת ההגברה והתאורה.

בערבון מוגבל בשם גבי תקליטים והפקות. מניות החברה חולקו בין השניים, חצי-חצי למרות שסאלם היה המממן. תפקידו של סוחר-התקליטים היה "מנהל אמנותי".

סאלם ונויבאוור חככו ידיים בהנאה, כשחשבו על הכסף הרב שירוויחו משלושה מופעים מוצלחים, אליהם יבואו 150,000 צופים.

המחירים שביקשו האמרגנים עבור כרטיס לאיצטדיון היו סכירים. 12 אלף שקל לכרטיס.

האמרגנים היו שני אנשים בלתי מוכרים: גבי נויבאוור, בעל חנות

היקר של שיפמן בישר בעלונים ציבועניים לכל עיתונאי-בידור כי הנה עומדת להתקיים בישראל הפקת הבידור הגדולה ביותר שידעה המדינה מעורה. בתיק עכירס שחולק לעיתונאים נאמר, כי המופע הענק יתקיים באיצטדיון רמת-גן וישתתפו בו ג'ו קוקר, להקת מריליון, הגיטריסט אל דימיולה, דייוויד קנופלה, אל סטייר ארט, סאלי אולדפילד, אלווין לי, ג'ואן ג'ט, להקת יואף-או, אריק ברדון, פיטר גרין, בילי קובהם, להקת סוויט. וקליימקס בלוז בנד.

סאלם ונויבאוור הקימו ביחד חברה

שותפו להפקה. גבי נויבאוור, נעלם בערב המופע הראשון, שהיה גם האחרון. המידע שהגיע למערכת העולם הזה מספר כי הוא נראה כאמסטרדאם. חיפאים המכירים את סאלם אמרו, שהוא ימכור אפילו את מכשירי-הטלוויזיה, ויחזיר את הכל — עד הפרוטה האחרונה.

שני פראייערים

הכל החל לפני חרשיים, בקול תרועה רמה. משרד יחסי-הציבור

"אני אצטרך למכור עכשיו את כל מה שיש לי. כיום החמישי נסעתי לחיפה כדי להרגיע את אשתי והילדים. הם היסטריים. עשר שנים עברתי ועכשיו לא ישאר לי כלום. אבל אני נשבע שאחזור הכל." עד לפני חודשים אחרים היה יעקב סאלם איש עשיר. עכשיו הוא אדם שבור ומאוכזב. בעל הפאב, שרצה להיות האמרגן הגדול ביותר בישראל, נאלץ לפני כמה ימים לשכור לו שומרי-ראש, מאימתם של הנושים המירפקים על דלתו. סאלם חייב כמעט מיליון דולר.

לא באו: ג'ו קוקר (למטה), ג'ואן ג'ט, אל סטייארט ולהקתו, "סווינו"

היועצים האנגלים הומינו בלונדון, אצל חברות-ענק בינלאומיות. 40 טון ציוד הגברה ותאורה. רק ההטסה והיטוח של כמות ציוד כזו לארץ עלתה למארגני פסטיבל הכוכבים כ-50 אלף דולר.

באותה העת שכב בארץ, כאבן שאין לה הופכין, ציוד לא פחות טוב, שהביא האמרגן יהודה תלית למופע של בוי ג'ורג', בניסיון להציל את ההפקה הכושלת, פנה תלית לסאלם וגויבאוור והציע להם את הציוד שלו בחצי מהמחיר שאותו נדרשו לשלם בלונדון. הוא ביקש מהם לשלם רק עבור השימוש במשך שלושה ימים ועבור ההטסה בחזרה. הביטוח כבר שולם על-ידי תלית.

סאלם וגויבאוור לא קיבלו את עצתו של תלית המנוסה: "היועצים האנגלים אמרו לי שלא כדאי לה שתמש בציוד הנמצא כבר בארץ". מסביר סאלם, מה שלא ידע הוא, שככל שהוא הוציא יותר כסף, קיבלו יועציו יותר אחווים. ביציאה ממישרדו של תלית התפאר גויבאוור: "מה הוא חשב, שהוא מצא פראייר?" ליגלג.

גם עבור שכירת איצטדיון רמת-גן שילם סאלם, בהדרגתו של גויבאוור, סכום מפולפל, שאינו עומד בשום יחס למה שמשלמים בארץ.

לפני זמן לא ארוך באו לראש עיריית רמת-גן שלושה אמרגנים ישראליים ותיקים ומשפושפים. אבי רהם, "פישל" דשא, שמואל צמח ומשה יוסף, השלושה ביקשו "לשכור את איצטדיון רמת-גן למופעים של אמנים מיובאים. כששמעו את המחיר המ' בוקש, סירבו בתוקף. "מה אתם מת' עקשים", ניסה ראש-העירייה לשכנע אותם. "הנה, יש לי יעקב סאלם, שמשלם לי שלושים אלף דולר עבור ערב אחד".

מטוסי פייפר

מנהלי-האיצטדיון דרשו ואף קיבלו ממפיקי פסטיבל הכוכבים סכום של 90 אלף דולר, רובו כמזומן והיתר בערבות בנקאית. אמרגן מנוסה אחד, ששמע את הסכום, חיך ואמר כי עיריית רמת-גן, ההתאחדות לספורט, בעלי האיצטדיון, צריכים ל' נשק את הדיים של מי שהיה מוכן לשלם להם אפילו רבע מהסכום הזה עבור שלושה מופעים.

כל מי שמבין קצת במופע-ירוק יכול היה לדעת שאיצטדיון רמת-גן אינו המקום האידאלי לפסטיבל-רוק, האמור להימשך שבע שעות. פארק-

הוצאות ההפקה

המחירים המשוערים ששילמו מפיקי "פסטיבל הכוכבים" במהלך ההפקה

סירט	ההוצאה (בדולארים)
שכירת איצטדיון פירסום ויחסי ציבור	90,000
הובלת מערכות הציוד והתאורה מוזל (כולל ביטוח)	150,000
שכירת הציוד	50,000
אמנים — הטסה של 30 איש במחלקה ראשונה	75,000
אמנים ואנשי-צוות — הטסה של 150 איש במחלקת-תיירים	18,000
בניית בימה	52,000
שמירה ואבטחה	10,000
טלפונים וטלקסים לחיל	5,400
הפעלת גנרטורים וכבלים בארץ	3,000
150 חדרים במלון 5 כוכבים, לשבוע ימים, כממוצע משכורות לאנשי-מינהל	70,000
קראותים ממזגנים לאמנים באיצטדיון	90,000
הוצאות מימון וערבות בנקאית	12,000
שכר לאמנים	7,000
סה"כ הוצאות או התחייבויות	100,000
הכנסות: למופע נמכרו כ-5000 כרטיסים במחיר ממוצע של 10 דולר	200,000
גרעון	932,000
	50,000
	882,400

ככל הידוע לא לקח סאלם הלוואות בריבית קצוצה למימון הפסדיו אלא מישכן את רכושו הרב, הכולל בין היתר מועדון, פאב ומוסך.

באו: סאלי אולדפילד (למטה), פיטר גרין, מרילין, אל דימזילה

בנייוסף החליטה שלא לסכן את המוניטין שלה בהפקה. יחסי-הציבור של המופע נמסרו למישרד שיפמן, שקיבל כמה אלפי דולארים טובים עבור שיבועים הכתבות שהשיג בעיתונים. אולם אפילו יחסי הציבור הטובים ביותר אינם יכולים להציל מופע המנוהל על-ידי טירונים, ושיועד לתקופה שבה המצב הכלכלי בארץ אינו מאפשר לבנינוער רבים לרכוש כרטיסים. המופע הראשון והאחרון היה כישי לון קופתי אריר. ההגברה היתה מעולה, גם התאורה. האמנים שהגיעו היו מצור יינים. אולם רק חמשת אלפים איש קנו כרטיסים, ושני המופעים האחרונים בוטלו. האמנים עזבו מאוכזבים.

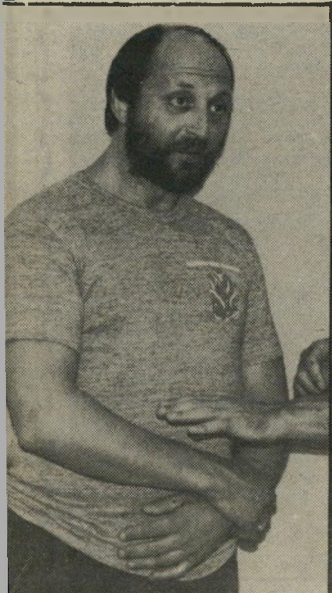
להיכנס להפקה הכושלת. כל אותה עת לא ידע הקהל הישראלי על הכישלון הצפוי. סאלם מימן מערכת-פירסום, שאף מופע בארץ עוד לא זכה בכמותה. 150 אלף דולר הוצאו על פירסום עמודים שלמים בעיתונים, שילוט חוצות, שלטים על מוניות, כרזות ומטוסי פייפר שגררו שילטי-פירסומת. סאלם חסר-הניסיון גם חילק מאות כרטיסי-ריחנם כפירסומת. נתתי לכל אחד, אני כבר לא זוכר כמה כרטיסים. בגליצה"ל נתנו כל יום פרס כמה כרטיסים, למי שפתר את החידון המוסקלי בתוכנית מה יש", מספר סאלם.

אילו היה האמרגן החובב טורח לשאול מפיק ותיק יותר, היה נאמר לו שאסור באיסור חמור להראות לקהל שיש הרבה כרטיסים שעדיין לא נמכרו. תחת זאת נכתב במודעות הענק: "נותרו עוד כרטיסים בכל המישרדים". מיקי פלד, למשל, היה כותב. נותר עוד מיספר מצומצם של כרטיסים. אשת יחסי-הציבור מירי בנייוסף סיפרה על תקרית היכולה ללמד על מידת אמינותם של המומחים האנגלים. בזמנו הציעו לה סאלם וגויבאוור לנהל את יחסי-הציבור למופע. בנייוסף הסכימה בתנאי שתכיר את שני האנשים. כששאלה את האל מילר מה ניסיונו בהפקות כאלה, ענה לה כי גיהל את מסעי ההופעות של פינק פלויד ושל הזמר פרינק. בנייוסף ענתה לו, כי זהו חומר מצויין לעיתונאים, וכי היא רוצה לסדר לאנגלי ראינות. שבהם יספר על ניסיונו העשיר.

מילר החוויר, גימגם, אמר כי הוא שונא להתראיין. אז התערב גייקובס ואמר כי הוא מוכן להעמיד פנים ולהתראיין אצל העיתונאים כאילו הוא המנהל לשעבר של פינק פלויד כדי ליצור את הרושם שבצוות-ההפקה יש מומחים גדולים לנושא קונצרטים של רוק.

לא היה כמוהו. גויבאוור הגילה ניפנף בצרור-ניירות, שלטענתו היו חוזים חתומים עם כל האמנים. אחר-כך התברר שלא היו דברים מעולם. רוב הניירות היו טלקסים כלתי-מחייבים. בהם ענו האמנים ב"כן" מנומס, אבל לא מחייב. אפשר להגדיר את עולם הרוק הבינלאומי, שמרכזו בלונדון, כמאפיה אחת גדולה. רק מי שמוכר כאמרגן בעל-ניסיון יכול לזכות באמון האמנים הגדולים. מנהליהם האישיים של אל סטיוארג וג'ו קוקר ביקרו בריסקרטיות בישראל מי הם האמרגנים האלמונים, שהציעו להם סכומים כל-כך גדולים עבור הופעתם.

כשהתברר כי מדובר בצמר חסרי ניסיון, ביטלו ג'ו קוקר, אל סטיוארג ואריק ברדון את הופעתם. קוקר הת' נצל במיברק ששלח לחברת התק' ליטים סי-בי-אס בישראל. "אני מב' קש סליחה מהמעריצים", כתב קוקר בדפלוטיות, "אבל לא נוצרו התנאים המתאימים לכוא לישראל". כל השבועות שלפני המופע עברו גויבאוור וסאלם בסוויטות מהודרות במלון קרלטון כאחוזי-קדחת. הם התקשטו בחליפות יקרות ובעניבות שכמותן ראו בלונדון, עברו 24 שעות ביממה. הם הירבו לחייג לחו"ל בשי' חות אינטימיות. לידם הסתובבו כמה עשרות אנגלים, שהציגו את עצמם כמומחים להפקה, חיו בסוויטות ה' יקרות שלהם, שאותן מימן סאלם, וקיבלו משכורות שמנות מידיו. בכל הצוות לא היה אפילו אדם אחד המתמצא בבעיות המיוחדות שיש בהפ' קת מופע בסדר-גדול כזה בישראל, והמכיר את האיצטדיון מקרוב. שלושה ימים לפני הפלופ הנורא פנו האמרגנים הטירונים לג'ו גיל, המפיק הטכני, שהוביל בהצלחה את טקס הפתיחה הענק של המכביה באיצטדיון רמת-גן. אחרי שלוש שאלות, הריח גיל המנוסה את הכישלון הצפוי, וסירב בנימוס

מנהל-ההפקה גייקובס מוכן להעמיד פנים

הסיפור

בהלוויית מיקי אלבין היו כמעט יותר עיתונאים מאשר חברים. כבר נכתבו על זה הרבה שורות. הצלמים הסתובבו מסביב לאלמנה, גליה, וצילמו כל דימעה שלה בקלודאפ. רוח מה לבשה גליה, ואיזה איפור היה לה. אם היה כשגמרו לצלם אותה מכל זווית אפשרית, התרוצצו הצלמים והעיתונאים וחיששו בין הקהל שמות מפוצצים. הם כאו להלווייה כדי להביא סיפורים. היה ייצוג למישפחת אייזנברג או לא היה ייצוג. מי אמר מה על הקבר. ומי נראה עצוב במיוחד. אחרי כך התפור כל הקהל, והעיתר נאים רצו למערכות כדי לספר את הסיפורים שלהם.

סיפור אחד הם לא הביאו איתם. כדי לראותו היה צורך להזיז את המבט מגליה אלבין ומשאר החשובים. היה צורך להסתכל מעבר לגוש הקהל ליד הקבר. מי שהסתכל ראה שם אשה צעירה ממרת בכבי. כשכולם הלכו, היא עמדה מרחוק עוד כמה דקות, נפרדה באופן אישי, ואחר כך הלכה משם בצעד איטי.

ניסיתי להגיע אליה אחרי ההלוויה ולשאל אותה מי היה מיקי אלבין בשבילה. זה לא היה פשוט. בסוף הצלחתי. שמה דסי שחר, והיא רקדנית במיקצוועה. טילפנתי אליה. בשיחות הראשונות היא רק בכתה ואמרה שהיא לא יכולה לדבר בכלל. אחרי שלושים שיחות טלפון היא הסכימה לדבר איתי בטלפון. לא להיפגש. היא לא רוצה לראות אף אחד, היא רוצה להיות לבד באבלה. היא הסכימה לספר לי קצת על מיקי, כך אמרה. כדי שאנשים יידעו איזה בחור נפלא הוא היה.

הכרתי את מיקי בדיוק לפני 10 שנים, ב-1975. הייתי בת 28, והוא כן 31. התפתח בינינו רומאן ופה מאור שנמשך חמש שנים. אחרי חודשיים הוא רצה להתחתן איתי, אבל אני לא הייתי בטוחה, ואז הוא פיתאום התחרט. אבל אחרי כמה זמן שוב פרחה האהבה ועברנו לגור ביחד ברירת חדר וחצי ברחוב דויד המלך.

מיקי כבר עבר באותה תקופה כשביל אייזנברג ותמיד הוא היה בחור עשיר.

בעיניי, התכונה הפחות חשובה אצל גבר היא הצלחתו הכספית, כלומר עושרו. לא רציתי ממיקי כלום. לא בית מפואר, לא פרוות, לא יהלומים. רציתי ממנו אהבה ורוך והתחשבות, ואת זה קיבלתי במנות גדולות.

גם מיקי היה צנוע מאוד. אף פעם לא רצה לנקר עיניים בכסף. היציאות הגדולות שלנו היו למיסערה. הוא היה אכסטרלהלרג', הוא נתן לי את ההרגשה שאין שום דבר בעולם שהוא לא יתן לי, אם אני ארצה. והאמת שההרגשה הזאת הספיקה לי. לא ביקשתי דבר.

הוא היה בחור סגור מאוד, אבל מלא חושיהומור. אחרי ארבע שנים של חיים משותפים נרשמנו לנישואין ברבנות. בינתיים הוא הכיר את גליה, והחליט להתחתן דווקא איתה.

בתקופה הראשונה הייתי די שבורה מזה. היה איכפת לי נורא. אחר כך הבנתי שאולי איכרתי בעל, אבל נשאר לי ירד לכל החיים. תמיד ידעתי שאם חסידחלילה יקרה לי משהו, תמיד אוכל לפנות אל מיקי והוא יעזור. הוא יעשה את הכל בשבילי.

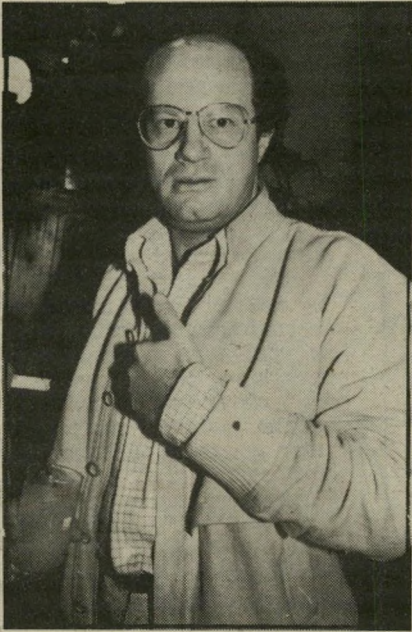
את שואלת למה עמדתי בצד בזמן ההלוויה, ולמה אני לא הולכת לנחם אבלים. אני לא רוצה שאף אחד בעולם יחשוב או יגיד שאני רוצה פיתאום להיות שייכת למישפחת אלבין. הסיפור שלי ושל מיקי היה לפני הרבה שנים, ואני באתי להיפרד ממנו ליד הקבר, בלי שום קשר למישפחה שלו. זה היה שלום מאוד פרטי.

לא רציתי ממיקי שום דבר בזמן שהיינו ביחד ובטח שאני לא רוצה שום דבר מהמישפחה שלו. אני לא חושבת שמיקי ניסה לברוח מהחרד במישטרה. הוא לא היה פרקש.

אני לא רוצה להיות מעורבת בכלום. אני לא רוצה אפילו שירחמו עליי. שאף אחד לא יעז לחשוב שפיתאום, בעיקבות מותו של מיקי, אני רוצה כותרת בעיתון. עכשיו אני באמת לא רוצה כלום. יש לי זיכרונות, וזה מספיק לי.

ההטעיה הגדולה

נעלה את ירושלים על ראש שימחתנו. דודו קופרמן (42) המכונה בפי כל דודו ראשיהעיר (ירושלים כמובן) מתחתן. חוץ מאשר את אמא שלו, לא ראו אותו הרבה עם נשים, ופיתאום הוא מתחתן. כולם בירושלים ממש המומים. גם אני הייתי המומה, ולא התביישתי לשאול את דודו ראשיהעיר מאיפה פיתאום הוא שולף בחורה, וכבר מתחתן איתה. "איזה שולף?" אומר לי דודו ראשיהעיר, "זאת נעמי ארלין. בת 32, שאני חי איתה כבר שבע

דודו ראשיהעיר חתן

שנים בשימחה, ועכשיו גם החלטנו להתחתן. במשך כל השנים אף אחד לא ידע עליה כלום, כי זהו מה שרצינו. תראי איך אני הצלחתי להטעות את כולכם!

"החתונה תהיה ביום הרביעי במלון החדש מיגדל הכנסת, שנפתח רק לפני שבוע. הוזמנו רק 900-800 איש לשמוח בשימחתנו, כי פשוט אין יותר מקום ליד הבריקה."

שנים. אחרי כך הוא עזב את אשתו בגלל יונה לחוביין היפה, שהתגרשה מבעלה, נחמיה, בגלל קפטן שמיר. אחרי שהם גמרו לבנות בית בהרצליה, החליטה יונה שדי לה בקפטנים והלכה הלאה. שמיר התאושש מהר והעביר את אהבתו לריילת לאה בןנפתלי, הדומה מאד ליונה לחוביין. רומהדומה, אבל לא אותו הדבר, וקפטן שמיר עשה חושבים וחזר לאשתו הראשונה, ואפילו התחתן איתה מחדש. עכשיו במישפחה שלהם רק דודיהמשך עושה חיים עם ריילת. בנו של שמואל, רונן שמיר, שהוא עורךדין ורייל, מנהל רומאן רציני עם ריילת.

אצל קפטן דן סבר הדברים הרבה יותר פשוטים. הוא נפרד מאשתו, והריילת מיירי התגרשה מבעלה, ועכשיו מחכים באליעל לחתונה משותפת.

בימים אלה הגיעה לארץ הדיילתדוגמנית מיכל אדר, כדי ללדת את ילדה השני.

היא התפרסמה כרומן שלה עם הקפטן עקיבא פרסמן, שנתפס בהברחתזהב, ריצה עונש-מאסר ומתגורר כיום ב'נווה. העובדה שפרסמן נשוי לאשה אחרת לא הפריע לה ללדת לו שני ילדים. אגב, גם בתו של פרסמן היא דיילת באליעל.

קפטן משה עופר, בן ה-50, מנהל רומאן סוער עם ריילת בת 22, שהיא בתו של קפטן בן 60.

יש לנו עוד כמה סיפורים נפלאים, אבל אותם עדיין איאפשר לשהר לפירסום. מפני שהנשים החוקיות עוד לא יודעות.

תודה שטסתם באליעל. אנחנו מקווים לראותכם בקרוב באחת מטיסותינו.

"אל על" תמיד לשרותך!

שלום, נוסעים נכבדים. טיסת אל על מספר 001 לניוירוק יוצאת מנמלהתעופה ב'ניוירוק ברגעים אלה. בגלל תקלה טכנית לא נוכל להקריין לפניכם סרט, ובמקום זאת נספר לכם מעט רכילות על הצוותים שלנו. נא להדק את החגורות, להפסיק לעשן ולהקשיב היטב.

קפטן נדב מרגלית, שעזב את אשתו אילנה לטובת עוברת אליעל, חזר הביתה. המזכירה האלקטרונית כבר לא אומרת, "זה ביתה של אילנה מרגלית" אלא אומרת במפורש, בקול גברי. "זה ביתם של נדב ואילנה מרגלית." עכשיו אתם גם יכולים להבין איך זה שאילנה ממש פורחת בזמן האחרון.

קפטן ראובן נירונסקי הוא אב וסב חדש. הוא הפך לאב לפני כמעט שנתיים, כשהדיילת פייצי ילדה לו בן. קפטן נירונסקי המשיך לגור כל הזמן עם אשתו, אבל הדיילת רצתה שכולם ידעו שנולד לו בן, ולכן היא ראגה שבעיתון תופיע ברכה בשם חבריהם מאל על: "לפייצי ולקפטן נירונסקי ברכות להולדת הבן." זה לא עזר, והקפטן המשיך לגור בשני הבתים לסירוגין. עכשיו הוא נהיה גם סבא, ולא נראה לי שסבא יכול פיתאום לעזוב את הסבתא ולעבור לגור עם האמא. מסובך, הא?

הדכה נוגה יהלום דבית המישפט וביקשה שם שאבינועם יכיר באבהות. הקפטן עשה זאת, ורק אחרי זה הסכימה הדיילת לקחת את הילדה הקטנה ולנסות את מזלה בארצות הברית. שם קפטן שמואל שמיר היה נשוי מזה הרבה

שנים. אחרי כך הוא עזב את אשתו בגלל יונה לחוביין היפה, שהתגרשה מבעלה, נחמיה, בגלל קפטן שמיר. אחרי שהם גמרו לבנות בית בהרצליה, החליטה יונה שדי לה בקפטנים והלכה הלאה. שמיר התאושש מהר והעביר את אהבתו לריילת לאה בןנפתלי, הדומה מאד ליונה לחוביין. רומהדומה, אבל לא אותו הדבר, וקפטן שמיר עשה חושבים וחזר לאשתו הראשונה, ואפילו התחתן איתה מחדש. עכשיו במישפחה שלהם רק דודיהמשך עושה חיים עם ריילת. בנו של שמואל, רונן שמיר, שהוא עורךדין ורייל, מנהל רומאן רציני עם ריילת.

מיכל אדר ילד שני בארץ

אילנה נדב מרגלית קול חדש בטלפון

עוד יצירת אמנות

אני לא יכולה לטלפן ליגאל תומרקין אחרי כל יצירה שהוא יוצר. יש כליך הרבה עבודות שלו הפזורות על כל הר ובכל גיא בארץ ישראל, שאילו טילפנתי לו הייתי מעשירה את בזק. אבל על היצירה האחרונה שלו בהחלט מגיע לו מזל טוב, ולכן טילפנתי כדי לברך. דרינג'רדינג.

"יגאל, ספר לי קצת על היצירה האחרונה?"
"היצירה שוקלת 3.2 קילוגרמים לה דור." הוא נולד ביום שישי בבית-החולים בקריה."
"היית נוכח בלידה?"
"אני לא אוהב שמסתובבים סביבי כשאני

שחלבים ופמוטים מכסף

רחל דריין
זר מן הבעל הראשון

בווילה המהודרת של אורה בהרב, מזכירתו של המיליונר מרדכי מאיר, בסביון, נחוג יום הולדתה ה-60 של רחל דריין. אחת הנשים היפות והאלגנטיות בארץ. אני לא הוזמנתי, אבל ממש מתתי לדעת מה היה שם ואיך היה, אז עשיתי דרינג'רדינג לאורה בהרב, והתחננתי לקצת אינפורמציה. תחנונים עוזרים כידוע.

סיפרה אורה:
"עשיתי לרחל יום הולדת מאוד אישי. היו 70 איש מידידיה הקרובים. כל הכיבוד בושל בבית עליידי המבשלת שלי. בכל זאת רציתי לעשות משהו שיהיה מאוד חגיגי, ולכן חיפשתי ומצאתי 60 פמוטים מכסף, שבהם הכנסתי נרות, ואותם פזרתי בפינות שונות של הגן שלי. כל הגן היה מואר לכבוד רחל, שהסתובבה בתוכו עם זר שחלבים על הראש כמו ילדה קטנה ומאושרת. אני חושבת שזה היה יום-הולדת שמתאים לאשה נפלאה כמו רחל."

איזה ספיד!

עכשיו אני מבינה מדוע ירחונים לא יכולים בשום אופן לדרוש על מיישפחת אסי דריין. זה פשוט, כי הם לא יכולים לעמוד בקצב האירועים במיישפחה הזאת. טוב שהעולם הזה הוא שבועון.

עוד לא יבש הדיו מההודעה האחרונה שלי על גרושיהם הסופיים של אסי וקרוליין דריין, והנה אני שומעת שהזוג חזר וחזי לו באושר ועושר. באשמורת הבוקר של השעה 11.30 טילפנתי לאסי.

דרינג'רדינג.

"הלו אסי. שמעתי שחזרתם זה אל זה."

"קצת חזרנו. לפני 10 ימים. כי הסתבר לנו שזה מה שרצינו. כנראה גם ראגנו קצת לחומר בעיתונים."

"מתחתנים מחדש?"

"רגע! לאט-לאט! את תזמני."

"מה עם הילד, ליאור?"

"הוא יחזור אלינו בספטמבר, לבית שלנו בקיראון. הכל חוזר לקרמיתו."

ניצחון האהבה

אל תצלצלו לאחר לוזג הטרי מזל טוב, כי הם כבר נסעו לאמריקה. הכלה לשנת-שבתון, והחתן ללימודים בעזרת מילגה.

מיספרים עושים אולי רושם על אנשים העוסקים במדעים מרוויקים. על אנשי סיפורת ואמנות, 18 שנה של החתן בן החתן כללה זה צחוק ילדים.

זיו יונתן המוסיקאי, בנו של המשורר נתן יהונתן, נשא סוף-סוף לאשה את חברתו זה זמן רב, ר"ר לילי רטוק, מרצה לסיפורת באוניברסיטת תל-אביב. במשך הרומן הארוך ביניהם לא האמינו רבים שהחתונה תתקיים. לא שלא היתה אהבה — היתה המון אהבה. אבל היו גם 18 שנים שלמות בין החתן בן ה-24 בין כלתו בת ה-42. אבל שנים זה רק זמן, והאהבה זו אהבה. החופה נערכה בחוג מצומצם של ידידים, והמסיבה הגדולה נערכה בקיבוץ של החתן, שריר. לכבוד האירוע הגיע מארצות-הברית אבי החתן, השווה בגלות כבר זמן רב.

לילי רטוק
מה זה זמן?

קרוליין ואסי דריין השבוע
הדרך בחזרה

יגאל תומרקין ונעמה מילה כן, ברית לא

עוסק באמנות, או תיארתי לעצמי שגם הרופאים לא אוהבים אבות חיוורים.
"חכיית בחוך, כמו אב עצבני?"
"כולם שם עומדים בחוך ומפצחים פיסטוקים. אז ישבתי בבית וחכייתי להודעה."
"לקחת את נעמה לבית-החולים?"

"לא. נעמה יצאה מהבית לכמה סידורים. באמצע הסידורים היא הרגישה שהיא צריכה ללדת. לקחה מונית והולכה ללדת לבד."
"מתי הברית?"

"שום ברית. כשקברתי את הוריי, לא אמרתי קדיש. אין לי מזווות בבית, וגם ברית לא תהיה. אנחנו נחתוך לילד מה שצריך לחתוך רק בגלל סיבות-בריאות. זה לא ברית, זאת מילה. כמו ניתוח אפנדיציט. פשוט חותכים חתיכה מיותרת. זה לא ביני לבין אלוהים, אלא ביני לבין בריאות הילד שלי. תכריכים יהיו אביו-הקדוש היחיד שאשתמש בו, כי אז לא יהיה לי כוח להתנגד לרתיים. בחיי לא אתן את ידי לגניחות הפרימיטיביות ששם, משום מה, עבודת-קורש."

"הילד הולך לגדול בדירה הקטנה שלכם?"
"אלא מה את חושבת, שנבנה לו חדריקובץ מול הבית? הוא יגדל איתנו בדירה, יחד עם שני אחיו המבוגרים, סקיפין וטורה, שהם כלבים מגועז וטוויילר, שאנחנו מגדלים כבר שנים. אתה ונעמי עוד נשואים?"

"נעמי היא הדוברת היחידה על נושא זה. שאלי אותה."

דבר המייסדים

העולם הבא לפני 25 שנה

מפתיע עד כמה חוזרת ההיסטוריה על עצמה. טבע האדם נשאר ללא שינוי ודברים שכתבנו אז ונראו חדשניים ומפתיעים הם היום נחלת הכלל. הנה כך נראה מדור מזג-האוויר של העולם הבא לפני 25 שנה, וממנו ניתן ללמוד על אווירת הימים ההם. תל-אביב – מעונן חלקית עד בהיר ירושלים – מעונן לפרקים באר-שבע – ערפלי עד ערפלי מאוד הלחות ללא שינוי

שימחה וצהלה בבית-ספר א"ד גורדון בתל-אביב בטקס חלוקת תעודות הבגרות אחרי 50 שנה

תלמידי בית-הספר ממתינים לקבלת הבגרות

מפוטרי רשות-השדור לעפולה

המחזור החמור בעיתונאים. השורר בעפולה וסביבותיה. עשוי להגיע לקיצו עם שליחתם של מפוטרי רשות-השדור ל- עיר. כוכור. עקב החוסר בעיתור נאים נאלצו תושבי העיר להכות ערבים, שאינם אלא תחליף ערוב.

השבוע זה קרה

ואנו תמהים: הכיצר? הנה המוח היהודי המפורסם, שכליל לנו בתבונה במשך 2000 שנות גלות? כלום מכל עם-הסגולה הזה לא יצא ולוא גם אחר המסוגל לנחש 13 בטוטו?

הופיע

במהדורה חדשה לרגל שנת הרמב"ם הספר

יד חזקה

מדריך להילכות-הפוקר לאורך המתחיל

העולם הבא

העיתון החי ביותר במדינה

גליון מס' 14 • עורכים אלכס פז ובנצי לופו

נחשף עובד בריא ועולם

חולים מפגינים בעד הפיטורים

סמנכ"ל משרד-החינוך הוש" עה אמש מתפקידו, כאשר הסתבר שמרשימת מפוטרי המישרד נפקד שמו של מתי- תיהו זייגעזונט. יו"ר ועד העובדים הציג לפני כתבו החולני של "העולם הבא" את תיקו הרפואי של מר מ' זייגעזונט (45), שממנו עולה כי מלבד הצטננות קלה, שבה לקה בהיותו בן 3, הוא הינו אדם בריא בשור, ומעולם לא החסיר ולוא יום אחד מחמת מחלה. זו שערוריה שאדם כזה, היכול להרשות לעצמו לבזבז את זמנו בעבודה, לא יפוטרו ויגזול את מקומו של עובד חולני? אמר לנו נציג העובדים הנרגש, ואני כבר לא מדבר על כך שאדם שופע-בריאות ורוח חיים, כמו מר מ' זייגעזונט, המסתובב בין עובדינו החרי- לניים, גורם להם לריבאון ואינו מאפשר להם תיפקוד לקוי כי נדרש. אנו דורשים לפטרו לאתר?

דו-שיח השבוע

"שמעת שפרס הוא הבריא ביותר מבין כל ראשי המדינות במערב?"

"מה הפלא, עם כל תוארי-הדוקטור שהוא קיבל בחצי השנה האחרונה?"

קט"ע זה הודפס

במכונת כתיבה

התמכרה

לטיפוס

ברגע האחרון

אריק שרון דורש להשימך את בסיסי דויד לוי בחרות.

יהדות

עם אופי

"אמרתי למנהל בית-הקברות בהרצליה לעקור ולשרש את הפרחים ששותלים קרובי הנפטרים על קיברי יקיריהם, משום שהם מנוגדים לרוח היהדות." אמר הרב ההרצליאני לכולבוטסק. הרב היה מוכן להיחשף יותר לפני העולם הבא וי- הסביר לכתבנו: "לא אמרתי לו שלא יקח שוחד, משום שזה אכן הולם את אופי היהדות, שאני מייצג."

כותרות גנובות

מישקפות-שדה משוכללות יסופקו לחרדי ירושלים, המתקשים לצפות ממרחק 2 קילומטרים בנערות ה- טובלות בבריכת-המריבה ברמות.

צו מינהלי יאסור על זאהי ארמלי להיכנס לרחבת ה- 16 של קבוצות יהודיות.

מזכירה אלקטרונית נכנסה להריון.

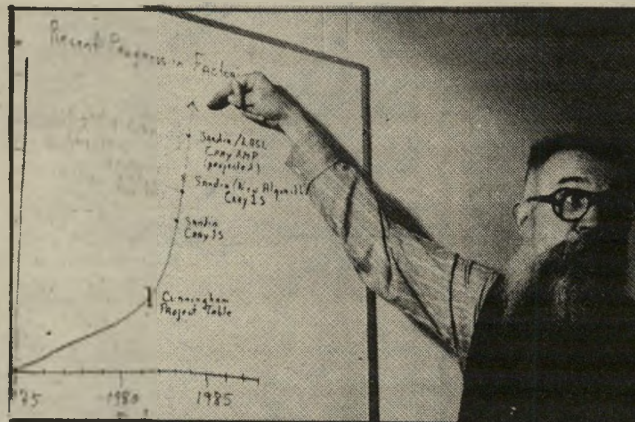
ישראל מגנה בחריפות את צווי-החירום בדרום-אפריקה. האוסרים מיפגש בין שחורים ללבנים.

יומן-אירועים נעצר בעוון שוטטות

מגאזין הטלוויזיה "השבוע" – יומן אירועים" נעצר בערב- שבת על-ידי המישטרה, אחרי שהתגלה כשהוא משוטט באופן חשוד בין ימיה-השבוע.

מחומר מודיעיני, שהונח על שולחן השופט, עולה כי היומן הסתובב בין ימי שישי וחמישי, וכעת נלכד כשהוא זומם לעבור למוצאי-שבת.

היומן לא ידע להסביר מה הוא עושה על המירקע ומה פשר שוטטותו. הוא משתף פעולה עם חוקריו, וטרם הוכה. (המשך במוצאי-שבת בטלוויזיה.)

מומחה לתיקשורת עוקב אחרי מסלולו של יומן השבוע

תעודת ביטוח

...ראויים הם שוטרי מישטרת-ישראל, העושים מלאכתם נאמנה ובמסירות ללא גבול, להכרת תודה מן העיתונות, וליחס הוגן מכלי-התיק- שורת.

מוגש כשרות עצמי על-ידי צלמי וכתבי "העולם הבא"

"העולם הבא" – העיתון היחיד במדינה הנכתב על-ידי שניים מתוך שלושת קוראיו

הכל מוכן? שימי מאלט על השולחן!

משקה קל מאלט מרווה וטעים.

מאלט דל קלוריות.

מאלט משקה טבעי.

מאלט עולה מעט.

טל-ארזי

מאלט-הטעם המדליק במחיר המצחיק.

215 שקל בלבד.

העולם הזה

מימי לוי
היולדת
שהרופאים
שכחו
פר בגופה

**מה
קורה**

בחזרתי הלילה